

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС ДРАКОНЪТ СЪС ЗЕЛЕНИТЕ ОЧИ

Част 2 от „Страшна приказка“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Някъде в шотландските планини. 1746

В деня, когато за малко не уби бъдещия водач на клана Маккълөг, Гуендолин тъкмо беше навършила девет години.

Тя се изкатери като катерица на един силен млад дъб, след като се бе уверила, че клоните издържаха на тежестта ѝ. Когато надникна иззад листата, видя на пътеката мършаво старо пони.

Момиченцето притисна гръб в една вдлъбнатина на стъблото и се вгледа напрегнато в стройния ездач. Сърцето ѝ заби ускорено. Да, това беше той, Бърнард Маккълөг. Благородната стойка и разбърканата черна коса не можеха да бъдат сбъркани с други.

Дългото наметало на червени и черни карета беше надиплено върху яркожълтата риза. Сребърната брошка, която го придържаше, беше украсена с драконовия герб на клана Маккълөг и привлече вниманието на Гуендолин към раменете на Бърнард, които от ден на ден ставаха по-широки. Късата поличка разкриваше дългите, загорели от слънцето крака, които стискаха хълбоците на понито.

Гуендолин опря брадичка на ръката си и изпита задоволство от факта, че можеше да го наблюдава отдалеч. Бърнард направляваше понито си по стръмната пътека много по-авторитетно и елегантно, отколкото можеше да се очаква от петнадесетгодишно момче.

Макар че той минаваше оттук всеки ден, тя не се уморяваше да го гледа. Не се уморяваше да си представя, че един ден той ще вдигне глава и ще я забележи.

„Коя си ти?“ — ще извика той и ще спре понито си. — „Сигурно си ангел, паднал от небето?“ „О, не, господарю мой“ — ще отговори тя. — „Аз съм просто красивата лейди Гуендолин.“

Тогавя той ще да я дари с нежна усмивка, ще разкрие ослепително белите си зъби и тя ще се плъзне като безплютно видение по стъблото на младия дъб. (В мечтите си Гуендолин винаги се виждаше с чифт прекрасни криле от шифон.) Той ще я вдигне с една ръка и ще я настани пред себе си на понито. Двамата ще минат през

селото, Гуендолин ще отговори на гордите усмивки на майка си и баща си с благосклонно кимване, ще се наслади на смаяните погледи на селяните и ще се порадва на завистливите лица на големите си сестри.

— Я вижте малката Гуени! Качила се е на самия връх. А пък разправят, че прасетата не можели да летят. — Груб смях изтръгна момиченцето от сладките мечти.

Като видя селските деца, обкръжили стъблото на дъба, тя изпита добре познатия страх. Може би, ако се престореше, че не ги чува, щеше да им омръзне да ѝ се подиграват и щяха да си отидат.

— Защо си губиш времето там горе? Жълдите вече са нападали по земята. — Рос, едрият син на ковача, се удари по бедрата и изрева от удоволствие.

— Хайде, стига толкова, Рос — помоли го през смях Глинис, дванадесетгодишната сестра на Гуендолин. Тя се притисна до едрото момче и разтърси кестенявите си къдрици. — Ако оставиш бедното дете на мира, ще ти позволя да ме целунеш.

Единадесетгодишната Неса, втората сестра на Гуендолин, чиито копирено гладки коси блестяха златночервени, хвана другата ръка на момчето и нацупи пълните си устни.

— Задръж целувките си, уличнице. Той ми обеща да целува само мен.

— Не се притеснявайте, момичета — успокои ги великодушно Рос и ги притисна с такава сила към себе си, че двете изпискаха. — Имам достатъчно целувки за всички. Само за онова закръглено хлапе горе няма да се намери нито една.

Гуендолин не можеше да прости такава обида.

— Върви си, Рос, и ме остави на мира!

— И какво ще правиш, ако не си отида? Ще скочиш върху мен?

Глинис и Неса затиснаха с ръце устите си, за да скрият хихикането си. Другите деца се превиваха от смях. В следващия миг непознат глас сложи край на общия смях.

— Чухте какво каза дамата. Оставете я на мира.

Гласът на Бърнард Маккълөг беше по-дълбок и по-кадифен, отколкото си го беше представяла. И я бе нарекъл дама! Ала когато ѝ стана ясно, че той беше чул всички подигравки на селските деца, радостната изненада бързо отстъпи място на униние. На всичкото

отгоре през гъстите зелени листа се виждаха само тъмната коса и излъсканите ботуши на защитника ѝ.

Рос се обърна високомерно към натрапника.

— А кой си ти, че се осмеляваш...? — Ръмженето му изведнъж премина в дрезгаво пъшкане. Първо се изчерви, после побледня като мъртвец. — Аз... не забелязах, че сте вие, господарю — измънка той. — Простете ми. — И той прегъна коляно пред сина на водача.

Бърнард го сграбчи за яката на ризата и го вдигна към себе си. Рос със сигурност беше по-тежък от него, но Бърнард беше по-висок и по-як.

— Още не съм ти господар — заяви спокойно Бърнард. — Но един ден ще бъда. И те предупреждавам: никога не забравям, когато се отнасят несправедливо към някого от моите хора.

Гуендолин прехапа треперещата си долна устна. Подигравките на децата не можеха да я разплачат, но рицарската постъпка на Бърнард я трогна до сълзи.

Рос преглътна мъчително.

— На вашите заповеди, господарю. Няма да забравя предупреждението ви.

— Надявам се.

Рос махна на другарите си и децата побързаха да се отдалечат. Едрото момче беше свело глава, но Гуендолин много добре забеляза мрачния поглед, който той отправи към короната на дървото. По-късно щеше да я накара да си плати за преживяното унижение.

Момиченцето заби изгрисаните си нокти в кората на дървото и установи, че децата бяха изпълнили моментално заповедта на Бърнард. Бяха я оставили сама.

С него.

Тя притисна буза към стъблото и пламенно се помоли да изчезне в сърцевината на дъба като някоя плаха горска елфа. Ала трезвият момчешки глас унищожи в зародиш тази надежда.

— Махнаха се. Вече можеш да слезеш.

Гуендолин затвори очи, защото се опасяваше, че като я види, той ще изкриви лице от отвращение.

— Горے ми е много добре. Наистина.

Момчето пое дълбоко дъх.

— Не се случва често да спасявам притеснени девиси. Мислех, че ще искаш да ми благодариш.

— Много ви благодаря, господарю. А сега бихте ли продължили пътя си, моля? Искам да остана сама.

Допусна голяма грешка, като посмя да му се противопостави!

— Не, няма да продължа пътя си. Това е моя земя, това дърво също е мое. Ако ти не слезеш, аз ще се кача при теб. — Той сложи крак върху един от долните клони и посегна към една висяща вейка.

Когато го видя да се катери към нея със спокойни, гъвкави движения, Гуендолин допусна втората си грешка. Вместо да слезе, се изкатери още нагоре. Толкова бързаше, че забрави да проверява клоните. Първо чу тревожно скърцане, след това оглушителен шум от чупещо се дърво — а в следващия миг тя вече летеше с главата надолу. Последната ѝ ясна мисъл беше: „Мили боже, дано да падна на главата си и да си счупя врата“. Но капризните клони на дъба не се съобразиха с молбата ѝ, а забавиха устремния ѝ полет.

Тя успя да зърне за миг шокираното лице на Бърнард, след което падна с цялата си тежест върху него и го свали на земята.

Трябваше ѝ малко време, докато си поеме дъх. Когато отвори очи, видя Бърнард да лежи по гръб на коравата земя, разперил ръце и крака. Лицето му беше само на педя от нейното.

Очите му бяха затворени, тъмните ресници лежаха като ветрила върху загорелите от слънцето бузи. Отблизо лицето му изглеждаше още по-мъжествено. Гуендолин видя дори нежното мъхче по брадичката му.

— Господарю? — пошепна едва чуто тя.

Той не се помръдна. Очите му останаха затворени. Момиченцето изплака задавено.

— Господи, аз го убих! Господи, помогни ми!

Защо падането не уби и нея, а само него! Тогава селяните щяха да ги намерят в тази поза: Гуендолин покрила Бърнард с тялото си, съединени в смъртта както никога преди това в живота. Тя не можа да устои на сърцераздирателния патос на тази представа, зарови лице на гърдите му и захълца мъчително.

— Ранена ли си, малката? — попита дрезгав момчешки глас.

Гуендолин вдигна бавно глава. Бърнард бе отворил очи, но това не беше поглед на смъртник. Въпреки това момиченцето потрепери с

цялото си тяло. Очите му светеха в наситенозелено като скъпоценни смарагди, съхранявани в тайно скривалище.

Когато той се зае да почиства сухите листа от косата ѝ, тя скочи като опарена.

— Пострада само гордостта ми — отговори тя с цялото достойнство, на което беше способна. — А вие? Причиних ли ви болка?

— Бих казал, че не — той стана и изтърси праха и шумата от дрехите си. — Необходимо е много повече от едно дете, за да ме извади от строя.

Дете? Гуендолин буквално усети как плитките ѝ щръкнаха от възмущение.

Той приглади назад немирните си коси и я огледа внимателно.

— Виждал съм те няколко пъти в замъка. Живееш в господарската къща на селото. Ти си дъщерята на татковия управител.

— Една от дъщерите му — поясни кратко Гуендолин. В никакъв случай не можеше да му каже, че тя живееше само за дните, когато баща ѝ я вземаше със себе си в замъка и тя можеше тайно да наблюдава своя кумир: как тича по стълбите, играе шах с баща си или се промъква изотзад към майка си, за да я целуне по бузата. За Гуендолин Уейкрейг Касъл открай време беше дворец от царството на мечтите, омагьосано място, където и най-смелите желания можеха да станат действителност.

— Имаш още една по-малка сестра, нали? И едно бебе е на път. Познавам големите ти сестри. Нахални хлапачки, и двете! Постоянно тракат с клепачи и люлеят хълбоци, макар че по тях няма нищо. — Като забеляза смачкания жакет и униформения панталон, които Гуендолин беше откраднала от скрина на баща си, той избухна в смях. — Ти си различна от сестрите си, нали?

Момичето скръсти ръце пред гърдите си.

— Не, не съм. Само съм по-дебела.

Бърнард отново я огледа от глава до пети.

— Имаш малко повече по костите си, но за дете на твоята възраст никак не изглежда зле.

Отново я бе нарекъл дете! Това я докара до бяс. Как си бе въобразила, че е влюбена в този нагъл тип! В действителност не можеше да го понася.

Тя се изправи гордо в целия си величествен ръст от 130 см.

— Предполагам, че се смятате за възрастен, напълно зрял мъж, и то само защото живеете в дворец и яздите хубаво пони.

— Напротив, знам, че трябва още доста да раста. Също както и ти. — Той нави на ръката си една от светлорусите ѝ плитки, дръпна я към себе си и зашепна в ухото ѝ: — Ще ти кажа само, че татко явно ме смята за истински мъж, защото за тази вечер ми е възложил да придружа до двореца един извънредно важен гост.

Гуендолин издърпа плитката си и я метна през рамо. Имаше чувството, че той всеки момент ще я щипне по нослето или ще я погали по главата, сякаш имаше насреща си глупаво малко хлапе.

— И кой е този важен гост?

Бърнард се изпъчи, скръсти ръце пред гърдите си и направи мрачно лице.

— Това е една от тайните, които никога не бих издал на бърливо момиченце като теб.

Всички момчета бяха ужасни. Всички момчета бяха негодници.

— Тогава е по-добре да се махна от пътя ви, за да изпълните мъжките си задължения.

Тя хукна нагоре по хълма и изпита силно задоволство, когато той остана слисан от внезапното ѝ бягство.

— Добре де, ще ти намекна нещо — извика подире ѝ той.

Гуендолин не благоволи да му отговори. Само спря, пазейки желязно мълчание.

— Той е истински герой! — обясни въодушевено Бърнард. — Принц сред хората!

Тъй като до преди няколко минути беше мислила същото за него, Гуендолин не остана особено изненадана. Без да каже дума, тя продължи пътя си.

— Ако онзи малък нахалник продължи да ти досажда, само ми кажи, чуваш ли! — Гуендолин изпита див копнеж. До преди минута беше готова да даде всичко, за да може да нарича Бърнард свой закрилник. А сега събра жалките остатъци от гордостта си и се обърна сковано към него.

— Това молба ли е или заповед?

По начина, по който Бърнард сложи ръце на хълбоците си, момиченцето разбра, че отново беше направило грешка. Пак тази

нейна проклета упоритост!

— Добре, малката, щом така искаш, смятай го за заповед. В крайна сметка един ден ще бъда и твой, и негов господар и повелител.

— Тук се лъжете, Бърнард Маккълог. Нито един мъж няма да бъде мой господар и повелител — изтърси тя с гордо вдигната глава. Обърна се бързо и се запъти към селото. Не можа да види усмивката, която накъдри устните на момчето.

— На твое място нямаше да бъда толкова сигурен, момиче — пошепна той.

1

В шотландските планини. 1761

Драконът от Уейкрейг се удари в рушация се зъбер на своето убежище и с мъка устоя на изкушението да отметне глава назад и да нададе гневен вой. Отдавна беше пленник на нощта. Едва когато над Уейкрейг легнеше черна сянка, той можеше да се освободи от веригите си и безпрепятствено да се понесе през лабиринта на коридорите.

Мракът беше неговото царство, единственото, което му беше останало.

Той погледна към морето и напоеният със сол въздух запари в очите му. Ала хапещият леден вятър отдавна вече не проникваше през драконовата кожа, която му служеше като броня. Откакто бе дошъл на това място, нищо не беше в състояние да го подразни. Няколко пошепнати нежни думи, нежно докосване, мекият дъх на жена: толкова далечен и горчиво-сладък като спомена за един сън.

Далече на хоризонта избухна буря. Поривите на вятъра превърнаха северното море в кипящо гърне, първите високи вълни се разбиха в скалите под него. Светкавици опъваха мрежите си от облак към облак и след угасването им мастиленосиньото небе ставаше още по-тъмно.

Наближаващата буря беше сякаш отражение на собствената му необузданост. Тя го гледаше от парчетата на старото огледало. Далечният грохот беше като призрачен бой на оръдия или като ехото на собствения му потиснат рев. Той бе претърсил всяко ъгълче на душата си, но не откри нито следа от човечност. Като дете се страхуваше от звяра, който се криеше под леглото му. А сега бе открил, че той самият е този звяр.

Той беше такъв, какъвто го бяха направили.

Представи си как враговете му се мятаха неспокойно в леглата си и трепереха от ужас само при мисълта за отмъщението му. Никой не би изтълкувал оголените му зъби като усмивка. Всички го смятаха за

безсъвестно чудовище, което не знае милост. Той им бе заявил недвусмислено, че неговата воля е закон, неустоим като песните на сирените във воя на вятъра, който се носеше през клисурите на планината.

Бързината, с която онези страхливци се признаха за победени, трябваше да го удовлетвори, но тя само засили апетита му. Гладът вилнееше като огън в стомаха му и заплашваше да го погълне отвътре. Винаги когато го обземаше това желание, той захвърляше пред краката им жалките жертвени дарове и заплашваше да изгори всичко с огнения си дъх. Един ден щеше да го направи и тогава след него щеше да остане само пепел.

Те бяха осъдени на гибел, но неговата душа гореше в огньовете на ада. Той беше осъден да броди из руините на сънищата си без спътница, която да сподели самотата му.

Търсещият му поглед се плъзна през планината от облаци и във вътрешността му отново лумнаха пламъци, по-страшни и помъчителни отпреди. Нищо не беше в състояние да насити ненаситния му глад. Но поне тази нощ трябваше да намери вкусна хапка, която да утоли поне малко желанието му. Тази нощ той щеше да се поддаде на инстинкта, който дебнеше у всеки звяр — даже ако той е човек.

Тази нощ драконът щеше да излезе на лов.

Гуендолин Уайлдър не вярваше в дракони.

Някой тропаше като луд по портата на господарската къща и крещеше отчаяно:

— Драконът е излязъл на лов! Сега ще убие всички ни! Ставайте, за бога!

Вместо да го послуша, момичето само въздъхна тежко, обърна се по корем и нахлупи възглавницата на главата си. Предпочиташе да я убият в леглото, отколкото крясъците на някакъв полуидиот да я изтръгнат от сладките сънища.

Тя запуши ушите си, но все пак чу как Айзи тропаше долу в залата и бълваше едно след друго проклетия, отнасящи се до различни части от тялото на господата. Повечето не звучаха особено прилично. След глух удар последва жалко скимтене, което накара Гуендолин да

изтръпне. Айзи очевидно беше настъпила нещастното куче, което бе посмяло да ѝ се изпречи на пътя.

Момичето седна на напълнения с пирен дюшек, огледа се и с ужас установи, че беше сама. Предпочиташе да се буди от острите лакти на малката си сестра, отколкото да установи, че и Кити я е изоставила.

Тя отметна завивката и изтърси на дървения под снопче брошури на „Кралското общество“. Всяка вечер четеше по няколко часа на светлината на единствената свещ, скрита под одеялото, и всичките ѝ чаршафи бяха станали на дупки.

Айзи гръмогласно се кълнеше, че един ден Гуендолин ще подпали къщата и всички ще изгорят в леглата си.

Тя погледна към леглото в отсрещния край на стаята и не се учуди, че беше празно. Даже драконът не би могъл да убие Неса в собственото ѝ легло просто защото тя почти никога не спеше в него, а предпочиташе чуждите. Всъщност сестра ѝ не настояваше непременно да спи в легло. Яките селски момци си шепнеха ухилено, че дъщерята на Уайлдър го прави със същото удоволствие в купа сено или на обраслия с мъх речен бряг. Гуендолин се наметна с шала си и се помоли необузданата ѝ сестричка да не намери заслужения си край от ръката на някоя ревнива съпруга. Тъкмо беше излязла в галерията, която в добрите дни на господарската къща подслоняваше музикантите, когато видя Айзи да отваря входната врата.

Хам, чиракът на ковача, застана, треперейки, под арката.

— Дяволите да те вземат, глупако! — изруга ядно Айзи. — Защо си дошъл да тропаш по вратите на добрите християни в това нечестиво време?

Хам очевидно беше поразен от едрата слугиня с разноцветен тюрбан, но това не го спря.

— Ако не събудиш веднага господарката си, стара краво, всички ще идем по дяволите! Онзи ще подпали цялото село, ако не получи, каквото иска.

— И какво иска този път, ако мога да узная? — попита с дълбокия си глас Айзи. — Да му поднесат жалките ти черва на тепсия?

— Никой не знае точно. Затова ме изпратиха да повикам господарката ти.

Гуендолин извъртя очи. Никога не беше помисляла, че един ден ще съжалява за страстта си към четенето. Но след като отец Трокмортън беше заминал, тя беше единствената, която можеше да прочете писмото на дракона.

Ако в този момент в залата не бе влязъл баща ѝ, тя щеше да предостави Хам на своеволието на Айзи и да се върне в топлото легло. Баща ѝ излезе от тъмната си стаичка — жалък призрак на представителния, жизнерадостен мъж, когото помнеше от детските си дни. Нощницата с цвят на слонова кост се развяваше около мършавото тяло, тънката бяла коса стърчеше от главата му като семената на глухарчето.

Сърцето на Гуендолин се разтуптя и тя се втурна надолу по стълбата, без да мисли. Не знаеше кое беше по-болезнено — неговата безпомощност или нейната собствена.

— Гуени! — извика с треперещ глас баща ѝ.

— Тук съм, татко — отговори тя и го хвана за лакътя, преди да се е спънал в кучето както преди малко Айзи. Бедното животно я дари с благодарен поглед.

— Чух ужасен шум — продължи със същия хленчещ глас баща ѝ и я погледна с воднистите си сиви очи. — Англичаните ли идват? Да не би Къмбърланд да се е върнал?

— О, не, татко — отговори Гуендолин и нежно приглади косата му. Алистър Уайлдър нерядко забравяше собственото си име, но никога нямаше да забрави жестокия английски лорд, който преди петнадесет години го лиши от разума му.

— Къмбърланд няма да се върне — обеща твърдо Гуендолин. — Никога, никога.

— Надявам се, че сестрите ти отдавна са в леглата си? Би било ужасно, ако проклетите червени мундири им отнемат добродетелта.

— О, да, татко. Те са в леглата си, извън опасност. — Беше по-просто да го излъже, отколкото да обяснява колко много млади мъже бяха напуснали селото, за да търсят щастието си другаде, и че Глинис щеше да посрещне всеки английски полк с отворени обятия, а Неса — с разтворени бедра. Стана ѝ мъчно, като си помисли, че и Кити беше тръгнала по същия път.

— Няма защо да се боиш от Къмбърланд и войниците му — побърза тя да успокои баща си. — Шумът идва от оня глупав дракон,

който се забавлява за наша сметка.

По бузите на Алистър избиха трескави петна и той заплаши дъщеря си с пръст.

— Кажим им да изпълняват безпрекословно желанията му, все едно какво ще поиска. Ако не му се подчиняват, той ще унищожи всички ни.

— И аз тъкмо разправях същото на тази упорита дърта... — Айзи смръщи чело и Хам млъкна наред изречението. — Аз... имах предвид слугинята, господарю. Ако позволите, сър, Гуендолин ще дойде с нас и ще ни прочете писмото, изпратено от дракона. Някои казват, че не било написано с мастило, а с кръв.

Пръстите на стареца се впиха болезнено в ръката на дъщеря му.

— Върви с тях, момиче. Ти си последната ни надежда.

— Е, добре, татко, ще отида — въздъхна Гуендолин. — Но само ако позволиш на Айзи да ти налее горещо козе мляко и си легнеш с хубава затоплена тухла.

Бащата стисна ръката ѝ и я дари с жалка усмивка.

— Ти си оставаш най-доброто ми дете, Гуендолин, и най-милото.

Девойката беше чувала тези думи безброй пъти, докато сестрите ѝ се скитаха някъде в мрака и си крадяха целувки от изчервените селски момчета. Тя беше добро момиче, чувствително момиче. Тя беше момичето, което опази целостта на семейството, когато баща ѝ бе сполетян от лудост, а майка ѝ почина от родилна треска, след като роди мъртво момче.

Никой не смееше да спомене нощта, когато Гуендолин беше заварила баща си в страничния двор на господарската къща да разравя с голи ръце пресния гроб на починалата си жена.

— Да, татко. — Тя го целуна нежно по бузата. — Знаеш, че ще направя всичко за теб... даже ще убия дракона.

Над сънливото малко селце Балиблис се надигаше буря. Стръмните планински склонове щяха да предпазят долината от най-лошото, но въпреки това във въздуха се усещаше напрегнато очакване. Миризмата на първите дъждовни капки се смеси със соления аромат на морето. Гуендолин бързаше към големия огън, запален от селяните на пазарния площад. Вятърът измъкна лененорусите кичури на косата ѝ изпод дебелия вълнен кърпа и тя усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от лошо предчувствие.

Тъкмо се бе увила по-плътно в кърпата, когато силен порив на вятъра се изви над огъня и в нощта се разпръснаха рояци искри.

Тя не се изненада, като видя сестрите си в края на вълнуващото се множество. Двете обичаха подобни вълнения ѝ бяха известни с това, че при нужда си ги създаваха сами. Разпалваха безкрайни скандали, инсценираха мелодрами, провокираха гневни изблици и разбиваха сърца.

С пламтящи бузи и развени коси Глинис висеше на ръката на сивокосия ковач, влажните ѝ устни бяха червени и подути, сякаш до преди малко се беше целувала жадно. За разлика от Неса Глинис не бе допуснала да се компрометира преди сватбата. Тя беше изпратила и двамата си възрастни съпрузи в гроба и дори беше получила наследство — две къщурки и няколко парчета земя.

Неса седеше върху купа сено заедно с Лаклан, по-малкия син на селския ковач. Той непрестанно шепнеше нещо в ухото ѝ и тя се кискаше. Ако се съдеше по сламките в косите ѝ, това не беше първата ѝ любовна среща за тази нощ.

Острите очи на Катриона първи забелязаха Гуендолин. Тя скочи от скута на един момък с луничаво лице и си проби път през множеството, докато стигна до нея.

— О, Гуени, чу ли какво става? — извика възбудено тя и гарвановочерните ѝ къдрици нападаха по лицето. — Драконът пак ни е изпратил искане!

— Да, Кити, знам. Но аз не вярвам в дракони. Мисля, че и ти не бива да вярваш.

Гальовното име много ѝ подхождаше. Кити, къдравата кукличка, беше мило бебче, което най-много обичаше да спи и да се изтяга като котенце. Е, и да си сръбва сладка сметана от порцелановата сосиера, която майка им беше донесла от Англия. Отскоро обаче ѝ харесваше да седи в скутовете на чужди мъже — факт, който изпълваше Гуендолин с болка.

— Никой не знае какво пише в писмото — довери ѝ Кити, — но майката на Мейзи Смята, че драконът е зажаднял за човешко месо. Мейзи пък твърди, че искал да спи с момиче от селото. — Кити потрепери от сладостен ужас. — Можеш ли да си представиш как ще те обладае звяр?

Погледът на Гуендолин се насочи към Лаклан, чиито тъмни къдрици падаха в безредие по челото му.

— Не мога, мила. По-добре попитай Неса.

Гласовете, които вятърът довя до тях в този момент, отклониха вниманието ѝ.

— Аз казвам да му дадем, каквото иска — прозвуча мазният глас на пекаря Норвал. Даже в сиянието на огъня лицето му изглеждаше разплескано като неопечено хлебче. — Може би тогава ще си слезе в ада и ще ни остави на мира.

— Аз пък настоявам да отидем в замъка и да го изгорим до основи — изрева Рос. Най-големият син на ковача, някогашният мъчител на Гуендолин, удари по земята с дървената дръжка на чука си. — Или нямате достатъчно кураж да го сторите?

Отговори му само неловка тишина. Мъжете сведоха очи към земята.

В средата на кръга излезе ковачът Албърт. Докато Рос беше известен с хвалбите си, а Лаклан — с умението си да ухажва младите жени, баща им беше човек на делото. Едрата, все още изправена фигура и мрачното лице вдъхваха уважение на съселаните му.

Той вдигна високо пергаментата и остави вятъра да го развие. Бяха го намерили на същото място, където драконът оставяше известията си — забит със стрела в кората на прастария дъб, който охраняваше селото.

Гласът на Албърт отекна като камбана, предвещаваща обща гибел.

— Колко още трябва да ни вземе това чудовище? Той иска най-доброто ни жито, стадата ни, най-хубавото уиски и вълната ни. Какво още можем да му предложим? Дъщерите си? Жените си?

— С готовност ще му дам жената, но няма да дам и капчица уиски — промърмори един от близнаците Слоан и поднесе към устните си глинена стомна. Споменатата дама заби лакът в ребрата му и част от уискито се изля върху ризата му. Околните се изсмяха нервно.

— Разбира се, че ще си дадеш уискито, момко. — Когато старият Тавис си проби път през множеството, всички замлъкнаха. Гърбавото джудже, за което никой не знаеше на колко е години, беше талисманът на селото. Костеливият му пръст посочи обвинително Албърт. — Ако

поиска да отведе жена ти в леглото си, ти ще му я дадеш и даже ще му благодариш, че я е пожелал. — Тавис се изкиска и оголи беззъбата си челюст. — Ще му дадете всичко, което имате, защото много добре знаете, че сами сте си виновни и не заслужавате нищо по-добро.

Двама-трима от мъжете го погледнаха стъписано, други вирнаха упорито глави, но всички знаеха отлично за какво говореше той. Като по заповед всички погледи се отправиха към Уейкрейг Касъл, средновековната крепост, която от много години насам хвърляше сянка върху живота им.

Кити се притисна страхливо към сестра си. Гуендолин също устреми поглед към замъка.

Изгорената руина високо в скалите царуваше над Балиблис като олицетворение на безумството на своя строител. Рушащите се кули стърчаха към небето, витите стълби слизаха право в ада, огромни дупки разкриваха вътрешността на замъка.

През последните години Гуендолин се беше научила да гледа разумно на ставащото, но в този момент и тя се замисли за всички погребани мечти на романтичната девойка, каквато беше някога, и за любовния роман, свършил, преди да започне.

Колкото и да се стараеха да не забелязват свидетелството за своя позор, селяните не можеха да забравят онази страшна нощ преди петнадесет години, когато замъкът падна в ръцете на англичаните.

Барикадирани в къщите си, те се вслушваха страхливо в огъня на оръдията и виковете на умиращите. Но най-ужасна беше тишината след това, когато не остана никой, който да крещи.

Много хора твърдяха, че в разрушения замък броди призрак, но едва от няколко месеца насам духовете от Уейкрейг Касъл тиранизираха истински жителите на селото.

Лаклан беше първият, който чу призрачните звуци на гайда, които вятърът носеше от замъка към Балиблис. След въстанието от 1745 година никой в селото не смееше да свири на гайда. Скоро след това Глинис видя в зеещите дупки на прозорците, които се вираха към селото като мъртви очи, да святкат призрачни светлини.

Гуендолин много искаше да каже, че тя не е виждала нищо подобно. Ала една студена февруарска вечер, когато се връщаше с мехлем за баща си от къщата на местния знахар, чу със собствените си уши неземния вой на дракона. В първия миг замръзна на мястото си,

после бавно се обърна в посоката, откъдето идваше мелодията, надигнала се сякаш от дълбините на миналото. От времето, когато Балиблис и кланът Маккълөг процъфтяваха под мъдрото ръководство на водача си. От времето, когато баща ѝ свиреше на гайда пред прага на къщата си, а смехът на майка и огласяше просторния дом. От времето, когато надеждите и мечтите ѝ бяха съсредоточени върху неустоймо красивото момче със смарагдовозелени очи.

Горчиво-сладката мелодия прониза сърцето ѝ и извика сълзи в очите ѝ.

Тя не видя трепкащи светлини като Глинис, но беше готова да се закълне, че там горе се раздвижи сянката на мъжа, в каквото щеше да се превърне момчето, ако беше оцеляло. Само след миг той изчезна. Ала споменът за мелодията се запечата завинаги в сърцето ѝ.

Скоро след това Албърт намери на стария дъб първото известие на дракона.

— Пак това старо проклятие — промърмори Рос, сплашен от думите на стария Тавис.

— Точно така, проклятието — кимна баща му и мършавото му лице се удължи още повече.

Лаклан прегърна закрилнически Неса.

— Несправедливо е Неса и аз също да страдаме от проклятието. Тогава сме били още деца.

Старият Тавис ги заплаши с пръст.

— Така е, но синовете често изкупват греховете на бащите.

Хората наоколо закимаха одобрително, някои се прекръстиха крадешком. Английският крал им беше забранил да изповядват старата религия и да носят тартани, но петнадесет години желязно английско управление не бяха достатъчни да ги накарат да се отрекат от старата си вяра.

Гуендолин не вярваше някой да е забелязал, че Тавис бе цитирал Еврипид, а не Светото писание.

Тя бутна Кити настрана и излезе напред в светлината на огъня.

— Аз твърдя, че проклятия не съществуват! Както не съществуват и дракони. — Селяните се възпротивиха шумно, но Гуендолин настоя на своето. — Някой виждал ли е някога този дракон?

Иън Слоан размени страхлив поглед с близнака си.

— Аз чух грозното му фучене — произнесе нерешително той в настъпилата тишина.

— Аз пък усетих крилето му, когато прелетя над мен — изблея Хам.

— А аз помирих дъха му, истината ви казвам — добави Норвал. — Беше като сира от ада. На следващата сутрин нивата ми беше опожарена.

— От дъха на дракона или от някоя факла? — Гуендолин взе пергамента от ръката на Албърт. — Ако мъчителят ни е дракон, как е написал тези писма? Да не би да слага перото между ноктите си? Или си има частен секретар?

— Всеки знае, че когато иска, драконът може да се превръща в човек — отговори една възрастна вдовица. — Нищо чудно и тази нощ да е тук, сред нас.

Селяните се отдалечиха един от друг и се огледаха страхливо. Гуендолин затвори очи и се опита да си представи, че някъде по света математиците изучаваха аналитична геометрия, философите дебатираха върху теорията на етичните чувства от Адам Смит, а красиви жени с напудрени коси и копринени обувки се носеха в прегръдките на ухажорите си през блестящи бални зали.

Тя се обърна към Албърт и апелира към здравия му разум.

— Според мен вашият дракон е плод на собственото ви въображение. Или е зъл, безсърдечен човек, който ви наказва за нещо, което вече не може да бъде поправено. Всъщност вие копнеете за това наказание...

Обаче Албърт мислеше като другите.

— Не искам да те засегна, момиче, но ти си тук, за да ни прочетеш писмото, а не да разсъждаваш.

Гуендолин затвори уста и разгъна кремавия пергамент. Пак добре познатият, дързък мъжки почерк.

— *Негово благородие драконът е отново гладен* — зачете високо тя. — *Ако не ви притеснява, той желае да получи пресен дивеч, бутилчица старо уиски...* — Няколко мъже кимнаха одобрително. Колкото и страшен да беше дяволът, явно имаше вкус към доброто уиски. — ... и... — Гуендолин завърши едва чуто: — *И хиляда фунта в злато.*

Селяните загубиха ума и дума. От години в селото се носеше слухът, че англичаните подарили хиляда златни фунта на шотландеца, който им предал господаря на клана Маккълөг.

Албърт се отпусна тежко на един пън и разтърка мършавите си бузи.

— Откъде да вземем тези проклети пари? Той не знае ли, че английските кръвопийци изсмукват и последния грош от джобовете ни с техните данъци и такси?

— Разбира се, че знае — отговори меко Гуендолин. — Той си играе с нас като котката с дебела, сочна мишка.

— И накрая я изяжда — добави мрачно Рос.

— И какво, ако не му дадем парите? — Албърт погледна умолително към Гуендолин, сякаш тя беше в състояние да укроти дракона.

Гуендолин прочете писмото до края. За миг се изкуши да излъже, но знаеше, че лицето ѝ ще я издаде, и се отказа.

— Пише, че така сами ще се обречем на гибел.

Кити, която не пропускаше удобен случай да разиграе мелодрама, избухна в сълзи. Сестрите ѝ моментално оставиха любовниците си и се втурнаха да я утешават.

Албърт стана от пъна и се изправи пред Гуендолин.

— Тъй като не можем да съберем парите, трябва да предложим на дракона нещо друго. Нещо, което да отвлече вниманието му за известно време.

— Но какво? — попита сърдито Рос. — Никой от нас няма и десет фунта.

Изведнъж старият Тавис подхвана старинен напев:

*„Гибелта ви ще дойде на драконови криле,
огненият му дъх ще ви прати в гроба.
Отмъщението му ще трае вечно,
ако не му дадете неопетнена кръв.“*

И най-малките деца знаеха песничката от родителите си. Това беше проклятието на собствения им предводител към клана,

произнесено малко преди смъртта му. Гуендолин нямаше причини да се страхува, но въпреки това се разтрепери.

— За какво ни припомняш тази песен, старче? — извика гневно Рос и хвана стареца за ръката. — Всеки знае, че драконът не е никой друг, освен самия Маккълөг, излязъл от гроба, за да накаже онези, дето са го предали. Ако искаме да се отървем от него, трябва да строшим това проклятие!

Рос пусна Тавис. Баща му огледа множеството със студени, пресметливи очи.

— Неопетнена кръв — промърмори като на себе си той. — Сигурно нещо като жертва. — Погледът му се плъзна по бледите лица на околните и племенницата му Марсали страхливо притисна до гърдите си новороденото си бебе.

— За бога! — извика Гуендолин и отчаяно си пожела да притежаваше таланта на Айзи да ругае. — Нима този звяр ви е докарал дотам, че да мислите за човешка жертва?

Рос, който беше сгоден за едно четиринадесетгодишно момиче и наскоро бе станал баща, щракна с пръсти и лицето му засия.

— Неопетнена кръв. Това значи девица!

Повечето момичета от Балиблис се омъжваха, щом навършеха дванайсет години. Рос огледа съсредоточено младите жени. Подмина Глинис и Неса и спря очи върху Кити.

— О, не, дори да не си помислил за нея. — Гуендолин издърпа сестра си зад гърба си. — Няма да ти позволя да жертваш малката ми сестра за един жалък лъжец.

Кити се освободи от ръцете на сестра си.

— Няма нищо, Гуени. Не могат да ме хвърлят за храна на дракона, защото вече не съм... Искам да кажа... ние с Нийл... — Тя сведе глава. — Ами, Нийл каза, че в това нямало нищо лошо...

Гуендолин кимна примирено. Луничавото момче, което стоеше до Кити, се изчерви като рак и се скри в сянката.

— О, миличката ми... — Девойката приглади немирните къдрици на сестра си. — Не съм ли те учила, че заслужаваш нещо по-добро?

— Моля те, не ми се сърди — проплака Кити и притисна ръката й към бузата си. — Не исках да свърша като...

Теб.

Кити онемя, но Гуендолин чу думата съвсем ясно. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя меко, но решително издърпа ръката си.

Смачка посланието на дракона в юмука си и си пожела да не беше напускала топлото си легло. Дори безумието на баща ѝ беше по-добро състояние от лудостта, обхванала селяните.

Тя се обърна към Рос и хвърли в краката му смачкания пергамент. Тъпата му усмивка днес ѝ беше по-омразна, отколкото в детските дни.

— Каква трудна задача — да намериш девица в Балиблис! Пожелавам ти късмет! По-скоро ще откриеш еднорог. Или дракон.

Тя му обърна гръб и изведнъж забеляза, че наоколо цареше гробна тишина. Чуваха се само хълцанията на Кити. Даже вятърът беше затаил дъх.

Пред Гуендолин се образува редица от мъже с ледени, пресметливи лица. Лицата, които познаваше от детството си, изведнъж станаха чужди и непроницаеми.

— О, не! — Тя се отдръпна инстинктивно назад. — Да не мислите, че ще ме...

Рос я измери от глава до пети. В сравнение с крехката грация на сестрите ѝ извивките на Гуендолин бяха направо пищни.

— Според мен драконът ще има с какво да се забавлява известно време — промърмори той.

— Прав си — подкрепи го един от мъжете в първата редица. — Ако му предложим тази вкусна хапка, със сигурност ще ни забрави за дълго.

Хълцанията на Кити станаха сърцераздирателни. Глинис и Неса разблъскаха множеството, за да подкрепят сестра си, докато селяните наобиколиха Гуендолин като изгладнели вълци.

— В никакъв случай! — изкрещя тя и направи опит да се измъкне. — Аз не съм подходяща за жертва на дракона, защото... защото... — Тя затърси отчаяно причина, която я правеше негодна за храна на несъществуващото чудовище. Погледът ѝ падна върху Кити и тя изтърси първото, което ѝ дойде на ум: — Защото не съм девица!

Смайващото изявление ѝ осигури малко свободно пространство. Даже Глинис и Неса бяха сразени.

— Спала съм с всички момци от селото. Попитайте ги. — Гуендолин посочи новия любовник на Неса. — Била съм в леглото

даже с Лаклан. И с баща му. — Вечно сърдитата жена на Албърт извика задавено. Ала тълпата не повярва в приказките ѝ и кръгът отново се склучи около нея.

— И с двамата съпрузи на Глинис! Даже с отец Трокмортън! — Гуендолин изпрати разкаяна молба за прошка към небето. Слава богу, че добрият отец не беше тук да чуе тази „изповед“. Тя хукна като подгонена към дома си. Само ако успееше да стигне до вратата! С погледа си на медуза и с дебелия точилка Айзи без съмнение щеше да обърне в бягство даже грамадния Рос.

Гуендолин не можа да стигне далеч. Блъсна се в грамадния бюст на Марсали и политна назад. Като видя усмивката на Марсали, тя разбра, че трябва да се страхува не от мъжете на селото, а от жените.

2

Жените отведоха Гуендолин в къщата на Марсали и се заеха да я приготвят за дракона. Шумният плач на сестрите ѝ почти заглушаваше воя на бурята, която свиреше в прозорците. Кити плачеше най-силно, Глинис хълцаше изискано в носната си кърпичка, а Неса бързо изтриваше с края на полата си всяка сълзичка, която капнеше на бузите ѝ. Лаклан в никакъв случай не биваше да я вижда със зачервени очи и подут нос. В началото трите се опитаха да се противопоставят на жените от селото, но бързо се примириха, след като стана ясно, че Марсали и приятелките ѝ ги превъзхождат не само по тегло, но и по брой.

Гуендолин слушаше нарежданията на Кити и стискаше здраво зъби.

— О, Гуени, ти си смела и благородна! Да се пожертваш за нас!

— Може би Лаклан ще съчини песен в твоя чест — предположи Неса. — Пръстите му се движат толкова сръчно по струните на лютнята... — По замечтания ѝ поглед можеше да се заключи, че пръстите на Лаклан бяха много сръчни и другаде.

— Във всеки случай ние никога няма да те забравим — обеща тържествено Глинис.

— Няма да ви дам тази възможност — отговори с твърд глас Гуендолин. — Защото съм решена да се върна в леглото си още преди разсъмване.

Ала Марсали и жените бяха намислили друго. Щом се опиташе да стане, те я натискаха отново върху ниското столче пред камината. Вече бяха свалили вълнената ѝ рокля и я премениха в бяла ленена риза, която според тях подхождаше на девица, принесена в жертва.

Когато младите жени свалиха от главата ѝ кафявата кърпа и разпуснаха плитките ѝ, баба Хай огледа изпитателно лицето ѝ.

— Майка ѝ беше толкова красива! Колко жалко, че малката не се е метнала на нея.

Думите на старицата почти не причиниха болка на Гуендолин, която отдавна беше свикнала, че не е нищо повече от умното момиче в семейство на легендарни красавици.

Бабата отвори устата ѝ и огледа зъбите.

— Вижте какви бели и здрави зъби! — зарадва се тя. — А и трапчинките ѝ не са за пренебрегване. — Баба Хай умееше да говори почти със затворена уста, за да скрива беззъбите си челюсти.

— А косата ѝ е направо златна — добави Марсали и зарови пръсти в гъстите къдрици. Собствените ѝ мишосиви коси висяха на мазни кичури покрай лицето.

— Само да не беше толкова дебела — изграчи жената на Албърт, която нямаше да забрави опита на Гуендолин да се представи за любовница на мъжа ѝ. Самата тя беше повече от приятно закръглена и със сигурност тежеше два пъти повече от Гуендолин, но младата жена потисна хапливата си забележка.

— Всъщност е добре, че изборът падна върху теб, момиче — отбеляза Марсали и хвърли нежен поглед към люлката, където спеше момиченцето ѝ, без да се бои от лапите на дракона. — Вече си почти на двайсет и пет и отдавна си загубила надежда да си намериш съпруг.

— Но аз съм по-малка от Глинис и Неса — извика възмутено Гуендолин.

— Да, ама Глинис вече погребва двама съпрузи, а Неса може да има всеки, когото си поиска.

— Може би старият Тавис ще се ожени за Гуени — предложи оптимистично Кити. Сестра ѝ потрепери от отвращение.

— Не, благодаря. По-добре да ме разкъса драконът, отколкото да вляза в леглото на онзи гаден старик.

Марсали разреса косата на Гуендолин и я разпусна по гърба като блестящо наметало. Когато къщата се разтърси от силна гръмотевица, жените изпискаха задавено, а Гуендолин мушна ръце под ризата, за да скрие треперенето им.

— Няма защо да се тревожиш за татко — увери я Неса. — Ние ще се грижим за него.

— Последния път, когато трябваше да го гледате, нощницата му се подпали, защото го беше сложила твърде близо до огнището, а после се беше запиляла кой знае къде с племенника на ковача.

Глинис изхълца в кърпичката си.

— Аз обещавам да помагам на Неса.

— Ти пък го пусна да излезе в снежната буря само с късо наметало, препасал грамадния си меч, за да гони въображаемите англичани. Когато най-сетне го намерих, беше почти измръзнал — напомни й с горчивина Гуендолин. Тя стисна здраво ръце под ризата и се опита да се пребори с надигащата се паника. Кити очевидно не се нуждаеше повече от нея, но какво щеше да стане с баща й? Айзи, която вечно намираще за какво да крещи, често докарваше до плач объркания старец.

— Няма дракони, как не можете да го разберете — пошепна беззвучно тя. — Сигурна съм, че ще си бъда вкъщи още рано сутринта, за да приготвя овесената каша на татко.

Нов гръм разтърси опушените греди и я уплаши до смърт. Ала едва когато видя виновните, пепелявосиви лица на жените, тя разбра, че това не беше гръм, а юмруци, които тропаха по входната врата.

Мъжете бяха дошли да я отведат.

Макар че бяха вързали ръцете й пред тялото, тя вървеше уверено напред. Всъщност тя беше водачката на мрачната тълпа. Не им позволи да я водят с въже като животно. Вятърът развяваше косите й, светкавици прорязваха небето, гръмотевици трополяха и ревяха като празния стомах на огромно чудовище. Гуендолин знаеше, че скоро ще завали, но въпреки това се уплаши, когато първите студени капки паднаха на лицето й.

Факлите засъскаха сърдито, няколко угаснаха. Тя усети миризмата на мокър катран и потръпна.

Рос и Албърт застанаха от двете й страни и я поведоха по стръмната тясна пътека, която се виеше между скалите. След минути се изправиха пред заплашителната сянка на Уейкрейг Касъл.

Полуразрушената крепост, кацнала на най-високата скала, застана пред тях с призрачна красота.

Тази нощ в пустите помещения не трепкаха светлини. Призрачната гайда не ги посрещна с добре дошли. Приказният замък от детските години на Гуендолин се беше превърнал в кошмар и тя потръпна от страх. Албърт изруга задъхано и дори грамадният Рос не можа да скрие треперенето си. Мъжете я бутнаха напред и тя се спъна в един камък.

Бяха оставили зад себе си закрилническите скали на клисурата и сега бяха изложени на голата ярост на бурята. Дъждът плющеше върху Гуендолин, намокри я цялата, залепи тънкия лен върху тялото ѝ и угаси последните факли. Вятърът посрещна тъмнината с тържествуващ рев. В почти пълния мрак селяните ускориха крачките си, вирайки се напрегнато в небето, сякаш очакваха злото да се спусне върху им с криле от огън.

Рос я блъсна грубо в гърба и тя падна на колене. Но успя да се изправи и продължи напред, без да обръща внимание на пронизващата болка, защото се боеше, че тълпата ще я стъпче. Ужасът на селяните се долавяше физически, вкусът му беше металически и горчив. Гуендолин не знаеше да благодари ли или да пищи от страх, когато от сянката най-сетне изникнаха остатъците от железните порти, разбити от англичаните преди петнадесет години.

Смелостта на селяните и този път спря пред вратите.

До тази нощ бяха изпълнявали исканията на дракона, като оставяха даровете си пред портата. С изключение на няколко смели или по-скоро глупави момчета, насъсквани от не толкова решителните си другари, никой не се беше осмелявал да прекрачи прага на замъка. За последен път селяните бяха влезли тук в една мрачна сутрин преди петнайсет години, за да вземат телата на господаря и семейството му и да ги погребат в долината.

За момент Гуендолин повярва, че ще се спаси — никой нямаше да посмее да влезе в злокобния двор на замъка. Тази нощ обаче Рос извади едното крило на портата от ръждясалите панти и го захвърли надалеч.

— Хайде, да свършваме!

Гуендолин направи последен опит за съпротива, но мъжете немилостиво я бутнаха вътре. Нямаше време да види каквото и да било — влажни, обрасли с мъх зидове; обезглавената мраморна статуя на жена с развяваща се одежда; широка каменна стълба, която водеше към счупена дървена врата. Завлякоха я до средата на двора, Рос намери дупка в обраслия с трева и бурени калдъръм, Лаклан му подаде чук и той заби дълбоко в земята донесения як кол.

Албърт върза ръцете на Гуендолин на гърба, завърза я за кола, после прекара въжето през гърдите, кръста и хълбоците ѝ. И най-малкото движение ѝ причиняваше силна болка.

— Дано бог се смили над бедната ти душа, момиче — промърмори той.

— Ако ме оставиш тук, не моята, а твоята душа ще има нужда от божията милост — изсъска тя, въпреки че зъбите ѝ тракаха. — Особено ако пукна тук от глад и изтощение и намерите само костите ми, когато се осмелите да се върнете.

— Драконът ще ги оглозга още преди разсъмване — изръмжа Рос.

Преди да е успяла да го заплюе, небето експлодира. Раздвоен огнен език се спусна към земята, от ослепително бялата му опашка падна оглушителен гръм.

— Драконът! — изписка една от жените. — Идва да я вземе!

Страшният гръм сякаш беше дошъл от най-дълбокото място на ада. Безкрайният дяволски тропот обърна селяните в бягство и Гуендолин остана във властта на дракона.

Не знаеше колко време бе минало, когато затвори очи и започна да крещи. Когато най-сетне млъкна, адският шум изведнъж заглъхна. Краката ѝ омекнаха и тя се отпусна във въжетата. Колът, който се връзваше в гръбнака ѝ, беше единственото, което я поддържаше права. Ужасяващата буря беше преминала в равномерно падащ дъжд, но тя нямаше смелост да отвори очи.

Когато най-сетне се осмели да се огледа, обезкуражено установи, че беше сама с безглавата мраморна дама, изправена наред двора като нея, самотна и изгубена в мрака. Гуендолин се опита да преглътне страха си. Сега трябваше да мисли с главата си. Нали имаше ум...

Засега беше невредима.

Ала някъде от далечното минало се събуди малкото дете, което тя беше някога. Момиченцето, което беше убедено, че гърбавите джуджета се превръщат в красиви момци, за да поведат невинните момичета към гибел, че по тресавищата бродят призрачни светлини... и че едно момче със смарагдовозелени очи ще я сметне за ангел.

Тя претърси сенките с поглед и с ужас установи, че все пак не беше сама. Някой... или нещо... я наблюдаваше.

Гуендолин не искаше да превие гръб пред това същество, все едно дали беше реално или съществуваше само във въображението ѝ. Събра последните си сили и вдигна гордо глава.

— Не вярвам в теб — заговори тя, но се смути от пресекуващия си глас и млъкна. Преглътна няколко пъти и опита отново. — Сега сме 1761 година, а не 1461. Аз не съм някоя тъпа селянка, която можеш да уплашиш с подобни суеверия!

Само тихият дъжд отговори на гневните ѝ слова и тя уплашено се запита дали пък не беше загубила ума си някъде по мъчителния път към замъка.

Изтърси мокрите си коси и отново заговори.

— Искам да знаеш, че аз вярвам в точните науки и в логичното мислене. От всяко пътуване в Лондон отец Трокмортън ми донася писанията на Кралското общество за природонаучни познания чрез експерименти.

Нов порив на вятъра отнесе думите ѝ и косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Там, вляво. В ъгъла нещо се бе раздвижило — или не? Докато се взираше напрегнато, нещо тъмно се отдели от дълбоката сянка и тръгна към нея. Гуендолин се разтрепери с всяка фибра на тялото си и виновни за това не бяха дъждът и студът.

— Ти не съществуващ — пошепна тя и се помоли думите ѝ да станат истина. Трябваше само да ги повтаря непрекъснато. — Ти не съществуващ. Не си действителен. Не вярвам в теб.

Инстинктът ѝ заповядваше да затвори очи — само така нещото, което бавно се открояваше в мрака, щеше да изчезне. Ала любопитството — същото, което някога я накара да потопи една от панделките за коса на Айзи в масло и да я запали, макар че беше в ръката на Айзи, — проклетото любопитство не ѝ позволи дори да мигне.

Пред ужасения ѝ поглед изникнаха сковани крила от абаносово дърво, които се издигаха от могъщи рамене, от ноздрите струеше сребърна пара — но не това накара Гуендолин да загуби съзнание. Накара я лицето му — лице, по-ужасно и по-красиво от всичко, което някога беше виждала в мечтите си.

Лицето на дракона беше последното, което Гуендолин видя, преди силите да я напуснат и да изпадне в дълбоко безсъзнание.

3

Мъжът, който се наричаше драконът от Уейкрейг Касъл, остана толкова учуден от жертвения дар на селяните, че изпусна пурата си и тя падна в една локва.

— Знаех, че ти се носи славата, че жените припадат, щом те видят, но за пръв път го виждам със собствените си очи — отбеляза придружителят му, излезе от сянката и вдигна високо светлите си вежди. — А и досега нямах представа, че е достатъчно само да усетят присъствието ти.

Драконът обикаляше около кола и вятърът развяваше черната му наметка.

— Какво, по дяволите, ги е накарало да ми доведат жена? Поисках само малко дивеч и уиски, за да се топля през студените нощи.

— Обзалагам се, че тя ще се стопли много по-добре. — Приятелят му огледа възхитено високия бюст и пълните хълбоци на непознатата. — Тя е точно това, което скъпата ми пралеля Тафи, бивша метреса на крал Джордж, съвсем правилно наричаше „кокошка за разплод“.

Жената беше облечена в бяла ленена риза, която висеше на парцали по тялото ѝ и разкриваше прелестните ѝ извивки. Тъмните зърна на гърдите се подаваха плахо между мокрите медноруси кичури, които падаха до хълбоците ѝ.

Когато усети, че е зяпнал жената също така жадно като приятеля си, драконът свали наметката си, загърна раменете на припадналата и тихо изруга.

Лицето ѝ беше паднало на гърдите. Той повдигна брадичката ѝ с един пръст и огледа внимателно малко острите, но красиви черти. Трапчинките на бузите ѝ придаваха странна безпомощност. Устните ѝ бяха пълни и чувствено извити, кожата беше бяла и мека като кадифе.

— Проклети глупаци — промърмори той и дръпна въжетата, които я стягаха. — Овързали са я като жертвено агне. Би трябвало да

взема пистолета си и да застрелям няколко от тях.

— Тогава сигурно ще помислят, че не си харесал жертвения им дар.

Драконът хвърли мрачен поглед към приятеля си. Дъждът се усиливаше и той трябваше постоянно да примигва с гъстите си ресници, за да не допуска едрите капки да влизат в очите му. Мокрите въжета се развързваха много трудно. Той забеляза дълбоките кървави резки, които бяха оставили по раменете ѝ, и отново изруга. Когато разтърка китките ѝ, за да осигури приток на кръв в изтръпналите ѝ ръце, тя изплака от болка.

Най-после развързаха и последното въже. Драконът вдигна на ръце своя жертвен дар в човешки образ и го понесе към замъка.

Придружителят му се намръщи неодобрително.

— Според мен не бива да правиш това. Ами ако тя познае лицето ти...?

Не беше нужно да обяснява. Драконът беше наясно с опасностите от подобно невнимание.

Той се обърна и златната коса на момичето се спусна като водопад чак до земята.

— И какво, според теб, би трябвало да направя? Да я оставя под дъжда като прогонено котенце?

Следващият гръм разтърси тялото на жената и заглуши отговора на приятеля му. Небето отвори шлюзовете си, заваля проливен дъжд. Драконът притисна треперещата жена до гърдите си и забърза към входната врата. Нямаше друг избор, трябваше да я отведе в бърлогата си.

Гуендолин изобщо не си направи труда да отвори очи. Само се протегна и въздъхна доволно. Никога не беше помисляла, че ще се чувства толкова приятно в корема на звяра. Точно обратното. В секундата, когато онова „нещо“ изскочи от тъмнината и се втурна към нея и която ѝ се стори цяла вечност, тя имаше достатъчно време да си представи как пламъците обгарят плътта ѝ, а врящата киселина я разяжда.

Обърна се настрана и притисна лице в дебелия мека възглавница. В сравнение с неравното легло, което делеше с Кити и чийто дюшек беше напълнен с бодлив пирен, тази постеля беше наистина райска. Тежък аромат на тамян и санталово дърво тежеше

във въздуха. Може би не съм в корема на дракона, а съм отишла направо на небето, помисли си лениво тя.

Когато се събуди напълно, мускулите ѝ се стегнаха. Дори меко сърдечният отец Томас говореше за мъченията на ада по-често, отколкото за радостите на небето. До този момент тя не беше вярвала истински нито в едното, нито в другото. Също както в дракона.

Преди да отвори очи и да седне, тя пое дълбоко въздух и издиша шумно, когато забеляза в каква обстановка се намира. Това небе беше много по-люксово от всичко, което благочестивият свещеник можеше да си представи и да опише.

Тялото ѝ беше потънало в море от нощно син сатен. Боядисаните в бяло, красиво резбовани стълбове на леглото стигаха чак до тавана. Леглото беше заобиколено от запалени свещи — не от пушеща лой, а от ароматен восък, поставени в свещници от ковано желязо. Те създаваха кръг от светлина на тавана и насочиха вниманието на Гуендолин към картините на купола.

Голи жени, антични богини и смъртни, се забавляваха на зелена поляна. Пищните им форми я накараха да се почувства стройна като Кити. Ето я Персефона, напуснала пролетта, за да се отдаде на господаря на мрака. До нея Ариадна, която водеше своя любим през лабиринта на Минотавъра. Малко по-нататък Купидон дебнеше Психея, която се будеше в леглото си от цветя, и криеше лицето си от любопитните ѝ погледи.

Младата жена беше толкова замаяна от безсрамните красавици, че изобщо не усети как завивката се смъкна от раменете ѝ. Нямаше да го забележи още дълго, ако не беше рязкото поемане на въздух, което не бе дошло от нея. Тя се погледна и шокирано установи, че беше съвсем гола — като Психея. Бързо вдигна сатенения чаршаф до брадичката си и се огледа.

Ярката светлина на свещите обграждаше леглото ѝ като олтар, посветен на зловеща жертва, но ъглите на помещението бяха тъмни. Очевидно не беше сама.

Сега ѝ се искаше да се е вслушвала по-внимателно в проповедите на отец Томас. Май това не беше небето. Може би в това луксово обзаведено помещение я очакваха безкрайни мъчения, скрити в одеждата на тъмната плътска страст.

Гуендолин приглади назад разбърканите си коси.

— Само един страхливец от най-лошия сорт се крие в сянката, за да наблюдава една жена. Покажи се, ако обичаш.

Тя чу приглушени стъпки и веднага съжали за думите си. Ако това беше адът, сега щеше да се срещне с господаря на мрака.

4

— Нямайте причина да пребледнявате така. Не бива и да се криете страхливо под завивките. Аз не съм дракон, нито чудовище. Аз съм просто мъж.

Гуендолин примигна към мрака и трескаво притисна завивката до гърдите си. Мекият, дрезгав глас смути добродетелното момиче повече отколкото собствената ѝ голота. Когато мъжът предпочете да остане под закрилата на дълбоката сянка в ъгъла, тя изпита нещо средно между страх и облекчение. При толкова много запалени свещи очите ѝ не можеха да проникнат в мрака зад тях. Видя само очертанията на тъмна фигура, облежната небрежно на стената.

— Скрила съм се под завивките само защото някой безсрамник ми е откраднал дрехите — отбеляза остро тя.

— Ах, така ли? Ако аз бях този безсрамник, нямаше да се наложи да ви ги крада. Щяхте да ги свалите доброволно.

Той говореше коректен английски, без следа от диалект, и това направи подигравката му още по-непоносима. Гуендолин неволно си представи как силните мъжки ръце свалят ленената ѝ риза и стисна здраво зъби, за да преодолее треперенето, което нямаше нищо общо със страха.

— Вие ме наричате страхливка, но не аз, а вие сте този, който се крие в сянката и се бои да покаже лицето си.

— Може би съм предпазлив не заради себе си, а заради вас.

— А, значи лицето ви внушава страх? Толкова ли сте грозен, че се боите да не обезумея или да се вкаменя?

— Не помните ли, че първия път, когато ме видяхте, загубихте съзнание? — попита меко той.

Гуендолин притисна пръсти към слепоочията си и смръщи чело, но не можа да си припомни точно какво беше станало в краткия миг във вътрешния двор на замъка. Помнеше само трополенето на дъжда, удара на криле, видя струйки сребърен дим... и едно лице. Лице, което изглеждаше повече от страшно, защото беше извън всичко човешко. Тя

се опита да върне образа в съзнанието си, но контурите се размиха и станаха по-трудни за улавяне дори от непознатия, който ѝ се подиграваше от мрака.

— Кой сте вие? — попита остро тя.

— Селяните от Балиблис ме наричат дракона — отговори спокойно той.

— Аз пък ще ви наричам шарлатанин. Само много лош човек може да си прави такива жестоки шеги.

— Боли ме да чуя такива думи от нежната ви уста, милейди — отвърна той, но тихият му смях издаде, че в най-добрия случай ѝ се бе удало да го развесели.

Гуендолин изправи гръб и праметна влажните руси къдрици през рамото си.

— Трябва да знаете, че аз не съм лейди.

Тя се вслуша напрегнато в движенията му и беше готова да се закълне, че е чула как той вдигна вежди.

— Или поне в по-тесния смисъл на думата — уточни тя. — Баща ми няма благородническа титла.

— Беше много дръзко от моя страна. Извинете. Но вие не говорите недодялания диалект, който е разпространен сред тези планински диваци, затова помислих...

— Майка ми беше от благороден произход. Дъщеря на барон от равнината. Почина, когато бях на девет години. — Гуендолин отново изпита болката, която времето не беше успяло да заличи.

— Липсата на благородническа титла не намалява достойнствата ви. Впрочем, аз също не съм джентълмен.

Гуендолин се запита дали тези думи трябваше да я успокоят или да я предупредят. Тя се уви по-плътно в завивката и се усмихна подигравателно към мрака, както той със сигурност се усмихваше в нейната посока.

— Така си и мислех. Ако бяхте джентълмен, нямаше да ме съблечете.

— Да, и щях да ви изложена на опасност да заболее от белодробно възпаление. — Той отново стана сериозен. — Което ме навежда на един въпрос. Как се озовахте вързана на онзи кол в средата на прокълнатия ми двор? Да не говорим, че бяхте мокра до кости.

Гуендолин се намръщи още повече.

— Простете, ваше благородие драконе, че имах дързостта да смутя скъпоценната ви самота. Живо си представям как сте си топлили копитата на огъня в камината и сте се наслаждавали на чашата топла котешка кръв, когато тълпата отвън се е разкрещяла. „По дяволите — изръмжали сте, — пак някой ми е оставил човешка жертва пред вратата.“

Мъжът мълча толкова дълго, че Гуендолин се уплаши. Когато най-сетне отговори, гласът му беше сух като драконови люспи.

— В действителност, когато се появи тълпата, пиех чаша порто. Някога обичах котешка кръв, но се отказах, тъй като ми причинява стомашни смущения.

Гуендолин забеляза твърде късно, че той бе запалил клечка кибрит. Пламъчето угасна, преди да е успяла да види нещо. Разнесе се аромат на пура, появи се и пламтяща точка в мрака.

— Хората от селото са ви домъкнали чак тук, на скалите, въпреки бурята, нали? Вързали са ви за кола и са ви оставили сама, за да умрете от моята ръка. — Той изръмжа нещо неразбрано. — Въпреки това имахте безсрамието да наречете мен чудовище.

Гуендолин потърси невидимите му очи и го прониза с поглед.

— Не разбирам как смееете да ги осъждате. Те просто реагираха на наглите ви изисквания.

Облачето дим, което достигна до нея, беше като полъх на темперамент.

— Искрах дивеч и уиски. Не съм искал жена.

— Но това не е всичко — отговори сърдито тя. — В писмото ви пишеше и друго.

— Защо защитавате хората, които ви подхвърлиха на звяра без капчица угризение, като че сте чувал стари вещи?

— Защото са глупави, необразовани и заблудени. А вие сте просто един подъл самохвалко, който се е възползвал от глупавото старо суеверие и тероризира невинни хора.

Огънчето на пурата изчезна, сякаш я бе стъпнал в яда си.

— Може би са глупави, но в никакъв случай не са невинни. Имат повече кръв по ръцете си дори от дракона.

До преди секунда Гуендолин беше готова да се закълне, че мъжът в сянката е англичанин. Ала колкото повече се вълнуваше, толкова повече в гласа му звучаха гърлените шотландски звуци.

— Кой сте вие? — попита отново тя и гласът ѝ потрепери.

— Може би аз трябва да ви задам този въпрос. Как да ви наричам?

Гуендолин бързо си възвърна смелостта.

— Отказвате да ми кажете кой сте, но аз разполагам с куп имена за вас, едно от друго по-хубави.

— Например подлец? Или самохвалко? Или може би шарлатан? — предложи през смях той.

— Негодник. Страхливец. Разбойник — продължи в същия тон Гуендолин.

— Моля ви се — отзова се развеселено той. — От вашата красноречива уста очаквах по-интересни определения.

Проклятието, което беше готово да излезе от устата ѝ, щеше да засрами дори Айзи, но тя се овладя, като ухапа до кръв долната си устна.

— Името ми е Гуендолин. Гуендолин Уайлдър.

Изведнъж в стаята се втурна вятър и изгаси свещите. В първия момент тя повярва, че драконът си е отишъл и я е оставил сама в мрака, но бързо разбра, че той беше останал в стаята. Беше съвсем близо до нея, макар че не я докосваше. Ароматът му я замая — мирис на подправки и санталово дърво, невероятно мъжествен и омагьосващ. Вече знаеше къде точно се намира.

Това беше неговата пещера. Неговите покои. Неговото легло.

— Защо точно вие? — В гласа му прозвуча странно настойчивост. — Защо са избрали точно вас?

В ушите на Гуендолин тези въпроси прозвучаха като целенасочена обида. „Защо не са ми изпратили някоя по-красива? Или поне по-тъничка? Някоя като Глинис, Неса или дори Кити?“

Тя затвори очи, благодарна, че той не можеше да види зачервените ѝ бузи, и отвърна:

— Избраха мен, защото в Балиблис девици се срещат по-рядко дори от драконите.

Той помилва влажните ѝ коси с коварна нежност и безмълвно ѝ напомни, че беше много по-страшно да е във властта на мъж, отколкото на звяр.

— Хиляда фунта в злато? Това ли е цената, която днес плащат за невинността?

Той не изчака отговора, който тя и без това не можеше да му даде. Още един порив на вятъра, още по-дълбок мрак и Гуендолин разбра, че този път наистина си беше отишъл. Тя вдигна колене към гърдите си, обгърна ги с две ръце, устреми поглед към тавана, който не можеше да види, и се почувства сама като никога в живота си.

Драконът не се интересуваеше особено от плахи девици. Колкото и нежна да беше плътта им, ухажването им изискваше търпение и благородство. А той не притежаваше нито едното от двете качества.

Докато вървеше към дълбините на крепостта, без да удостои дори с един поглед рушащите се стени и изсъхналите кървави следи, той проклинаше съдбата си. Не беше замислил изкусния капан, за да улови в него жена. Особено пък жена, която го подлудява с тялото си и на всичкото отгоре беше заела леглото му.

Когато я положи върху сините чаршафи, за да свали мократа ленена риза от вледененото ѝ тяло, той искаше само да я стопли. Но когато разкри нежната ѝ бяла плът, равнодушието, което обикновено му правеше добри услуги, отстъпи място на диво желание. Бе обхванат от треска, която бушуваше дълбоко в долната част на тялото му. Искаше да я милва, да я докосва навсякъде. Беше ужасно мъчително да гледа бледите, съвършено оформени гърди, а когато се улови, че е устремил поглед към кичурчето руси косъмчета между бедрата ѝ, побърза да хвърли завивката отгоре ѝ.

Докато бдеше в мрака и чакаше тя да се събуди, непрестанно се питаше дали е достатъчно звяр, за да изнасили една беззащитна жена.

Приглади назад непокорните си къдрици и ускори крачка. Всъщност пленницата му съвсем не беше беззащитна. Още в двора на замъка го бе предупредила, че вярва в естествените науки и в логическото мислене и редовно чете изданията на Кралското общество за природонаучни знания чрез експерименти. Тя не вярваше в дракони, не вярваше и в него. Той не възразяваше срещу това, защото в крайна сметка и самият той не вярваше в себе си.

Ако беше очаквал големите сини очи да се напълнят със сълзи и тя да го умолява за живота и свободата си, той остана горчиво излъган. Вместо това тя го укори остро, че е алчен и тероризира бедните селяни, и ако имаше нещо като съвест, той сигурно щеше да се засрами дълбоко.

Смаян от нейната смелост, той поклати глава и зави зад ъгъла — и разочаровано установи, че няма да има възможност да изсуши мокрите си дрехи. Някой вече беше заел удобното кресло с високи облегалки, топлото място до огъня и пиеше от портвайна му.

Някога това помещение беше преддверие на подземния затвор и място за почивка на войниците. Ръждясали брадви, шпаги и мечове красяха тъмните стени и придаваха на залата уютна средновековна стая за мъчения. Ала мъжът, който се беше разположил в креслото на дракона и топлеше краката си на камината, очевидно не се притесняваше от мрачната обстановка. Той бе заменил влажния си жакет с удобен тартан на червени и черни карета, на челото му беше нахлупена шотландска барета, украсена с пера. Перфектно допълнение към гайдата в скута му.

Драконът застана пред огъня. Дебелата сива котка, която се топлеше на тясната пейка отстрани, го посрещна с мързеливо примигване. Той беше взел Тоби с надеждата, че едрият котарак ще намали съществено броя на плъховете в замъка, но двете страни очевидно бяха сключили нещо като мирен договор, които позволяваше на плъховете да се размножават необезпокоявани, а на Тоби да спи по два-сет и три часа в денонощието.

Едва сега, когато нямаше къде да седне, драконът усети колко бе изтощен. Обърна се, правейки се, че не вижда питащия поглед на приятеля си.

— Ако продължаваш да се мотаеш из замъка и да надуваш гайдата, Тапър, много скоро ще ни разкрият.

— Точно обратното — възрази Тапър и вдигна изискано чашата с портвайн. — Аз съм доста добър гайдар. Справям се дори с най-трудните мелодии и хората от селото ме смятат за призрак.

Драконът поклати глава.

— Не мога да разбера защо си толкова възхитен от тези проклети планини и от смешните навици на планинците.

— Защото тук никой на никого не пречи. Утринните мъгли са невероятни. Ами подскачащите през клисурите поточета? Или грубата прелест на местните жители? — отговори с усмивка Тапър, като се стараеше да говори с гърлените тонове на истински шотландец.

— Разбирам, ти харесваш мъглата, студа и мокрото — отговори кратко драконът и се приближи още до огъня.

Тапър го изгледа остро отстрани и ангелското му лице стана бдително.

— Да, но студът и влагата стават поносими, когато в леглото ти спи хубаво, топло момиче.

— Ако имаш предвид хубавото момиче, на което съм предоставил леглото си, аз те уверявам, че студът и влагата са подобри спътници от онова ледено съществуване.

Интересът на Тапър се събуди. Той се наклони напред и изостави преструвките.

— Какво толкова страшно престъпление е извършила малката, та са я подхвърлили на чудовище като теб?

Драконът приседна на края на каменната пейка, без да обръща внимание на възмутения котарак.

— Никакво престъпление не е извършила. Тя е напълно невинна. Тапър избухна в смях.

— Сигурно тя така си мисли. Но селяните са на друго мнение. Е, каква е тя? Убийца? Крадла? — Кафявите му очи светнаха с надежда. — Или може би уличница?

— Това би било най-доброто. Тогава поне щях да зная как да се отнасям с нея. Не, положението е много по-лошо. Дали са ми я като жертва. — Ще не ще, драконът трябваше да произнесе думата, която никога досега не беше играла роля в отношенията му със слабия пол. — Тя е тук, защото е девица.

Тапър го погледна неразбиращо, после избухна в луд смях.

— Девица? Дали са ти девица? Тези хора са невероятни!

— Не се смей. Според селяните тя замества хиляда златни фунта. Тапър веднага престана да се смее.

— Казах ти, че още е твърде рано да вадим козове от ръкава. Трябваше да им оставиш повечко време да свикнат с исканията ти. След известно време щяха да почнат да се гледат един друг подозрително и да се питат кой е заровил в мазето си проклетото богатство. — Младият мъж въздъхна така обвинително, че перата на шапката му затрептяха. — Но кой съм аз, Тиодор Тапър, че да ти отпращам обвинения? Мързеливият син на незначителен виконт, който през целия си живот не е постигнал нищо. Само като си помисля как при Луисбург баща ми е гледал смело в дулата на вражеските оръдия. Аз съм син на мъж, който за тази проява на смелост е бил въздигнат в

рицарско звание, но това не го е направило по-внимателен към собствения му живот. Бързият ум и безгрижието му донесоха състояние. Всички други в рода ни са жалки страхливци. Всичко, което трябва да сторя, за да получа титлата, е да надживея скъпия си баща, който страда от подагра и болки в сърцето.

Тапър размаха чашата си и изля малко вино на пода.

— Не бива да пиеш портвайн, Тапър, защото те прави бърбтив — укори го драконът и му взе чашата.

— А ти започваш да разсъждаваш над сериозните неща от живота — контрира Тапър, грабна чашата си и я изпразни на един дъх.

Драконът взе Тоби в скута си и го помилва. Всяка друга котка би замъркала, но Тоби надменно изкриви уста.

— Честно казано, аз съм в ужасно положение, Тапър. Какво ще правим с това момиче?

Приятелят му се облегна назад.

— Видя ли лицето ти?

— Естествено, че не. Може да съм проклет идиот, но не съм луд.

— Тогава може би още не е късно. Просто трябва да се преоблека като проклет шотландец и да я върна в селото.

— И какво ще направиш? Ще я оставиш на площада и ще окачиш на гърдите ѝ моето писмо? Много съм ви благодарен за вкусната хапка, но негово благородие предпочита обикновени уличници. — Драконът изпуктя презрително. — Можеш да измамиш селяните, но не и нея. Твърде късно е. Тя е убедена, че аз съм просто един алчен шарлатан, който си е намислил да лиши нещастните селяни от последните им монети.

— Защо не я заплашиш с огнения си гняв, ако посмее да те предаде? — Тапър щракна с пръсти. — Нали знаеш какъв слух съм пуснал сред селяните: че драконът може да се превръща в мъж, когато му се доще. Това е най-голямата ми гордост.

— Слухът щеше да свърши работа, ако ми бяха изпратили някое просто момиче, което се бои дори от собствената си сянка. — Драконът поклати глава и в гневния му глас прозвуча възхищение. — Тази хубава госпожичка не се хваща на подобни лъжи. Ако я пуснем да си отиде, тя ще насъска селото срещу нас, а ние не сме подготвени за това. Така че... — Той се изправи и се заразхожда напред-назад. Тоби

побърза да се просне на пейката. — Както изглежда, трябва да включа в списъка от престъпленията си и лишаване на свобода.

— Смяташ да я задържиш?

— Засега да. Но няма да ѝ позволя да види лицето ми.

Тапър вдигна чашата си, толкова развълнуван, та забрави, че е празна.

— А ако все пак разбере кой си?

Драконът го погледна изпитателно и се усмихна с горчивина.

— Тогава ще разбере, че на света има много по-страшни неща от драконите. Запомни, Тапър — хората от селото смятат теб за призрак, но призрактът съм аз.

На следващата сутрин Гуендолин се събуди гладна и гневна. Комбинация, която беше достатъчно опасна дори в добър ден, а този ден със сигурност не беше добър. Тя бе прекарала неспокойна нощ, изпълнена с размишления за дръзкото поведение на дракона. А фактът, че пикантният му аромат постоянно я удряше в носа, не ѝ помогна особено.

Тя седна в леглото и изпита облекчение, че мракът най-после си беше отишъл. През затворената с решетка кръгла дупка високо в стената падаше яркожълта слънчева светлина. През нощта всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху мъчителя ѝ и тя не беше чула дори морските вълни, които се разбиваха в скалите под замъка. Сигурно се намираше в една от кулите, обърнати към морето, останали пощадени от огъня на английските оръдия преди петнадесет години.

Тя скочи от леглото и уви голото си тяло с копринения чаршаф по примера на богините от картините на тавана. Ленената ѝ риза беше захвърлена небрежно на пода, все още влажна. Гуендолин поклати глава. Не можеше да очаква от един дракон да окачи дрехата ѝ да съхне. Тя обиколи стаята с големи крачки. Влачещият се зад нея чаршаф вдигна огромни облаци прах. Нямаше никакво съмнение, че екстравагантното легло, сатенените чаршафи и огромните канделабри бяха оазис на лукса сред пустинята. Тя се усмихна развеселено. Негово благородие драконът сигурно имаше сърце на чудовище, но очевидно ценеше комфорта.

Стените бяха облицовани с вехти дървени панели, от които се сипеше бяла боя. Зад проядена от молци завеса Гуендолин откри доста голяма дупка. Ала когато хвърли вътре голям камък и не последва дори слабо ехо или поне плисък на вода, тя отхвърли всяка мисъл за бягство през почти отвесния тунел. Но той поне щеше да ѝ спести неудобството да моли негово благородие дракона да изпразва нощното гърне. Макар че може би си струваше да забрави гордостта си, ако можеше да нарани неговата.

В ъгъла висеше дървена клетка за птици, увита в дебели паяжини. Обитателят ѝ сигурно отдавна е излетял, помисли си Гуендолин, но когато се надигна на пръсти, видя купчинката дребни кости и потрепери от болка.

Направи няколко крачки назад и отново устреми поглед към клетката. Крехките птичи кости изглеждаха толкова патетично... Веселото цвъркащо същество, което беше живяло тук, беше вярвало, че винаги ще има някой, който ще слуша песните му, ще почиства клетката и ще му носи храна.

Гуендолин се обърна, готова да избяга, и изведнъж разбра какво липсваше на помещението.

Врата.

Тя мина покрай всички стени, като ги опипваше внимателно. Много ѝ се искаше да удря по стените като нещастното птиче, когато е забелязало, че никой не идва да утоли глада му. Накрая почти повярва, че драконът я е омагьосал с дяволска магия. С тъмно проклетие, което я правеше завинаги негова пленница, докато той идва и си отива, когато поиска.

Тя се облегна на стената, засрамена от страха си. Какво е това място? Уейкрейг Касъл отдавна не беше омагьосаният замък от детските ѝ мечти, но както и преди притежаваше силата да развихри детската фантазия. През годините, докато се грижеше за душевноболния си баща, тя бе прогонила надалеч старите си мечти. Внезапно се сети, че от снощи не беше мислила за баща си, и се засрами още повече.

Постоянните дупки в паметта му я изпълваха с надежда. Ако се беше пренесъл отново в миналото, сигурно нямаше да усети отсъствието ѝ... Но това беше слаба утеха.

Тя се овладя бързо. Решението на проблема беше очевидно. Един от дървените панели трябваше да е врата.

Тя обходи отново стените, като проверяваше всяка цепнатина с ноктите си. Ала завърши обиколката, без да е чула поне едно окуражително скърцане. Драконът ѝ бе намерил затвор, по-добър от подземиято.

— В името божие — промърмори гневно тя и се зае да чука по стените, за да заглуши все по-силното къркорене на стомаха си.

В далечината се чу песен и Гуендолин наостри уши. Познаваше текста и мелодията, но не и гласа.

*„Обичам русите ти къдри, Джени Клер,
ти си най-красивото дете,
но аз не съм почтен.
Защото искам да си моя,
но първо трябва да убия братята ти,
които те пазят строго.“*

Гуендолин неволно потрепери. Певецът не само не улучваше тоновете, но и шотландският му беше под всякаква критика. Даже старият Тавис щеше да се справи по-добре. След като изпя куплета, непознатият засвири мелодията все така фалшиво и Гуендолин притисна ухо към облицовката. Най-сетне се чуха стъпки. Тя се уви по-плътно в чаршафа и отчаяно се огледа за някакво оръжие. Единственото подходящо нещо беше клетката на нещастната птица. Молейки мъртвия ѝ обитател за прошка, тя я откачи от куката и я вдигна високо над главата си. Негово благородие драконът щеше много скоро да се убеди какво означава да седиш в собствения си затвор.

Дървената облицовка изскърца и вратата се отвори навътре. През отвора се подаде мъжка глава. Без да губи време, Гуендолин стовари клетката върху главата му.

Мъжът рухна тежко на дъските.

— О, не! — изплака тя. Не защото съжаляваше за стореното, а защото заедно с него на пода паднаха кошничка с хляб и стомничка с горещ шоколад.

Тя успя да грабне едно от хлебчетата, преди да се е търкулнало под леглото, захапа го и огледа пленника си. Негово благородие драконът съвсем не изглеждаше толкова страшен, докато лежеше, забил лице в локва от какао. Тя го подритна с крак, но той не се помръдна. Съзнаваше, че трябва да използва припадъка му, за да избяга, но любопитството беше много по-силно от страха. Не можеше просто да си отиде, без да е видяла лицето на похитителя си.

Придържайки чаршафа до брадичката си, тя коленичи и обърна отпуснатото тяло. Когато мъжът падна тежко по гръб, тя отскочи назад

и нададе приглушен вик.

Ала страхът ѝ бързо отстъпи място на друго чувство. Трябваше ѝ малко време, докато разбере какво изпитваше.

Разочарование.

Този тук? Това ли беше страшният звяр, който тероризираше селото? Това ли беше мъжът, чийто дрезгав глас изпращаше сладостни тръпки по гърба ѝ? Това ли беше мъжът, чието ухание на санталово дърво и подправки я преследваше в неспокойните ѝ сънища?

Припадналият дишаше пресежливо и грижливо подрязаните червеникаворуси мустачки потреперваха. Косата му беше със същия блед цвят, вече оредяла на темето. Беше праметнал през рамо карирана кърпа, но носеше английски жакет, а пълните му бузи бяха розови като на истински англичанин. Под жакета се виждаха скъп колан и жилетка с две редици перлени копчета. Носът му беше кръгъл, устата меко извита — изглеждаше много симпатичен.

Гуендолин направи крачка назад и се укори за смешното си поведение. Какво всъщност беше очаквала? Замайващо красив негодник с дяволска усмивка и пронизващ поглед? Тъмен принц, когото само целувката на невинна девойка можеше да освободи от грозното проклятие? Трябваше да изпитва облекчение, че той не беше чудовище, а просто мъж. Съвсем нормален мъж.

Гуендолин поклати глава и се запъти към отворената врата.

— Сбогом, милорд дракон — пошепна тя. — Не вярвам, че някога ще се видим отново.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен. — Две топли ръце я хванаха за раменете, нежни пръсти се плъзнаха по ключицата ѝ. — Точно обратното е вярно, скъпа моя. Трябва да свикнете с мисълта, че известно време ще ми правите компания.

6

— Обърнете се — заповяда драконът с арогантността на мъж, свикнал да му се подчиняват.

Гуендолин се изкуши да му се противопостави, но мекият натиск на пръстите му ѝ подсказа, че при нужда той ще наложи волята си със сила и не се нуждае непременно от покорството ѝ. Освен това не беше особено въодушевена от представата, че ще се наложи да се сражава с него, увита в проклетия чаршаф, който всеки момент щеше да падне от тялото ѝ.

Вместо това тя се опита да събере малкото подробности в единен образ. Той беше поне една глава по-висок от нея, имаше ръце на аристократ, дълги, стройни пръсти, добре поддържани нокти и тънки черни косъмчета по ръцете. Тя вдъхна мириса му, смесен с аромат на пура, и се запита как можа да прояви такава глупост и да го сбърка с мъжа, когото бе ударила с кафеза за птици. Та нали самото присъствие на дракона караше всеки нерв в тялото ѝ да вибрира!

В това време другият мъж изохка, надигна се и започна да разтрива тила си.

— Тази малка женичка добре ме нареди — отбеляза той и извади от джоба на жилетката си кърпичка, за да избърше какаото от лицето си. — Как не видях, че замахна!

— Жените почти винаги нанасят ударите си незабелязано — отвърна сухо драконът и огледа бъркотията в стаята. — Очевидно нашата гостенка не харесва сладки хлебчета и шоколад.

— По-скоро не ѝ харесва да е затворена като птичка в клетка — възрази Гуендолин, опитвайки се да пренебрегне факта, че все още беше в ръцете му. Тя изправи гръб, но усети топлия му дъх на тила си и отново се сви.

— Нима не ви харесва да играете ролята на глезено домашно кученце?

— И най-разглезеното домашно кученце прегризва гърлото на господаря си, ако се отнасят лошо към него или не получава

достатъчно внимание.

— Ще запомня предупреждението ви, милейди. Но бъдете сигурна, че винаги ще ви обръщам достатъчно внимание.

Преди Гуендолин да е разбрала смисъла на обезпокояващото му заявление, той се обърна към приятеля си.

— Аз ли да те представя, Тапър, или ти ще го сториш сам?

Тапър стана, изтупа праха и трохите от дрехите си и се поклони смутено.

— Тиодор Тапингъм, милостива госпожице, винаги на вашите услуги. Надявам се да ме наричате Тапър, както правят всичките ми приятели. — Кафявите му очи болезнено напомниха на Гуендолин за верния спаниел, с който баща ѝ някога ходеше на лов.

— Гуендолин Уайлдър — отвърна хладно тя. — Боя се, че не мога да ви смятам за свой приятел, докато заедно със съучастника си ме държите като заложница.

— След като приключихме с учтивостите... — Драконът протегна ръка. — Дай си връзката, Тапър!

Тапър огледа объркано смешното парче плат.

— Много ли е смачкана.

Дълбоката въздишка на дракона развя косите на Гуендолин.

— О! — извика най-после Тапър, развърза връзката си и я сложи в ръката му.

Когато разбра какво бе замислил драконът, Гуендолин изпадна в ярост.

— Ако посмеете да махнете превръзката — предупреди я меко той, докато връзваше очите ѝ, — ще ви вържа ръцете и чаршафът много бързо ще се озове на пода.

Гуендолин нямаше избор. Беше достатъчно унижително, че той я бе видял гола, но тя нямаше да му позволи да продължи тази игра в присъствието на червящия се Тапингъм.

Ако се отнасяше грубо с нея, щеше да ѝ бъде много по-лесно да го мрази. Но той завърза очите ѝ, като внимаваше да не дърпа косите ѝ. Обаче, когато я хвана здраво за рамото и я поведе към леглото, тя разбра, че търпението му беше на изчерпване.

— Излез, Тапър. Трябва да обсъдя нещо с мис Уайлдър. Насаме.

— Не бива да ѝ се сърдиш, приятелю — заговори примирително Тапър. — Ако бях малко по-внимателен...

— Ако беше малко по-внимателен, нямаше да нахлупи на главата ти цял кафез за птички вместо красивата ти шотландска шапка. Моля те, не се дръж като развълнувано слугинче! Нямам намерение да сторя зло на гостенката ни. Няма да я подложя на мъчения, нито ще я опозоря. Въпреки това...

Вратата се затвори бързо зад Тапър. Гуендолин усети зад коленете си ръба на леглото и чу командата на дракона.

— Седнете!

Тя го послуша, вирнала обидено брадичка.

Чу го да се разхожда напред-назад с отмерена крачка.

— Вероятно разбирате, мис Уайлдър, че неочакваната ви поява в Уейкрейг Касъл е неприятна и за мен, не само за вас. Ако можех, щях да ви пусна да си отидете. Вие отклонявате вниманието ми, което е не само излишно, но и вредно.

— Мога да ви уверя, че у дома имат нужда от мен. Защо просто не ме върнете при близките ми? — попита тя с надеждата, че първото беше вярно.

— Защото тук аз съм пленник, също като вас. И няма да допусна да унищожите всичко, за което работих през последните месеци. — Той помълча малко, за да се успокои, и продължи с предишната безстрастност: — Ще останете моя гостенка, докато приключя с делата си в Балиблис.

— Ваша гостенка? — повтори язвително тя и се изсмя злобно. — Всички свои гости ли затваряте в помещения без врати? И какви „дела“ може да има мъж като вас в нашето забравено от бога шотландско село? Тук останаха да живеят само хората, които са или твърде бедни, или твърде упорити, за да отидат другаде! — В този миг ѝ хрумна нещо ново. — Да не би да сте тук заради старото проклятие? Сигурно вие и мистър Тапингъм сте чули за нашето проклятие и сте си помислили, че селяните от Балиблис са лесна плячка?

Мъжът закрачи по-бавно.

— Мисля, че си спомням нещо подобно. — Той направи пауза и тя си представи как красивите му пръсти се плъзгаха замислено по брадичката. — А, да, сетих се. Значи водачът на вашия клан е проклетел добрите хорица от Балиблис на смъртното си легло? Кажете ми, мис Уайлдър, какво са сторили членовете на клана, та да заслужат подобна съдба?

— Те са наказани не заради онова, което са направили, а защото нищо не са направили. — Гуендолин сведе глава, благодарна, че той не можеше да види срама в погледа ѝ. — Господарят на нашия клан беше таен привърженик на Бони принц Чарли и делото му. Когато след поражението си при Кулодън принцът потърси убежище, Маккълог му предложи да се скрие в Уейкрейг Касъл.

— Благороден жест, макар и наивен.

Гуендолин вдигна глава.

— Наивен ли? Не, не вярвам. Маккълог беше прекрасен човек. Осмеляваше се да мечтае за свободна Шотландия, без английската тирания. За обединена Шотландия под знамето на законен крал.

— Но на каква цена, мис Уайлдър? Колко лесно и най-прекрасната мечта се разпада на пепел, ако я погледнем трезво на дневна светлина...

Гуендолин беше готова да протестира, но в гърлото ѝ заседна буца. Не можеше да защитава мъртвия господар на клана, докато се намираще сред руините на замъка му. Отново сведе глава и пристегна чаршафа около тялото си.

— Херцог Къмбърланд откри скривалището на принца. Не знам по какъв начин. Чарли успя да избяга под закрилата на мрака, но Къмбърланд реши да накаже жестоко нашия господар за предателството към английската корона. Войниците му изтеглиха оръдията по скалите и бомбардираха замъка.

— Предполагам, че лоялните мъже от клана са се притекли на помощ на господаря си и са изпратили в ада всички червени мундири, осмелили се да вдигнат меч срещу предводителя на клана? Даже чувам боя на барабаните и призивите на гайдите...

— Кланът не се притече на помощ на господаря си — отговори тихо Гуендолин. — Маккълог трябваше да се защитава сам.

— Нищо чудно, че ги е проклетел — изсмя се цинично драконът.

— Уплашиха се! — извика Гуендолин. — Всеки мъж, всяка жена и всяко дете в селото знаеха защо наричаха Къмбърланд „кръвопиеца“. Знаеха, че при Кулодън е наредил да избият всички ранени и земята се е напоила с шотландска кръв.

— Значи хората от Балиблис са се барикадирани в къщурките си, докато Къмбърланд е изклал водача на клана и семейството му. — Безчувственото изявление беше наситено с презрение.

— Надявах се, че ако не се намесят, Къмбърланд ще ги пощади.

— И какво стана? Как постъпи херцогът?

— Никой не бе убит в леглото си, къщите им не бяха сравнени със земята. — Гуендолин беше цялата изчервена и знаеше, че превръзката на очите не може да скрие срама ѝ. — Жените и дъщерите им не бяха изнасилени, не се роди нито едно дете на английски войник.

Драконът продължаваше да ходи напред-назад и тя се вслушваше замаяно в стъпките му.

— Обаче короната е конфискувала всяка златна монета, която са успели да спестят. Всичко, което ги е споявало като клан, е било забранено — тартаните, оръжията, религията. Всички млади и силни мъже са напуснали Балиблис. А останалите са прекарвали следващите петнадесет години в страхливо виждане към небето и в очакване проклятието да се стовари върху главите им. И накрая ангелът на отмъщението долетя от небето, за да ги отнесе в ада.

— Откъде знаете всичко това? — пошепна Гуендолин.

— Може би тъкмо аз съм този ангел. — Той се изсмя още преди тя да е разбрала кого от двамата им подиграваше. — Или пък съм само хитър малък дявол, похарчил малко пари за уиски в кръчмата на едно западно шотландско село, трогателно с простотията си. Може би някой от селяните ми е издал тайната на Балиблис, без да забрави да спомене хилядата фунта, които някой от вас е получил за предателството. Може би дори ми е разказал, че гербът на клана Маккълог е дракон, който бълва огън.

— Може би наистина е така — кимна тя, защото много ѝ се искаше да му вярва. — Всеки знае, че на света няма по-бъбрив човек от пиян шотландец.

— Ако можехте да видите Тапър след няколко чапки портвайн...

— Не изпитвам нужда да го видя. А това е още една причина да ме пуснете да си отида.

— Мисля, че се разбрахме по този въпрос.

Гуендолин си представи обърканото лице на баща си, който нямаше да разбере защо тя не идва да му помогне да се облече и да му поднесе утринната каша.

— Тогава помислете поне за близките ми! Не ви ли е грижа как се чувстват те сега? Нима искате да ме смятат за мъртва?

— А къде беше прекрасното ви семейство, когато онази груба тълпа ви довлече тук? — попита обвинително той.

Баща ѝ — в леглото с хубава топла тухла. Сестрите ѝ — заети да ѝ благодарят за жертвата, да се кълнат във вечна вяроност и да обещават, че Лаклан ще напише песен в нейна чест. Гуендолин преглътна мъчително. Мълчанието ѝ беше достатъчно красноречиво.

— Така си и мислех — промърмори мъжът. — Според мен тук вие сте на по-сигурно място, отколкото при вашите хора.

Това е мръсна лъжа, помисли си възмутено Гуендолин.

— А ако обещавам да не казвам нищо за непочтените ви играчки?

Не беше подготвена за сладкия ужас да усети пръстите му върху бузата си.

— Не ме лъжете, мис Уайлдър.

Палецът му се плъзна по долната ѝ устна, тя затвори очи под превръзката и се опита да си втълпи, че той не е в състояние да я развълнува.

— Защо поне не се опитате да ми повярвате? — пошепна тя. — Мисля, че говоря убедително.

— Наистина сте убедителна — отговори със същия тон той. — Но аз отдавна вече не вярвам на никого, а нещо ми казва, че трябва да съм луд, ако започна да вярвам първо на вас — той се отдели от нея и продължи с предишния хладен тон: — Ако обещаете, че няма отново да го проснете в безсъзнание, ще ви изпратя Тапър с нова закуска. Предполагам, че докато сте тук, ще имате нужда и от някои други неща.

Гуендолин скочи, метна края на чаршафа през рамото си и вирна брадичка в посоката, където предполагаше, че се намира той.

— Ще ми трябват много неща. Би трябвало веднага да удвоите исканията си за храна. Както виждате, аз съм жена с голям апетит и очаквам да отговорите на нуждите ми.

Драконът май се беше задавил, защото гласът му пресекваше.

— За мен ще бъде безкрайно удоволствие да утоля глада ви. Надявам се да останете доволна от мен.

— А аз се надявам, че не очаквате през остатъка от пребиваването си тук да остана увита в тези... дрипи. — Не беше нужно да му казва, че коприненият сатен беше истинска благодат в сравнение с грубия лен и вълната, които беше свикнала да носи.

— Но разбира се, че не. Можете по всяко време да ги захвърлите.

— Освен това са ми нужни забавления, за да си убивам времето. Знайте, че мразя да шия и тъка, предпочитам хубавите книги. Хората в селото знаят, че погълщам по две на ден.

— Пак се върнахме на чудесния ви апетит.

Ако не беше убедена, че в момента, когато посегнеш да свали превръзката, той щеше да ѝ върже ръцете на гърба, тя щеше да го направи. И то само за да си достави удоволствието да го дари с унищожителен поглед.

— Желаете ли още нещо, мис Уайлдър? — попита той. — Да се погрижа ли и за музикални забавления? Може би да поръчам цигулковия квартет, който наскоро триумфира във Воксхол?

— Благодаря, мисля, че нямам нужда от музика. — Когато той стигна до вратата, тя добави многозначително: — Поне засега.

После падна тежко на високото легло и се постара да изглежда колкото се може по-величествена. И сигурно щеше да го постигне, ако беше преценила правилно разстоянието и не беше паднала на пода, право в локвата студен шоколад.

Гръмкият му смях отекна болезнено в ушите ѝ.

Вбесена, Гуендолин смъкна превръзката от очите си, но драконът вече бе изчезнал.

Скоро след това тя седеше увита в мокрия чаршаф на края на леглото и наблюдаваше вратата, която се отвори колебливо.

Тапър внимателно провря глава в стаята.

— Ако имате намерение отново да метнете нещо по главата ми, мис, ще ми позволите ли първо да оставя таблата? В тази част на страната е много трудно да се намери пшеничено брашно и шоколад.

— От този миг нататък можете да сте спокоен за живота си, мистър Тапингъм. Това беше единственият кафез за птици в стаята.

— Това ме успокоява. Освен това трябва да ви благодаря, защото ударът прогони главоболието, което ми навлякоха многото чаши портвайн предишната вечер.

Заобикаляйки я, той остави таблата на масичката. Двамата се оглеждаха предпазливо. С кучешкия поглед и червеникаворусите

къдрички той изглеждаше безобиден. Но тя в никакъв случай не биваше да забравя, че си има работа със слуга на сатаната.

— Предполагам, че господарят ви няма да ни прави компания. — Гуендолин подуши прясното хлебче, правейки се на равнодушна.

— О, той не ми е господар. Той ми е приятел. — Тапър ѝ подаде чаша шоколад и тя вдъхна дълбоко сладкия аромат. Първата глътка беше блаженство.

— Учудвам се как човек като вас се е запознал с този... този... — Тя стисна зъби, за да не подложи на съмнение легитимния произход на дракона. — Ще ми кажете ли как се запознахте с този загадъчен дракон?

Тапър се изсмя тихо.

— Това е дълга история. Но скъпата ми леля Тафи винаги казва, че говоря твърде много. Не искам да ви досаждам.

— О, моля ви, направете го — усмихна се сладко Гуендолин и посочи затворената врата. — Нали виждате, че нямам други занимания.

Когато той се поколеба, тя му предложи хлебче, разбирайки, че е открила сродна душа. Беше го преценила правилно. Без да се колебае повече, той приседна на отсрещния край на леглото и се зае с маслените сладки. Гуендолин също си хапваше добре. Трябваше да бъде приветлива и да спечели доверието му. Ако искаше да победи дракона в собствената му бърлога, трябваше да е наясно със силните и слабите му страни.

— Срецнахме се преди две години в един от игралните салони на Пел Мел — започна Тапър, докато обираше трохите от жилетката си.

— Защо ли това не ме учудва? — Гуендолин скри киселата си усмивка зад глътка топъл шоколад.

— Бях сам в една от задните стаи и тъкмо се приготвях да си пръсна черепа... — Гуендолин ужасено пое въздух и Тапър я дари с окуражителна усмивка. — Та, както ви казах, бях сам в една от задните стаи и се готвех да се застрелям, когато... — Той направи пауза и остана с отворена уста. Гуендолин се приведе към него, молейки се да произнесе името, което очевидно беше на езика му. — Когато... драконът влетя в стаята.

— И ви спря?

Тапър енергично поклати глава и продължи, макар че устата му беше пълна:

— О, не. Каза ми, че не съм напълнил добре пистолета, че барутът ще се пръсне и няма да улучи главата ми, а ще ми отнесе крака. Взе ми пистолета, зареди го със собствения си барут и ми го върна.

Гуендолин остави хлебчето на чинията.

— След като е бил толкова... отзивчив, питам се защо не ви е застрелял собственоръчно.

Тапър се изкиска.

— Бях доста пиян. Начинът, по който се отнесе с мен, ме отрезви и ме освободи от самосъжалението. Точно тогава маркиз Едингъм ме бе заплашил, че ще протестира всичките ми полици, защото беше открил, че не съм в състояние да си платя дълговете. Намерението му беше да ме унищожи. А скандалът щеше да убие баща ми. Естествено това нямаше да бъде кой знае каква трагедия, защото капризният старик винаги ме е смятал за най-голямото разочарование на живота си, а смъртта му би ме направила виконт. За съжаление почти цялото наследство се състои от земи, които не може да се залагат. Титлата щеше да ми помогне само колкото да ме затворят в кулата за длъжници, а не сред обикновените хора.

Гуендолин поклати глава.

— Моля, не ми казвайте, че драконът е платил дълговете ви.

Тапър се усмихна меланхолично.

— Не пряко. Той предизвика маркиза на игра със зарове, която продължи до разсъмване. — Младият мъж кимна въодушевено. — Никога не бях виждал възрастен мъж толкова близо до сълзите, колкото беше маркизът, когато разбра, че не е в състояние да покрие загубите си. И ви уверявам, че те бяха застрашителни. Когато изгря слънцето, новият ми приятел ми връчи печалбата, аз я върнах на маркиза и платих всичките си дългове. Когато разбра какво е станало, маркизът скъса всички разписки, хвърли ги в лицето ми и ми пожела да се задавя с тях.

— Нима драконът не остави нищо от печалбата за себе си?

— Нищичко. Нито стотинка.

— Защо тогава този великодушен човек иска да разори бедните селяни, които нямат нищо, освен парцалите на гърба си? Може би

парите му трябва, за да плати собствените си дългове от игра?

Тапър се засмя подигравателно.

— Не, не е това. Някои дори твърдят, че е най-богатият човек в...
— Той бързо затвори устата си и виновно наведе глава. Кръглото му лице се затвори. След минута скочи и се запъти заднешком към вратата. — Драконът ме предупреди да се пазя от вас. Каза, че сте два пъти по-умна от мен, затова трябва да си държа устата затворена и да не се доближавам много до вас.

Гуендолин стана, вдигна края на чаршафа, за да не се спъне, и отиде при него.

— Не можете да ме обвинявате, че искам да узная нещо за човека, който ме държи тук като заложница, мистър Тапингъм. Моля ви, не си отивайте.

Тапър я заплаши с пръст.

— Той ме предупреди да се пазя. Каза, че ако не успеете да ме объркате с красноречието си, ще се възползвате от възхитителните си трапчинки и от красивото си лице.

Гуендолин беше свикнала да я обвиняват в прекалена интелигентност, но никой досега не я беше наричал красива и очарователна.

— Наистина ли каза така?

Тапър извади от джоба на жакета си хартия, перо, мастилница и кутийка с пясък.

— Каза да ви оставя тези неща, за да направите списък на всичко, от което се нуждаете.

Той хвърли нещата на леглото, отвори вратата и изчезна. Гуендолин веднага позна хартията. Същия скъп пергамент, който драконът използваше, за да съобщи исканията си на селяните.

Потънала в мислите си, тя приглади дългия лист. Не беше постигнала и най-малкия напредък в разкриването на истинската самоличност на дракона. Защо не можеше да си спомни какво бе видяла снощи в двора на замъка? Ала споменът не искаше да се върне и тя трябваше да се задоволи с противоречивите сведения, които беше получила досега. Той беше играч, който подаряваше печалбата си. Грубиян, който се стараяше да не й причини болка. Крадец, който не се опитваше да й отнеме невинността, въпреки че беше изцяло в неговата власт.

Гуендолин падна на леглото и прокара пръст по долната си устна, както беше направил драконът преди малко. Какво, за бога, ставаше с нея? И тя ли оглупяваше като Неса? Защо за първи път в живота си искаше да има огледало, вместо да се ядосва на безсрамието му?

Тя се отърси бързо от смешния копнеж, който я бе обзел, отвори мастилницата, потопа перото и започна да пише. Щом драконът настояваше да я държи в плен, щеше да заплати скъпо и прескъпо удоволствието от присъствието ѝ.

Женски глас отекна истерично в пустите улици на Балиблис. Селяните изскочиха от къщите си по нощници, наметнали връхните си дрехи, и намериха Кити Уайлдър в края на осветената от луната главна улица. Момичето притискаше ръце към гърдите си, сякаш стрелата, забита в кората на стария дъб, беше пробила нежната ѝ плът.

Трима млади мъже се втурнаха да ѝ помогнат, като от вълнение се спъваха в собствените си крака. Глинис и Неса стигнаха първи до сестра си. Говорейки една през друга, те прегръщаха треперещото момиче и се опитваха да го успокоят. В това време мрачният Албърт извади стрелата от дъба. Селяните си шепнеха страхливо. Не беше нужно ковачът да им обяснява, че скъпият пергамент на стрелата не беше мирно послание.

През последните двадесет и четири часа Уейкрейг Касъл се беше обвил в заплашително мълчание. Селяните се уверяваха един друг, че проклятието е загубило силата си и драконът е отлетял, за да си намери друго нещастно село. Намериха се и хора, които казаха, че за да спасят собствените си кожи, са добавили към списъка на старите грехове още едно позорно дело, но никой не се вслуша в думите им. После топлото пролетно слънце заличи следите от бурната нощ и лудостта, която ги бе обзела по време на нощната разходка до замъка, остана в спомените им само като лош сън.

Ала последствията от нощното безумие не можеха да бъдат отминати — Гуендолин Уайлдър беше изчезнала и нещастният ѝ стар баща щеше да прекара остатъка от дните си в напразни надежди да чуе нежния ѝ, успокояващ глас.

Стиснал в ръка пергамента и съпроводен от хълцанията на Кити Уайлдър, Албърт поведе ожесточеното множество. През тесните улички на Балиблис право до стълбите на къщата, която беше конфискувана от английската корона. Албърт затропа с юмруци по вратата.

След няколко минути му отвориха и лампите в антрето потопиха селяните в златно сияние.

— Велики боже, какво става тук, добри човече? — заекна отец Трокмортън, намести ношната си шапка и сложи очилата на носа си. — Да не е дошло второто пришествие?

Без да каже дума, Албърт тикна пергаментата под носа на свещеника.

Отецът го бутна настрана, сякаш се боеше да не се опари.

— Какво е това? Ново известие от скъпия ви дракон? — Той поклати глава. — Знаете, че се старая да бъда търпелив, но току-що се върнах от мъчително пътуване и нямам време за езическите ви глупости. Защо не събудите малката Уайлдър? Тя ще се справи по-добре от мен. Оставете ме да спя.

Той щеше да затвори вратата под носа на селяните, но Албърт бързо мушна крака си вътре.

— Ще ви бъдем много благодарни, ако прочетете писмото веднага. Толкова благодарни, че няма и да помислим да строшим лампата, която е в ръката ви, и да подпалим къщата.

Отецът изпуктя обидено и взе пергаментата от ръката му. Селяните се скупчиха пред прага, за да чуват по-добре, и Трокмортън отново намести очилата си.

— Духове, които свирят на гайда. Дракони, които изгарят нивите с огнения си дъх. Джуджета с големи уши, които заменят човешките бебета с децата си. Нищо чудно, че толкова лесно паднахте в лапите на папистите — изрече гневно той.

— Не сме дошли тук да слушаме проповедите ти, старче — изсъска Рос.

Божият служител отново изпуктя обидено и започна да чете.

— Добри хора от Балиблис! — Той беше готов да спре, но се овладя и продължи: — Макар че подложихте търпението ми на жестоко изпитание, ще ви дам още две седмици, докато съберете хилядата фунта в злато, които ми дължите.

Селяните изреваха ужасено, дори свещеникът се стъписа.

— Хиляда фунта? Това не беше ли възнаграждението, което короната даде за главата на предателя Маккълог?

— Това са само зли, празни приказки — отсече ядно Албърт. — Никой в селото не е виждал толкова пари накуп.

Трокмортън беше достатъчно умен да съсредоточи вниманието си отново върху писмото.

— Дотогава се нуждая от следното: пет дузини яйца, половин дузина парчета сирене, десет месни пастетчета, три дузини бисквити, дванадесет самуна пресен хляб, чувалче овесено брашно, седем глави цвекло, двадесет и пет ябълки, дузина овесени сладкишчета, един сърнешки гръб, три фунта прясно агнешко, три дузини картофи, глава зеле, четиринайсет...

Трокмортън щеше да чете до безкрайност. Албърт слушаше с отворена уста. Накрая взе пергамента от ръцете на свещеника и го огледа от всички страни. Не беше нужно да знае да чете, за да види, че хартията беше изписана от горе до долу и от двете страни.

— Има и послепис — отбеляза отецът и вдигна лампата, за да прочете написаното най-долу. — Тъй като последният ви дар се оказва много по-деликатен, отколкото можех да очаквам — зачете той, — искам да ви предупредя, че всеки следващ непоискан подарък ще ви струва не само хиляда фунта, а и жалкия ви живот.

Рос се облегна на рамото на баща си и лицето му помрачил още повече.

— Не мога да повярвам! Как може да иска такива неща? Мислех, че ще нагълта момичето Уайлдър и ще се насити.

— Тя само е увеличила апетита му. И с моя мил Гевин беше така — въздъхна баба Хай и поклати бялата си глава. — Колкото повече ядеше, толкова по огладняваше. Свещеникът се кълнеше, че е умрял от болно сърце, но аз съм убедена, че този глад го прати в гроба.

Отец Томас гледаше смаяно мрачните лица на селяните.

— Велики боже в небесата! — изохка той. — Какво сте направили?

Кити Уайлдър се откъсна от сестрите си и отиде при него, размазвайки сълзите по лицето си.

— Отведоха скъпата ми сестричка при дракона. Ето какво направиха. И не се срамуват от позорната си постъпка.

— Млъкни, малката — изсъска Неса и я дръпна назад. — Гуени се пожертва за всички нас и го направи с радост.

Отецът потърка невярващо зачервените си очи.

— Отвели сте бедното дете при злия дракон? Та тя беше единственият разумен човек между вас!

— Ако продължавате по този начин, ще се сетя, че драконът би хапнал с удоволствие и един тлъст презвитерианец! — изфуча Албърт.

— Засега е малко мършав — подкрепи го Рос и се запъти към стълбата. — Но ще му пратим баба Хай, за да го угои с шотландските си ястия.

Без да каже дума повече, свещеникът направи скок назад и затръшна вратата под носа им.

Албърт се обърна към съселяните си и изруга ядно.

— С най-голямо удоволствие ще счупя врата на стария глупак, който ни убеди, че трябва да сложим край на проклятието. — И тъкмо в този момент откри в края на множеството стария Тавис, който се измъкваше на пръсти. — Ето го и него!

Албърт махна на Лаклан, момъкът се втурна през тълпата и сграбчи стария Тавис за яката. Във вълнената си нощница старецът приличаше повече от всякога на изсушен труп.

— Това беше само идея — заекна уплашено Тавис, докато Лаклан го мъкнеше към стълбата. — Не исках да навредя на никого.

— Да го убием с камъни! — изкрещя Рос. Албърт поклати глава.

— Вече няма полза. Злото е станало.

Лаклан пусна облекчения Тавис на земята, а Рос възмутено разтърси глава.

— Какво ще правим сега? — попита Марсали и притисна бебето си до гърдите.

Албърт погледна пергамента в ръцете си и дългото му лице се изопна решително.

— Ще събираме яйца и ще доим кравите. Трябва да нахраним дракона.

Вторият ден на Гуендолин в пленничество започна с глух удар и тихо проклятие. Тя седна в леглото, приглади назад разбърканите си коси и успя да види как някой се измъкна през вратата. Искаше да запрати нещо подире му, но онова, което видя в бледата светлина на утрото, която падаше през решетката на прозореца, беше толкова смайващо, че тя моментално забрави гнева си.

Беше готова да отметне завивката, но в последния момент се сети, че беше по Евино облекло. Уви се отново в омазания с шоколад

чаршаф, скочи от леглото и разтърка очите си, за да се увери, че не сънува.

Докато беше спала, някой се бе промъкнал в покоите ѝ и бе превърнал стаята в кулата в помещение, достойно за принцеса. Очевидно драконът имаше на разположение дузина усърдни джуджета, които се подчиняваха на всяка негова дума. Нищо чудно, че не беше чула топуркането на малките крачета по пода.

Гуендолин обиколи помещението, докосвайки внимателно новите вещи в него. Под прозореца беше поставена маса, покрита с бяла коприна. Удобният стол пред нея я приканваше да седне и да се наслади на разнообразните ястия, в сравнение с които вчерашната ѝ закуска беше направо бедняшка. Чиния с печени ябълки, варени яйца, пресни масленки и овесени сладкиши, които ухаеха съблазнително. Гуендолин хапна една сладка, но за пръв път откакто се помнеше, не се поддаде на кулинарната съблазън.

Прахът и паяжините бяха изчезнали, камината беше напълнена с дърва. На перваза чакаше цинкова запалка. В канделабрите бяха въткнати нови восъчни свещи.

На висока кръгла масичка бяха оставени порцеланов леген, купчина чисти кърпи и стомна с гореща вода. Можеше да се очаква, че водата ще мирише на санталово дърво и подправки, но тя ухаеше сладко на цветя.

Гуендолин изля малко вода в легена и напръска лицето си. Но това не ѝ помогна да се събуди от съня, в който се бе превърнал животът ѝ.

Сънят стана още по-прекрасен, когато откри в ъгъла на помещението купчина книги. Стари книги с овехтяла кожена подвързия и излинели конци, но това правеше думите по страниците им още по-ценни. Вторият том от събраните съчинения на Джонатан Суифт, първото издание на „Кражбата на къдрици“ — комична героична поема от Поуп и „Роксана“ от Даниел Дефо. Но най-ценната книга без съмнение беше „Трактат за математическия проблем на флуксията“ от Колин Маклаурин, която очевидно никога не беше отваряна.

Гуендолин седна на пода и взе книгите в скута си. Можеше да остане цял ден така и да ги разлиства с удоволствие, но цветното петно

в другия ъгъл привлече вниманието ѝ. Като водена от невидима ръка тя стана и се запъти нататък, все по-уверена, че сънува.

Още не беше осъзнала напълно, че е станала, когато падна на колене като смирена молителка пред свещен олтар. Не можа да устои на изкушението и зарови и двете си ръце дълбоко в сандъка. Извади нещо от поплин на розови и бели ивици, след него избродирана фуста с рюшове. Следващото беше бяла муселинена рокля с яркочервени панделки, а после километри плисирана синя тафта. Когато притисна елегантната вечерна рокля до гърдите си, Гуендолин изведнъж се събуди от опиянението, в което беше изпаднала.

Пусна роклята на пода и въздъхна дълбоко. На света нямаше шивач, който би ушил толкова красиви рокли за жена с нейните размери. Тези неща се правеха за мършави красавици като Глинис и Неса. Гуендолин се усмихна меланхолично, като си представи радостните крясъци на Кити при вида на тези празнични одежди.

Трябваше веднага да затвори капака, но не можа да устои на изкушението и пъкна ръцете си в мекия, пухкав кожен маншон. На младини майка ѝ беше носила такива одежди всеки ден. Въпреки това Леа Уайлдър никога не беше съжалила, че трябваше да изостави лукса, в който беше отраснала, за да се омъжи за смелия, весел управител на шотландския благородник от далечните сини планини. Когато дойде да живее в Шотландия, тя взе със себе си само вярната си слугиня Айзи. Всеки път, когато съпругът ѝ обещаваше, че един ден пак ще живее в лукс и богатство, тя го прегръщаше и го целуваше с любов. „Обичта ти и красивите ни дъщери са единственото богатство, което ме интересува“, заявяваше категорично тя.

Гуендолин бързо избърса сълзите си. Откъде ли драконът беше взел тези хубави дрехи, запита се тя и помилва една кадифена яка. Колко ли села беше ограбил, преди жадният му поглед да се спре върху Балиблис. А може би искаше да я подиграе с тези непривични за нея одеяния?

Тя беше готова да затвори капака, когато погледът ѝ падна върху бялата фуста.

Гуендолин се огледа недоверчиво, за да е сигурна, че не я наблюдават похотливи очи, и захвърли чаршафа. Вдигна фустата и я сложи на хълбоците си. Беше ѝ точно по мярка, сякаш я бяхашили специално за нея, трябваше даже да стегне шнура на кръста, за да не се

свлече на пода. Огледа критично синия копринен корсаж, но не го изпробва, защото ѝ трябваше камериерка за сложното стягане на шнуровете.

Посегна отново към вечерната рокля. В никакъв случай не искаше да пръсне шевовете на прекрасната роба или да разтегне тафтата. Стисна здраво зъби, стегна корема си и навлече роклята през главата си. Тафтата я обгърна като блестящ облак и тя трябваше само да пъхне ръцете си в тесните ръкави, които на лактите преминаваха в широки плисирани камбанки.

Гуендолин се огледа, смаяна от безупречната форма на роклята. И без да се стяга с корсета, тя не беше нито тясна, нито шевовете се опъваха. Завъртя се в кръг и се почувства красива и лека като тафтата, която шумолеше толкова приятно.

Черешовочервените рози по корсажа на бялата муселинена рокля бяха неустойимо изкусителни. Без да се бави, Гуендолин свали тафтената рокля и облече муселинената. Изпробва всичко в сандъка, докато накрая се отпусна изтощено на пода, облечена в копринена пола и стиснала в ръце лавандуловосиня копринена чантичка и шест чифта обувки от пъстра мароканска кожа.

Обходи с поглед помещението, колебаейки се между върховната радост и отчаянието. Защо драконът я беше потопил в тази странна магия? Намираще се в негова власт едва от един ден, а вече се беше превърнала в самодоволно, фриволно същество, което бе захвърлило книгите заради тюла и пъстрите панделки.

В главата ѝ внезапно прозвуча замайващият дрезгав глас: „А нима няма да ви хареса да играете ролята на моето разглезено домашно кученце?“.

Очевидно той беше решил да направи от нея точно това. Тя не биваше да забравя, че стаята в кулата, колкото и луксозна да беше, е само една затворническа килия. Тя беше пленница на дракона. Дори когато я обсипваше с екстравагантни подаръци, той не можеше да я обезщети за най-ценното в живота, от което я беше лишил — свободата ѝ.

Той дойде при нея, когато падна нощ.

Гуендолин се събуди от дълбок сън с неприятното чувство, че до нея има някой. Не го издаваха нито едно движение, нито дишане, но присъствието му беше ясно доловимо — като постоянния шум на морето и ударите на вълните в скалите в подножието на кулата.

Нощта не беше толкова мрачна като при първата им среща и Гуендолин можа да види блясъка на очите му на фона на призрачната лунна светлина, която падаше през решетките. Той седеше на стола пред масата за хранене, протегнал дългите си крака.

Гуендолин седна в леглото, благодарна, че се беше сетила да извади от сандъка затворената нощница и добродетелното боне.

— Добър вечер, милорд дракон. Мислех, че си имате по-важна работа, отколкото да ме наблюдавате как спя. Например да се спускате стремително от небето и да отвлечате невинни деца.

— Никога не съм харесвал особено децата. Те изискват повече усилия, отколкото струват.

— Искане ми се да кажете същото и за мен.

— Още не съм сигурен дали си струвате усилията. Но предполагам, че нямате представа какво съм сторил за вас.

Гуендолин смръщи чело. Не можеше да се отърве от неприятното усещане, че той вижда много добре в мрака и очите му проникваха през тънката нощница. Имаше чувството, че няма нищо на гърба си, освен проклетата си гордост.

— Защо дойдохте в стаята ми? — попита тя с хладното равнодушие, което беше единственото ѝ оръжие. — Може би, за да чуете благодарността ми за всички необикновени подаръци, с които ме отрупахте?

— Доставиха ли ви радост?

— Важно ли е това за вас?

Тя отбеляза напрежението в гласа му.

— Колкото и странно да ви се струва, важно е.

— Роклите са прекрасни — призна тя и подръпна копринената панделка, която стягаше нощницата и на шията. — Но се питам как се добрахте до толкова изискани дамски одежди.

— Принадлежата на жена, която познавах.

— На жена, която сте обичали? — Гуендолин не можа да разбере какво я бе накарало да зададе този дързък и крайно неподходящ въпрос.

— Много я обичах — отговори без колебание той.

Гуендолин се опита да скри прилива от любопитство зад нервен смях.

— Изненадах се, като установих, че роклите ми стават, сякаш са шити за мен. За разлика от повечето дами във вашето обкръжение, аз не се нуждая от кринолин или турнюр, за да ми стоят добре — добави тя, изпитвайки искрено отвращение от подплънките и обръчите, които ужасно затрудняваха модните дами при качването в каретата или минаването през вратата.

Мъжът не се развесели ни най-малко.

— Някога хрумвало ли ви е, че повечето дами от моето обкръжение носят тези неудобни помощни средства, за да изглеждат така, както изглеждате вие? — попита глухо той. — По-женствени, по-закръглени... по-примамливи за мъжките ръце?

Даже да искаше, Гуендолин не можеше да отговори на въпроса му. Задъхваше се. Беше благодарна, че не беше увита само в чаршафа, защото сигурно щеше да го изпусне.

Неловкостта ѝ не го притесни.

— Честно казано, нямаше да забележа, че имате малко повече плът по костите си, отколкото изисква модата, ако постоянно не ми го напомняхте.

Когато най-сетне си възвърна дар слово, Гуендолин се ядоса ужасно на дрезгавия си шепот.

— Искрах само да ви спестя неудобството да го установите сам.

— Много мило от ваша страна — отвърна равнодушно той. — Освен това си спестихте неудобството да чуете от устата ми няколко нетактични думи. Така правят всички нормални хора.

Гуендолин седна като свещ в леглото, надявайки се, че той не може да види сълзите в очите ѝ.

— Вие май забравихте, сър, че не сте обикновен смъртен, а чудовище?

Очакваше остроумен отговор, но не и че той ще излезе от сянката и ще ѝ покаже част от лицето си.

Застана пред леглото ѝ и потопа двамата в дълбока сянка. Плътна палец по бузата ѝ и улови сълзата, която се стичаше към брадичката.

— Някога хрумвало ли ви е, мис Уайлдър, че ние двамата с вас имаме нещо общо — и вие, и аз сме прокълнати същества. Аз съм

дракон, а вие сте девица. Още от древни времена девиците са притежавали магическа сила. Омагьосват еднорози, разрушават проклетия... — Гласът му беше само дрезгав шепот. Гуендолин не смееше дори да диша. — ... отнемат силата на мъжете. Ще видим кой е по-силен — вие или аз.

Последното, което беше очаквала, все пак се случи: той се наведе и притисна устни в нейните. Целувката беше суха, почти невинна, но разпали дълбоко в сърцето ѝ копнеж и желание. Когато той се обърна да си върви, тя беше готова да го сграбчи за ризата и да го върне.

Незнайно как Гуендолин успя да се изправи на крака и се вкопчи в стълба на леглото. Не можеше да го остави да изчезне безследно в мрака.

— Ако наистина притежавах магични сили, целувката ми трябваше да превърне звяра в човек.

Мъжът спря на прага. Лицето му остана скрито в играта между сенките и лунната светлина.

— Забравяте, че не вие ме целунахте, а аз вас. За да ме освободите от тъмната магия, трябва вие да ме целунете.

Той остави Гуендолин сама с това дръзко предизвикателство и изчезна отново в нощта, която го беше родила.

Драконът стоеше в най-високата точка на Уейкрейг Касъл и гледаше морето с очите на мъж, който вече не намира утеха в борбата между прилива и отлива. Зад бреговата ивица, където се удряха вълните, мастиленосинята вода изглеждаше мека като кожата на жена, но драконът не се остави да бъде заблуден. Под меко накъдрената водна повърхност дебнеха скали и остри ръбове, които можеха да изтръгнат сърцето от тялото на мъжа.

Той сложи ръце върху каменния парапет, който го разделяше от бездънната пропаст под него. Погледна към луната, която кокетираше с облаците и оставяше ярки петна по нощното небе, и се запита кога щеше да се научи да избягва този измамен блясък.

Грозни обстоятелства бяха направили от него твар на нощта, а с глупостта си той беше повярвал, че ще укроти мъчителното безпокойство, като отиде да погледа спящата пленница.

Тя дишаше дълбоко и равномерно като дете, на устните ѝ играеше плаха усмивка, която смекчаваше коравата линия на брадичката. Русите кичури падаха в безредие покрай лицето ѝ — глупавото боне, което беше измъкнала от сандъка, не беше в състояние да ги укроти.

Когато тя най-сетне се събуди, той не беше в състояние да произнесе със сухите си устни нито една дума на копнеж и желание.

Трябваше да избяга, преди лунната светлина да го издаде, но остана и продължи да ѝ се подиграва, да си играе с нея, докато гордите ѝ очи се напълниха със сълзи. Тогава отиде при нея, като рискува гордостта и анонимността си под измамната лунна светлина.

Ала това не беше нищо в сравнение с последната му лудост — да притисне устните си върху нейните. Искаше да си открадне само малка глътка нектар — само няколко капчици след дългото въздържание. Нямахше друг избор, освен да я хвърли в леглото и да вкуси с език сладката ѝ уста.

Претърси с парещ поглед небето, но и там не намери утехата, която морето му бе отказало. Боеше се, че я е измамил. Защото целувката, на която тя отговори с такава готовност, нямаше да му върне човешкия образ, а щеше само да разпали жаждата, която можеше да го жигоса като звяр за вечни времена.

8

Когато Гуендолин се събуди на следващата сутрин, в краката ѝ се бе разположило джудже.

Нощта беше дълга, неспокойна, тя спа лошо, затова ѝ трябваше доста време, докато разбере, че краката ѝ са изтръпнали не от изтощение, а от нечия действителна тежест.

Отвори очи и видя разбъркани бакенбарди, снопчета сива коса и жълти очи, присвити в злобни цепки. Нададе остър вик и скочи от леглото.

Преди да стигне до тайната врата, нещото беше изчезнало. Но ленената кърпа в края на леглото не оставяше съмнение къде е било скривалището му.

Гуендолин притисна ръка до сърцето си, пое дълбоко въздух и се запита дали пък не губи разума си. Безкрайната нощ беше населена с мъже и чудовища. Кошмар след кошмар. Тя протягаше ръце към дракона, без да знае дали той искаше да я погълне или само да я целува. Щеше да повярва, че среднощната среща се е случила само в сънищата ѝ, ако още не усещаше вкуса на дракона върху устните си.

— Няма дракони — прошепна задъхано тя, — няма и джуджета.

За да е по-сигурна, извади от сандъка с дрехите чадърче за слънце и се запъти към леглото.

Коленичи, без да обръща внимание на треперенето на ръцете си, и се опита да се овладее, за да може да си представи натрапника като огромен тлъст плъх.

Тъй като се опасяваше, че нещото ще я нападне веднага щом вдигне ленената кърпа, тя пхна чадъра под леглото и го завъртя. Отговори ѝ нечовешко ръмжене и косите на тила ѝ настръхнаха.

Гуендолин се изправи бавно и се отдръпна назад, по-далече от леглото. Каквото и да беше съществото под леглото (вече не беше сигурна иска ли да го знае), тя беше затворена с него в стаята без врата. Писькът ѝ нямаше да привлече спасителите. Помисли дали да не скочи на леглото и да се разпици с всички сили, но се страхуваше,

че виковете ѝ ще предизвикат у съществото неконтролирана жажда за кръв.

Тя огледа отчаяно затвора си. Досегашното търсене на път за бягство не беше показало нищо друго, освен прозореца с решетка, който се намираше безнадеждно високо. Но това беше, преди любезният дракон да ѝ предостави маса. И стол, който можеше да сложи върху масата.

Точно това направи. Само след секунди столът беше върху масата, а тя — върху него. Ако успееше да разхлаби решетката, можеше да се промуши през кръглия отвор.

Страхуваше се, че ръждясалата желязна решетка ще се окаже непреодолимо препятствие, но няколко силни удара с чадъра превърнаха старата мазилка в прах. Опитвайки се да не киха, тя нанесе решителния удар, решетката се залюля и падна някъде пред прозореца. Шумът, който се вдигна, беше достатъчен да събуди мъртвите в гробовете им. „Дано да съм уплашила и чудовището“ — помисли тя с бегъл поглед към леглото.

Гуендолин се надигна на пръсти, погледна през прозореца надолу и се зарадва: единственият път към свободата не беше гладък скок в шумящия прибор. В действителност гледката я изпълни с повече надежда, отколкото очакваше: само на три стъпки под прозореца се виждаше площадка с каменен парапет.

Сърцето ѝ заби като лудо. Ако успееше да слезе на площадката, щеше да се спусне по стълбите в двора на замъка. А стигнеше ли там, щеше да се върне в селото и да избяга от ноктите на дракона.

Тя се огледа, изкушена да хвърли последен поглед към подаръците му. Нямахше да вземе нито един, само нощницата, с която беше облечена, и спомена за целувката, толкова сладка, че през остатъка от живота си щеше да се пита дали не я беше сънувала.

Гуендолин се обърна отново към прозореца. На времето се беше измъквала и през по-тесни дупки. Веднъж като дете се бе скрила в кухо стъбло и беше изчакала падането на нощта, докато Рос и приятелчетата му претърсваха гората, за да я накажат за непослушанието ѝ.

Тя остави чадъра на масата и се покатери на стола. Протегна двете си ръце през прозореца и се вкопчи в грубия камък на външната стена. Изтегли се нагоре, докато стъпи върху облегалката на стола.

Изгряващото слънце позлатяваше морските вълни и гледката беше зашеметяваща. Тази сутрин морето беше спокойно, прибоят шепнеше нежно, вместо да бушува. Соленият вкус на морската вода прогони изкусителния аромат на санталово дърво и подправки.

Уверена, че ще се справи, Гуендолин зарита с крака. Тъкмо беше напъхала хълбоците си в дупката, когато чу шум.

Бум, бум, бум.

Тя се вцепени насред движението. В усърдието си да избяга от лорд дракона бе забравила звяра под леглото си. За съжаление той не я беше забравил.

Гуендолин си представи каква вкусна хапка представлява в момента, с безпомощно ритаци крака, докато висеше наполовина навътре, наполовина навън. Пое дълбоко въздух и отчаяно се изтегли напред, за да освободи хълбоците си. Но не се помръдна нито на сантиметър. Не само, че не можеше да се придвижи напред, ами не можеше да се върне и назад.

Заплашителното топуркане на тигровите лапи изведнъж замлъкна. Гуендолин престана да рита и затаи дъх. Нещото с лекота скочи от пода на масата и от масата на стола. Тя присви очи, стисна здраво зъби и зачака най-големият плъх, виждан някога в Шотландия, да забие острите си зъби в меките ѝ стъпала.

Нещо помилва босите ѝ пети — плюшено топло и меко като агнешка кожа. Гуендолин отвори широко очи, когато до ушите ѝ достигна и друг шум, мек и ясен като плискането на морските вълни — дълбоко, гърлено ръмжене.

Тя беше толкова заета със звяра в стаята си, че не бе чула как вратата се е отворила. Развеселен глас коментира сцената с безкрайно обидните думи:

— Винаги съм го казвал, Тапър, тази стая има най-прекрасната гледка в целия замък.

9

Последното, което драконът беше очаквал да види при влизането си в стаята на пленницата, беше разкошният, добре оформен задник на мис Уайлдър в рамката на прозореца.

На зазоряване той най-сетне потъна в дълбок сън без сънища, но скоро бе събуден от задавен женски вик. Обърна се на другата страна и нахлупи възглавницата върху главата си, опитвайки се да повярва, че това е само отклик на един от многото кошмари, които го преследваха след идването на това място. В следващия миг обаче остър писък го изтръгна от обятията на съня и той се изправи като свещ в жалката си постеля.

Уплашен, че пленницата му е решила да се самоубие, той навлече набързо ризата и кожения панталон и се втурна като луд нагоре по стълбите. Обърканият Тапър го следваше по петите. Драконът толкова бързаше да стигне при Гуендолин, че забрави да скрие лицето си.

Очевидно мис Уайлдър беше направила опит да посегне на живота си, но не по толкова трагичен начин, както се беше опасявал. Поне не по отношение на него и Тапър.

Ритащите ѝ крака, едва покрити от нощницата, не стигаха до импровизираната стълба от масата и стола и пред двамата мъже се разкри красивата гледка на свършено оформените ѝ прасци. Драконът се обърна към Тапър и видя, че безгрижните му кафяви очи са се закръглили от учудване.

Той устоя на изкушението да плесне с ръце пред лицето му, хвана го за лакътя и го изведе от стаята.

— Най-добре се качи на площадката и се опитай да я избуташ навътре.

Тапър не се съгласи толкова лесно.

— Тази страна ми се струва много по-привлекателна. Не е ли по-добре аз да...

— Направи това, за което те помолих — прекъсна го решително драконът и го бутна доста грубичко към стълбата.

Тапър се нацупи като обидено дете и се примири със съдбата си. Драконът се обърна отново към стаята. Много по-странен от притесненото положение на мис Уайлдър беше фактът, че Тоби се беше покачил на облегалката на стола и притискаше голямата си глава към глезените ѝ. Драконът наостри уши и се вслуша невярващо. Проклетото животно мъркаше доволно!

Когато господарят му се приближи до масата, котаракът помръдна презрително уши и освободи полесражението. Гуендолин висеше на прозореца. Мълчанието ѝ му даде да разбере, че знае кой стои зад нея.

— Мисля, че сте забравили чадърчето си, мис Уайлдър — рече той и попипа рюшовете от дантела. — Без него ще ви е още по-трудно да полетите.

— Надявам се да се разбия в някоя скала — отвърна тя със задавен, но ясен глас. — Това ще ми спести проклетите ви подигравки.

Драконът избухна в тих смях.

— Да се опитам ли да ви изтегля навътре?

— Не, благодаря. Предпочитам другата посока.

Мъжът махна стола и се покачи гъвкаво на масата. Гуендолин продължаваше да рита с крака, без да намери опора. Той я хвана за глезените, за да я укроти.

— Моля ви, мис Уайлдър, не се страхувайте. Всичко е наред. Ето, хванах ви.

Гуендолин се ядоса още повече. Нищо не беше наред. Докосването му беше застрашително. Драконът мъркаше по-сладко от проклетия котарак, но тя знаеше, че това е блъф. Топлите ръце върху голите ѝ глезени внушаваха сигурност, но в действителност я заплашваше голяма опасност. Гневът ѝ нарасна, когато се сети, че беше пропуснала да си сложи белъо под нощницата. Ако тези силни, стройни пръсти се отклоняха от правия път...

— Тапър идва от другата страна — уведоми я любезно той. — Първо трябва да слезе до долу и да се изкатери по няколко скали, за да стигне до вас. Това ще му струва няколко минути. Но може би аз ще се справя по-бързо, като хвана краката ви... — Ръцете му бавно се плъзнаха по прасците.

— Не! — извика Гуендолин и зарита сърдито. — Предпочитам да изчакам намесата на мистър Тапингъм, ако нямате нищо против.

— Докато чакаме, бихте ли ми обяснили как се озовахте в това... хм... неприятно положение?

Тя въздъхна тежко.

— Когато се събудих, на леглото ми имаше звяр.

— Сигурно е бил Тоби. Негодникът се е промъкнал в стаята ви, когато съм затварял вратата.

Гуендолин се искаше да си спомня нощното посещение на дракона, особено смущаващото сливане на устните им в грешна целувка. Това не биваше да се случва.

— Страх ли ви е от котки? — попита той.

— Напротив, обичам ги. — Гуендолин никога нямаше да признае, че е сметнала котарака за същество от приказките. — Помислих, че е... плъх.

Драконът отново се изсмя тихо.

— Ако се събудя и намеря в краката си плъх с тегло дванайсет и половина килограма, сигурно и аз ще скоча от най-близкия прозорец.

Гуендолин спря да диша, защото пръстите му рисуваха странни шарки върху голата ѝ кожа.

— Според мен трябва да направя опит да ви изтегля. Тапър явно не напредва.

— Не, недейте, мисля, чу го чух да идва — извика радостно тя, макар че чу само далечно охкане и ядно проклятие.

Естествено драконът не се съобрази с желанието ѝ и ръцете му хванаха здраво хълбоците ѝ. Само след едно дръпване на мускулестите му ръце тя се плъзна в прегръдката му. Изведнъж се озова стегната в клещи от стомана и кадифе. Той бе обгърнал с две ръце талията ѝ, хълбоците му се притискаха в меките ѝ задни части. Висящите краища на ризата показваха, че е забравил да я закопчее. Ако се обърнеше, бузата ѝ щеше да се допре до голата му гръд. Кожа до кожа.

Но той нямаше да го допусне. Колкото и да беше замаяна, тя осъзна, че и той беше пленник като нея.

— Май сега аз се озовах в неприятно положение — отбеляза сухо той.

— Какво има, милорд? — попита тя. — Нямате ли превръзка в джоба си?

— За съжаление я извадих, за да направя място за белезници и камшик.

— Защо не помолите мистър Тапингъм да ви услужи с вратовръзката си?

— Точно това ще направя, когато малкият некадърник най-после се изкачи на площадката...

Скоро след това Тапър наистина се появи под прозореца, но беше още достатъчно далеч, за да не чуват ясно не особено приличните му проклетия.

Котката се възползва от ситуацията, като скочи на масата и се промуши през лабиринта от глезени.

— Тоби май се е влюбил във вас — отбеляза драконът. — Никога досега не съм го чувал да мърка. Той е едно заспало чудовище.

Котката енергично заби глава в крака на новата си приятелка.

— Толкова е грамаден, че се изненадвам как не съм го сметнала за булдог — усмихна се Гуендолин.

Драконът свали едната си ръка от талията ѝ и я плъзна към ключицата ѝ. Тя потрепери от неясно предчувствие.

— Слава богу, че сте се уплашили от Тоби — пошепна в ухото ѝ той. — За миг си помислих, че сте решили да ми избягате.

— Можете ли да ме обвините, ако го бях направила?

— Всъщност не — отговори безгрижно той. — Но въпреки това щях да се ядосам.

Гуендолин беше забравила добродетелното боне и си спомни за него едва когато той бързо го махна от главата ѝ. Косата ѝ се спусна на копирени вълни по раменете и драконът зарови лице в русите къдрици. В слабините ѝ пламна желание и тя затвори очи, обзета от страх.

— Ако ме пуснете, сър, обещавам ви да не правя опити да видя лицето ви — пошепна задъхано тя. — Ако сте ранен във война или имате грозен белег по рождение, поради което се стараете да се скриете от моя поглед, аз съм длъжна да уважа желанието ви за дискретност. Уверявам ви, че съм жена, която държи на думата си.

— Надявам се, че и аз съм мъж, който може да удържи на думата си — промърмори той и разкри тила ѝ.

Гуендолин сигурно щеше да издържи докрай, ако той я беше докоснал с пръсти. Вместо това той помилва чувствителната кожа под

косите ѝ с уста. Влажните, топли мъжки устни се плъзнаха по тила ѝ в мека, сладка милувка. Никога не си беше представяла, че е толкова прекрасно да бъде целувана от дракон. Искаше ѝ се тази милувка да продължи вечно, дори ако това означаваше драконът да я погълне без остатък.

Когато устните му продължиха напред, тя затрепка с ресници, затвори очи и неволно отметна глава назад.

С неустоима смесица от нежност и сила драконът сложи ръка под брадичката ѝ и наклони лицето ѝ съвсем леко към своето, за да може да докосне устните ѝ със своите.

Гуендолин беше девица, но устата ѝ знаеше как да отговори на мъжката целувка. Драконът я завладя, огненият му език проби меките устни и всеки нерв на тялото ѝ запламтя. Гърдите ѝ изтръпнаха, връхчетата им се втвърдиха. Той я притисна още по-силно към себе си и потри хълбоците си в нейните.

Даже ако беше посмял да я обърне към себе си, тя нямаше да отвори очи. Клепачите ѝ тежаха от блаженство, много по-силно от всяка магия и всяко проклятие. Все пак тя беше омагьосана не толкова от сладостта на целувките му, а от земното му присъствие — от силното, кораво тяло, от солено-сладкия вкус на кожата му. Щом езикът ѝ направи плах опит да го вкуси, той простена гърлено и я притисна с все сила към себе си.

— Нали ти казах, стари приятелю, че ще закъснея и няма да мога да спася красивата пленница! — Шумният коментар на Тапър улучи целуващите се като студен душ.

— Не си закъснял — отговори мрачно драконът и издърпа от шията му копринената вратовръзка. — Дойде тъкмо навреме.

След като поправи решетката на прозореца, Тапър излезе от сянката на замъка в двора, където драконът неспокойно обикаляше мястото на кола, за който бяха завързали Гуендолин. Макар че утринното слънце разпръскваше светлината си върху рушащите се зидове, лицето на приятеля му беше мрачно като нощта. Драконът пушеше поредната си пура и пускаше кълба сив дим през ноздрите си.

Тапър подръпна нервно мустака си.

— Не исках да смутя уединението ти. Надявам се да ми простиш липсата на дискретност.

Драконът извади пурата от устата си.

— Твоята липса на дискретност? Аз съм притеснен не от твоята липса на дискретност, а от моята собствена. Какво ще си помисли за мен това момиче? Всеки път, когато останем насаме, се нахвърлям върху нея като звяра, за какъвто ме смята. Вярно е, че отдавна не съм имал жена в леглото си, но това не означава, че трябва да обезчестя първата невинна девойка, имала нещастieto да се изпречи на пътя ми. — Той захвърли пурата и отново се заразхожда в кръг. — Вече не се учудвам, че не съм годен за цивилизованото общество.

Тапър се опита да върви в крак с него.

— Това не е съвсем вярно. Моята пралеля Тафи беше възхитена от теб. Каза ми, че ѝ напомняш за великолепия буен жребец на баща ѝ. — Тапър поклати глава и въздъхна тъжно. — За съжаление бедният кон бе убит с pistolетен изстрел, след като отхапа три пръста на едно от конярчетата.

Драконът спря и го удостои с унищожителен поглед.

— Благодаря ти. Тъкмо това исках да чуя. Вече се чувствам много по-добре.

Той се запъти към края на вътрешния двор с големи крачки и Тапър трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Не се отнасяй толкова строго към себе си — опита отново той. — Всъщност ти не направи нищо лошо. Не ѝ смъкна нощницата и не я изнасили направо на масата. Дари я само с невинна целувка. Какво толкова ужасно има?

Драконът не можеше и не искаше да обясни, че целувката съвсем не е била невинна и че той е по-загрижен за себе си, отколкото за нея. Плахата целувка на Гуендолин беше запалила пламък в кръвта му — много по-силен от най-дръзката прегръдка на която и да е лондонска проститутка. Искаше тя да усети драконовия дъх, но сега в пламъци беше самият той.

Спря пред статуята, която бяха лишили от глава. Афродита, гръцката богиня на любовта, изобщо не беше на мястото си в тази крепост, където вече петнадесет години не се подслоняваха влюбени. Ако едно от гюлетата на Къмбърланд не беше откъснало главата ѝ, със сигурност щеше да види сега подигравателната ѝ усмивка.

— Трябва да напусна това място — проговори като на себе си той и плъзна ръка по голото рамо на богинята. — Защото съм на път да си загубя главата.

— Дадохме на селяците четиринайсет дни да доставят златото — напомни му Тапър.

— Знам, знам — промърмори драконът и обърна гръб на безглавата красавица. — Но това не означава, че не можем да ги подканим да побързат, нали? Върви да запалиш няколко димки по нивите им. Сложи факли по прозорците на кулите. Надувай проклетата гайда, докато от ушите им потече кръв. Искам да започнат да се подозират един друг и да се хванат за гушите. Искам да ми докарат копелето, което е спечелило богатството.

Тапър направи грациозен поклон.

— Можеш да разчиташ на мен, приятелю. Ще ги науча да се боят от бога.

Драконът застана пред него и лицето му беше толкова заплашително, че Тапър неволно направи крачка назад.

— Не искам да се боят от бога. Искам да се боят от мен.

10

Тапър се промъкваше тайно в планинската нощ. Бледата светлина на изгряващата луна водеше тихите му крачки. Когато прекоси рифа от безредно нахвърляни каменни блокове, внимавайки да не вдига шум, пулсът му се ускори от радостно очакване.

Не обичаше особено опасностите, ала когато положението ставаше драматично, буквално разцъфтяваше. Драмите бяха рядкост в живота му, но когато преди две години срещна дракона в игралния салон, ситуацията коренно се промени. Дотогава се отегчаваше от безцелното си съществуване и се страхуваше от скандалите, което в крайна сметка го доведе дотам, че опря дуелния пистолет в слепоочието си. Макар никой от двамата да не споменаваше онази нощ, Тапър подозираше, че драконът е наясно с факта, че той никога не би събрал смелост да натисне спусъка.

Без намесата на приятеля си той щеше да се озове в затвора за длъжници или да се напие до смърт в комфортната си лондонска квартира, а единствените му развлечения щяха да си останат кратките романтични връзки с лоши актриси и предразположението към подагра и диспепсия, наследени от баща му. Единственият опит на виконта да му купи офицерски патент в кралската флота завърши с катастрофа. Още при първото си излизане в морето Тапър се разболя от морска болест и изля съдържанието на стомаха си върху парадното палто на адмирала. За нещастие адмиралът беше стар приятел на баща му. Морската болест постепенно изчезна, но презрението на баща му си остана.

Много му се искаше баща му да може да го види в този момент — как се промъква през гъсталака, целият в черно, без да се докосва до листата на дърветата и да чупи тънките клончета. За първи път в живота си имаше истинска задача. Когато храстите се разрешиха и трябваше да прибягва от дърво до дърво, Тапър се учуди сам на себе си — вече не стъпваше тежко, като преди, а се движеше гъвкаво и безшумно.

Когато прескочи поредната дупка, наметката му се раздели и му вдъхна чувството, че може да лети. Надяваше се, че драконът няма да се разсърди, задето бе взел назаем наметалото му. В крайна сметка то беше необходимият завършек на маскарада му.

Той остави гъсталака зад себе си и хукна право през полето към пасището, осеяно с камъни, докато стигна до зида, който щеше да го скрие от селото. Претърси гъстата трева за удобно място, където можеше да запали димката. Яркият огън и кълбата пушек щяха да измъкнат селяните от леглата и да ги накарат да повярват, че драконът няма намерение да ги остави на мира.

В това беше очарованието на заговора им. Селяните от Балиблис бяха толкова суеверни, толкова измъчвани от чувство за вина, че той трябваше само да поръси семето на страха в душите им, за да ги убеди, че в живота им се е намесила ужасна, свръхестествена сила. Когато млякото им се вкисваше, когато бебетата плачеха от колики или котката плюеше снопчета вълна, това със сигурност беше дело на дракона.

Тапър остави гърнето на обрасло с трева хълмче, извади запалка от джоба си и избухна в тих смях. Щом селяните бяха толкова глупави да смятат сярата и пушека за огнения дъх на дракона, значи не заслужаваха нищо по-добро от една безсънна нощ. Той удари кремъка в запалката и фитилът в гърнето затлея.

— Ти ли си, Нийл? Когато се събудих, те нямаше. Защо ме остави сама в гората?

Изненадан от звънкия женски глас, Тапър скочи. Запалката изпусна последните си искри. Той се обърна предпазливо към жената, която го бе заловила на местопрестъплението.

— О, вие не сте Нийл! — извика възмутено тя и отстъпи крачка назад.

— Не, не съм. Ако бях, със сигурност нямаше да те оставя сама.

Обляна от лунната светлина, пред него стоеше дръзка малка елфа с нежна бяла кожа и разрошени черни къдрици. Полата ѝ беше цялата на петна, корсажът развързан, но това я правеше още по-привлекателна. Изглеждаше като малко момиченце, което си играе на жена.

Жена, чиято розова, едва напъпила уста още е подута от целувките на друг мъж, помисли си кисело Тапър.

Тя опря ръце на хълбоците си и го погледна изпитателно.

— Никога не съм ви виждала в Балиблис. А аз познавам всички мъже, които живеят там.

Тапър се покашля, съобразявайки какво да отговори.

— Знаех си, че ще кажеш това.

Момичето явно се почувства неловко, защото се зае да прибира корсажа си.

— Моля ви, не мислете, че винаги ходя в този вид. Просто тази нощ малко... полудувах.

Тапър с мъка откъсна поглед от меката закръгленост на гърдите ѝ. Гласът му одрезгавя.

— Някога и аз обичах да лудувам. Веднъж, когато си бях пийнал повече, паднах от коня и се озовах право в скута на една дама, излязла на разходка с файтона си.

— И прие ли ви дамата?

Тапър се наслади в продължение на цяла минута на топлите ѝ кафяви очи, докато му стана ясно, че тази шотландка флиртуваше с него. С него! Тиодор Тапингъм, жалкия син на един незначителен виконт.

— Толкова беше възхитена, че се развика за полиция и ме удари с чадърчето си по главата.

Отговорът му я разсмя. Тя го огледа още веднъж, очевидно впечатлена от копринената черна риза с дантелена яка и набрани ръкави. Непознатият носеше тесен панталон до коленете и блестящи ботуши, които ужасно му стискаха, но заедно с наметката го правеха неотразимо елегантен.

Щом стигна до лицето му, усмивката ѝ угасна. Очите ѝ се разшириха от ужас и тя се отдръпна.

— Знам кой сте! Вие сте драконът!

Страхопочитанието в очите ѝ забрани на Тапър да отрече. Никоя жена не го беше гледала по този начин.

Без да помисли какво прави, той се изпъчи и отговори гордо:

— Да, момиче, аз съм.

Нямаше да се изненада, ако тя се бе разпищяла и беше хукнала да бяга, нито ако се беше отвърнала отвратно от този странен дракон, оказал се англичанин с оредяваща коса и коремче. Вместо това тя се хвърли към него и заудря с юмручета по гърдите му.

— Вие! Вие сте проклетият дракон, дето погълна сестра ми!

Когато юмрукът ѝ удари стегнатия му корем, той изпусна въздуха от дробовете си и се чу силно пуфкане. Отчаян, той се опита да я накара да замълчи, преди да е събудила цялото село. Притисна я до себе си и затисна устата ѝ с ръка.

— Не съм изял сестра ти — изсъска в ухото ѝ той. — Мога да ти докажа, че е жива. Тя ми разказа за сестрите си. Ти сигурно си Катриона, най-малката. Но ти викат... как беше, Кати или Кет? — Докато трескаво се опитваше да си спомни галеното име на момичето, тя заби остриите си зъбчета в дланта му и той едва не извика.

— Аз съм Кити! — изплака тя и се изви в ръцете му като разгневено тигърче. По нищо не приличаше на котенце, както обещаваеше името ѝ.

— О, да, разбира се, че беше Кити! Как можах да забравя? Ти си Кити, а сестрите ти са Гленда и... — Той щракна с пръсти. — Нели, да, Нели! Живеете с баща си в господарската къща на селото. Когато играете вист, на него никога не му стигат картите.

Кити престана да рита и хапе, но в очите ѝ все още святкаше гняв.

— Сестрите ми се казват Глинис и Неса. А татко не играе вист. Обича само фараон. Не умее да лъже, но Гуени казва, че трябва да го оставяме да печели, за да се развесели. — Тя се залепи за гърдите му, най-сетне осъзнала смисъла на думите му, и въздъхна дълбоко. — Гуени... Възможно ли е? Наистина ли е още жива?

— Жива е и се чувства много добре — отговори меко Тапър и помилва главичката ѝ. — Тя е гостенка в моя замък, носи красиви дрехи, яде само хубави неща и чете всичко, от което се интересува.

Кити се отпусна. Копринените ѝ ресници затрепкаха, сякаш беше готова да заплаче. Тапър беше толкова развълнуван, че ако от прекрасните ѝ очи се беше отронила само една сълза, също щеше да се разплаче.

Ала тя укроти треперенето на нежната си брадичка и го погледна с необичайна за възрастта ѝ циничност.

— Кой би помислил, че Гуени ще свърши като ваша метреса, вместо да ви послужи за храна...

Тапър направи крачка назад и отговори сърдито:

— Уверявам те, че тя не е нито едното, нито другото. Не съм компрометирал сестра ти. Добродетелта ѝ е непокътната като в деня, когато я оставиха вързана в двора на замъка. — Като си припомни пламенната целувка, на която беше станал свидетел сутринта, той изпита несигурност — твърдението му можеше скоро да бъде оборено.

Кити въздъхна и поклати глава.

— Колко жалко! Ако някога е имало жена, която трябва да е благодарна за обезчестяването си, това е нашата Гуени.

Шокиран от откровеността ѝ, Тапър се извърна, за да скрие изчервяването си, и се прокле за светлата си кожа.

— Значи вие сте драконът. — Тя го измери отново с безсрамен поглед и той съжали, че не му остана време да стегне корема си. — Вярно ли е, че често се превръщате от човек в дракон и обратно?

— Само във вторник и всяка втора неделя от месеца.

Тя се приближи, но той отново се отдръпна. Дяволитите искри в очите ѝ го изнервиха.

— Майката на Мейзи твърди, че сте вкусили човешко месо и ви е харесало.

Тапър премести поглед от изкусителната уста към очите ѝ. Беше започнал да се пита какъв ли е вкусът ѝ.

— Честно казано, не съм привърженик на човешкото месо. Даже недобре опеченото овнешко ми причинява стомашни болки. — Той се облегна на близкото дърво. Вече нямаше накъде да отстъпва.

Тя се облегна на него и навлажни устни с розовото си езиче.

— Моята приятелка Мейзи се кълне, че сте полудели от желание да спите с някое от селските момичета.

Точно така. Тапър осъзна това едва в този момент. Очите му се върнаха на устните ѝ и възражението заседна в гърлото му. Тази нощ беше нанесъл непоправима вреда на славата на дракона. Може би трябваше да поправи злото, като пожертва собствените си скрупули.

— Нямам никакво желание да разочаровам приятелката ти и майка ѝ — промърмори той и се наведе да я целуне. Но устните му намериха само въздух и когато отвори очи, той видя, че Кити се отдалечава бежешком.

— Къде отиваш? — извика подире ѝ той.

Тя спря и се обърна. Обгърнатата от леката нощна мъгла, приличаше на фея от приказките.

— Трябва да разкажа на Глинис и Неса, че Гуени е жива и че съм срещнала дракона! Представяте ли си колко ще ревнуват? Глинис си въобразява, че е господарката в нашия дом, защото е погребала двама съпрузи и аз още не съм омъжена. А Неса ми се присмива, защото е преживяла много повече. Най-после и аз ще имам какво да разказвам!

Тапър си представи как щеше да се ядоса истинският дракон, когато случилото се излезеше наяве, и отчаяно затърси изход.

— Не е ли по-добре да имаш тайна, вместо да разкажеш историята си на цялото село? Тайна, известна само на нас двамата?

Смаяна и веднага запленена от това предложение, тя склони глава. Той забърза към нея.

— Помисли, Кити. Ти си единствената в Балиблис, която познава истинското ми лице. Защо не се опиташ да запазиш тайната ми още поне няколко дни? Сигурен съм, че тази голяма отговорност ще накара сестрите ти да те уважават.

Тя размишляваше усилено, докато босите ѝ пръсти рисуваха кръгове в праха.

— Гуени винаги казваше, че не мога да опазя нито една тайна, че рано или късно ще се разбъбря.

Тапър се усмихна снизходително.

— Някога един приятел каза същото и за мен. Но може би досега не си имала тайна, която си е струвало да опазиш. Хайде, Кити, бъди добро момиче и ми обещавай, че няма да се разбъбриш.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Мисля, че ще мога да опазя тайната ви. Но само ако ми обещаете нещо.

Тапър преглътна мъчително. Можеше само да се надява, че тя няма да поиска да види крилете му, да усети огнения му дъх или да върне Гуендолин в селото.

— Да те чуя.

— Искам утре да дойдете отново тук, след като изгрее луната — изрече смело тя.

Тапър кимна въодушевено. Беше убеден, че сделката е печеливша за него.

— А дотогава, красавице моя, не забравяй, че държиш съдбата ми в нежните си ръце. — И той поднесе една от тези ръце към устните

си. С този галантен жест истинският дракон постигаше сериозни успехи пред жените.

Кити реагира с радващо потреперване. Тапър свали наметката си и загърна раменете ѝ. Тя отметна глава назад, затвори очи и подканващо отвори устните си. Тапър се усмихна меланхолично и поклати глава. Наведе се към нея и целуна бащински челото ѝ.

Когато отвори очи, Кити се видя сама на пасището. Смаяна от изчезването на дракона, тя устреми поглед към луната. Повечето от познатите ѝ мъже, включително Нийл, веднага бъркаха под полата ѝ, обаче изисканият милорд дракон дори не се опита да мушне език в устата ѝ. Вместо това ѝ целуна ръка, нарече я дама и я загърна в наметката си.

Кити се уви в топлата черна наметка и забърза към къщи, питайки се дали пак щеше да се срещне с дракона.

Няколко дни след неуспешния опит да Гуендолин да избяга от затвора си, драконът не се появи в стаята ѝ. Въпреки това присъствието му беше постоянно като приглушения шум на морските вълни.

Когато се будеше от обърканите си сънища и се озоваваше сама сред играта на сенките около леглото си, Тапър бързаше да ѝ донесе ново съкровище от явно неизчерпаемия магически запас на дракона — позлатена четка за коса, гребен със седефена дръжка, първото издание на „История на насекомите“ от Рене дьо Рьомюр, подвързано в телешка кожа, кръгла вана, пълна с парфюмирана вода за къпане.

Селото, сестрите ѝ, дори скъпият ѝ баща избледняха в сянката на дракона и се превърнаха в призраци от друг живот. Сякаш беше дошла тук не преди няколко дни, а вече цял век живееше в замъка като глезено домашно кученце.

Компанията ѝ се състоеше само от Тапър и Тоби и това естествено не я задоволяваше. Тапър я забавляваше с историите на оригиналната си пралеля Тафи и научаваше от нея едно по едно любовните приключения на Неса и опитите на Глинис да си намери нов съпруг. Когато ставаше въпрос за Кити, той слушаше с особено внимание. Ако Гуендолин споменеше луничавия Нийл, който бе отнел невинността на сестра ѝ, Тапър помрачняваше и бързаше да напусне стаята. Тоби се свиваше на кълбо в края на леглото и спеше по цял ден.

Гуендолин му завиждаше за спокойствието. Самата тя ходеше часове наред по стаята, измъчвана от странно безпокойство. Тапър ѝ носеше чудесни неща за ядене, приготвени от даровете на селяните. Въпреки това тя нямаше апетит и само ровеше в чинията си.

Една сутрин Тапър едва влезе през вратата, превит под тежестта на огромен товар, скрит под ленено платно. Гуендолин скочи от леглото, неспособна да скрие любопитството си. От злокобното коледно утро, когато бе починала майка ѝ, не бе изпитвала такава детска радост. От новото ѝ съкровище се виждаха само чифт позлатени

крака, които приличаха на драконови нокти, обхванали две златни топки. Тапър изохка и пусна товара си на пода. След това извади от джоба си сгънат лист хартия и тържествено го подаде на Гуендолин.

Докато мъжът бършеше потта от челото см, тя разчупи яркочервения печат. На меката хартия беше написано едно-единствено изречение:

„Бих искал да се видиш с моите очи.“

— Да го развия ли? — попита със сияещо лице Тапър и започва да развързва платното.

— Не! — извика почти сърдито Гуендолин, защото знаеше какво ще намери под платното. Тапър беше смаян от отказа ѝ да приеме подаръка на дракона, но беше достатъчно тактичен да премълчи.

Късно вечерта, дълго след като ѝ бе сервирали вечерята, Гуендолин захвърли книгата си и скочи. Ядосваше се на себе си, защото от един час насам четеше все едно и също изречение. Беше ѝ невъзможно да се съсредоточи, защото мислите ѝ кръжаха около последното посещение на дракона и последният му подарък непрекъснато привличаше погледите ѝ.

Не можеше да спи. Не можеше да яде. Не можеше да чете. Все признаци на любовно замайване. Не, това беше невъзможно. И все пак: колко пъти беше наблюдавала тези симптоми у Неса? Капризничене, неспособност да свърши нещо, липса на апетит, самотни въздишки.

Но как беше възможно да се е влюбила в този мъж, без да е видяла поне веднъж лицето му? Мъж, който се състоеше от дрезгав глас, изкусителни докосвания, завладяваща целувка и нищо повече!

Тя прокара пръст по устните си и в сърцето ѝ се надигна старият страх. Сигурно и тя беше податлива на изкушенията на плътта като Неса. Досега вярваше, че е в състояние да устои на всяко изкушение, но само целувката на дракона беше достатъчна да я разтопи като восък и да възпламени в сърцето ѝ див копнеж.

Очите се преместиха от подаръка на дракона към вечерята, която стоеше недокосната. Усети добре познатото желание да се нахвърли върху храната и да яде, докато на масата не остане нищо.

Вместо това Гуендолин стана бавно от леглото и се приближи до увития дар на дракона. Преди да е размислила, дръпна решително лененото платно.

Пред очите ѝ се появи огромно огледало в резбована рамка от махагон със сребърни интарзии. Тя искаше да спре и да се наслади на красотата му, но жената в огледалото прикова вниманието ѝ. Разкошната ѝ коса светеше под трепкащата светлина на свещите. Халатът от ориенталска коприна очертаваше примамливо гъвките ѝ закръглени. Бузите ѝ пламтяха, очите светеха, влажните устни бяха полуотворени. Не приличаше на заложница на безскрупулен, луд дракон. Приличаше на жена, която очаква любовника си.

С треперещи ръце Гуендолин хвърли лененото платно върху огледалото. То беше омагьосано — също като мъжа, който ѝ го бе подарил. Тя не само копнееше да се люби с този чужденец, а се чувстваше чужда сама на себе си.

Късно през нощта Гуендолин седеше будна в леглото си. Нещо я бе стреснало. Огледа се, но сянката на дракона не се виждаше никъде. Пълната луна светеше през решетката на прозореца и огряваше самотната килия. Тя подуши въздуха, но не усети миризмата на пура.

Наостри уши, но чу само приглушения шум на морето. Изведнъж стана и се запъти към прозореца, привлечена сякаш от песен на сирени.

С новата решетка драконът беше унищожил всяка надежда за бягство, но той не можеше да ѝ попречи да се качва на масата и да наблюдава огряното от луната море, да вдишва дълбоко соления въздух със зажаднелите си дробове.

Гуендолин потърка очи. Малък платноход пореше вълните с курс към замъка. Издутите платна блестяха като алабастър. Изглеждаше недействителен като кораб на мъртвите, чийто единствен товар бяха душите на отдавна отишли си хора.

Тя примигна, сякаш искаше да прогони невероятната картина.

— Хвърлете котвата, момчета!

След този съвсем земен вик се чу силен плисък. Моряците пуснаха на вода малка лодка.

— Хей! — Гуендолин протегна ръце през решетката. — Помощ! Аз съм тук, горе! Помогнете ми! Държат ме в плен!

Докато тя правеше отчаяни опити да привлече вниманието на моряците и подскачаше като обезумяла по голямата маса, лодката бързо се придвижи към скалите под замъка. Гребците не се виждаха, личеше единствено светлата следа във водата. Гуендолин я проследи с поглед и когато лодката изчезна, изплака и се свлече на масата. Укоряваше се за слабостта, но това не ѝ помогна. Защото това бяха неговите хора и неговият кораб.

Корабът обясняваше как драконът може да живее в Уейкрейг, без хората от Балиблис да го забележат. Това беше обяснението за всички луксозни вещи, които беше доставил в стаята ѝ — резбованото легло, пухените завивки, восъчните свещи... може би дори огледалото, което я показваше такава, каквато той искаше да я види. Обясняваше и как той щеше да избяга, щом селото събереше златото и изгубеше окончателно гордостта си.

Някога Гуендолин беше мечтала за такъв кораб, който да я отнесе далече от Балиблис, в свят, пълен с прашни стари библиотеки, събрали всички съкровища на знанието. Свят на красиви салони, на остроумни разговори и научни дискусии, свят на смели идеи. Свят, в който мъжете ценяха у жените не само сърцевидното лице и крехката талия.

Внезапно я осени прозрението: този свят беше неговият свят, светът на дракона.

Гуендолин слезе от масата и закрачи гневно през стаята. Може би той щеше да си отиде, без да я освободи. Селото и без това вярваше, че тя е мъртва. Никой не се интересуваше дали драконът я бе погълнал или я беше оставил да изгние в златна клетка. Сигурно щеше да я остави тук, увита в халата на бившата му метреса, а той щеше да се върне в елегантния свят на салоните и баловете — в света, който не ѝ беше съдено да познае.

С треперещи ръце Гуендолин запали една подир друга всички свещи в стаята. Изпитваше див гняв срещу безликия си похитител, но се гневеше още повече на самата себе си, че бе допуснала да бъде омагьосана от него.

Огледа затвора си и се изсмя злорадо. Благодарение на щедростта му сега разполагаше с много неща, които можеше да

запрати по главата му, щом влезеше в стаята. За съжаление през последните дни той избягваше компанията ѝ също така упорито, както преди я беше търсил.

Погледът ѝ падна върху недовършената вечеря. Значи лорд драконът си мислеше, че може да купи благоволенieto ѝ с щедри подаръци и ласкателни думи върху скъпа хартия? Е, беше дошло времето да му покаже, че Гуендолин Уайлдър е омесена от друго тесто.

Тапър влезе в преддверието на затвора и остави таблата на масата. Драконът продължаваше да нанася бележките си в подвързаната с кожа сметководна книга. Почеркът му беше неразбираем, но прецизните редици числа оставяха съвсем друго впечатление.

— Казах ти, че не съм гладен, Тап. — Той прелисти страницата, без да вдигне глава. — В тази ветровита стара гробница измръзнах до кости. Липсва ми наметката. Успя ли да я намериш?

— Нямам представа къде си я оставил — отговори Тапър, покашля се нервно и сложи таблата върху сметководната книга. — Погледни. Не си единственият, който няма апетит.

Драконът погледна недокоснатото ядене и се обърна към приятеля си.

— Да не е болна?

Тапър поклати глава.

— Не изглежда зле. Но това е шестото ядене, което отказва.

— Два дни — промърмори драконът и стана. — Не е яла от два дни. Каква игра играе?

— Опасна, ако питаш мен. Нямахме как да не забележа, че тази вечер изглеждаше бледа и щеше да се свлече на земята, ако не я бях подкрепил.

Драконът нервно приглади косата си назад. От няколко ноци спеше зле и настроението му непрестанно се влошаваше. Първият му рефлекс беше да вземе таблата, да иде в стаята ѝ и да я нахрани лъжичка по лъжичка. След минута размисъл реши, че това е най-доброто за момента, стана и посегна към таблата.

Тапър го спря.

— Слънцето още не е залязло. Почакай да се стъмни.

Драконът изруга и се отпусна отново на стола. Ролята, която играеше, го принуждаваше да чака нощта като хищник, решил да издебне своята жертва.

— Къде си тръгнал? — попита той и удостои Тапър с мрачен поглед.

— Да се позабавлявам със селяните. За тази вечер съм предвидил свирене на гайда. Мисля да започна по-отрано.

— Да започнеш рано и да свършиш късно, нали? В последно време изпълняваш задълженията си с истинско усърдие. Снощи се върна чак след полунощ.

— Не си ли чувал поговорката: „Дяволската работа никога не свършва“ — издекламира Тапър с ангелска усмивка и се запъти към вратата.

— Май си прав — промърмори все така мрачно драконът, взе си един сладкиш и го пъкна в устата си.

Гуендолин очакваше появата му, но когато вратата се отвори с трясък, едва не извика от уплаха. Сгуши се в леглото и усети как сърцето ѝ лудо биеше в гърлото. Луната вече беше минала покрай прозореца ѝ и тя не виждаше нищо друго, освен заплашителен силует в дълбокия мрак. Шумното му дишане я предупреди, че ако беше истински дракон, той щеше с един огнен залп да обгори кичурите, които се бяха изплъзнали от нощната ѝ шапчица.

Драконът остави нещо на масата и се обърна към нея. Дори в мрака присъствието му беше ясно доловимо — като докосването му. Тя не можеше да се отърве от чувството, че той виждаше много добре в тъмнината — виждаше как пулсираха вените на врата ѝ и гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно.

Каза си, че беше най-добре да прекъсне напрегнатото мълчание.

— Добър вечер, милорд дракон. На какво дължа честта от вашето посещение?

— На собствената си глупост. Тапър каза, че два дни не сте яли нищо.

Тя вдигна грациозно рамене.

— Не се притеснявайте, господарю. Уверявам ви, че трябва да пропусна много повече храненияя, за да отслабна.

Той пристъпи към леглото. Гуендолин си беше въобразявала, че никога вече няма да се уплаши от него. Оказа се, че се е лъгала.

Не знаеше каква осъдителна постъпка е очаквала от него, но със сигурност не беше помислила, че той ще я вдигне на ръце, сякаш не тежеше повече от Кити, и ще я отнесе до масата. Отпусна се на един стол и я настани в скута си.

— Отворете уста — заповяда той. Коравата му хватка осуети всеки опит да му избяга.

Първата мисъл на Гуендолин беше, че той ще я целуне както първия път и ще отиде дори по-далеч. Ала до устата ѝ се допря не неговата уста, а студена лъжица.

— Отворете широко уста и гълтайте — нареди дрезгаво той.

Гуендолин не помнеше кога за последен път я бяха принуждавали да яде. Много по-често чуваше крясъците на Айзи: „Ей, момиче, остави една сладка и за Кити!“. Много добре помнеше как Айзи я удряше през пръстите с дървената лъжица, когато си искаше втора порция овесена каша. Пикантният аромат на канела напълни устата ѝ със слюнка. Но колкото и да я болеше сърцето, трябваше да му се противопостави.

— Няма да отворя уста — процеди тя през здраво стиснати зъби и поклати глава като упорито хлапе.

И двамата знаеха, че той е достатъчно силен да я принуди да яде, ако искаше. Но се оказа, че е намислил друго. Замайващата топлина на дъха му замени лъжицата в ъгъла на устата ѝ.

След нежния полъх дойдоха устните. Нейните се поддадоха от само себе си и той се възползва от мекотата им, за да промуши езика си между тях. Тя простена сладостно. Преди Гуендолин да е разбрала какво става, езикът му бе заместен от лъжицата и устата ѝ се напълни с топла каша. Тя се опита да я изплюе, но той покри устата ѝ със своята и я принуди да погълне вкусното ядене. Хлебният пудинг беше сладък, но двойно по-сладка беше дразнещата игра на езика му.

Тя се притисна до гърдите му, за да го накара да прекъсне целувката. Когато отвори уста да протестира, той отново пъкна пълната лъжица в устата ѝ, сякаш имаше насреща си пиленце, паднало от гнездото и останало без сили.

Когато отново поднесе лъжицата към устата ѝ, Гуендолин си беше възвърнала дар слово.

— Ако още веднъж сложите в устата ми това нещо, ще го изплюя в лицето ви.

— Моля ви се, не обиждайте Тапър. Той се счита за отличен готвач. Някой ден ще го накарам да ви сготви шотландско ядене по своите рецепти. — Драконът се сети за овчето шкембе, напълнено с ароматни треви, специалитета на шотландците, и се потърси.

— Тапър може да е отличен готвач, но вие, господарю, сте нахален грубиян.

— Само когато си имам работа с упорито хлапе.

Побесняла от гняв, Гуендолин се опита да се освободи.

— Ще уточните ли най-после какво съм аз, милорд дракон — разглезено домашно кученце или упорито хлапе? Или оценката ви зависи от това доколко се покорявам на капризите ви?

Ръцете му се стегнаха още повече.

— Вие нямате представа какви са капризите ми, иначе моментално щяхте да престанете да ритате.

Гуендолин направи точно това. Мракът изостри сетивата ѝ, уплътни неравния ритъм на дишането му, засили ударите на сърцето под дланта ѝ. Всяко поемане на дъх беше наситено със санталово дърво и подправки.

Къдравите косъмчета на гърдите, които се подаваха изпод отворената риза, гъделичкаха върховете на пръстите ѝ. Ала топлината и твърдостта на скута му ѝ вдъхнаха панически страх и тя се скова като марионетка.

— Е — попита съвсем сериозно той, — ще ядете ли или трябва отново да ви целуна? — дъхът му помилва пламтящата ѝ буза. Беше повече от ясно, че щеше да осъществи заплахата си.

— Ще ям — отговори тя и отвори уста.

— Умеете да укротявате гнева на мъжа — изръмжа той и сложи в устата ѝ лъжица пудинг.

Гуендолин не знаеше почти нищо за мъжката анатомия, но доколкото беше разбрала нещо от разговорите между Глинис и Неса, той изобщо не беше укротен.

— Повечето мъже не употребяват целувките като заплахата за наказание — промърмори тя.

— Не сте ли се запитали защо? Познавах дами, които ги възприемаха като награда.

— И тях ли държахте като затворнички или ги използвахте за забавление?

— Мога да ви уверя, че никоя досега не ме е забавлявала като вас. — Той обра с лъжицата пудинга от долната ѝ устна.

Беше подлудяващо да седи толкова близо до него и да вижда само сянката на чертите му. Никога не бе помисляла, че ще седи в скута на непознат мъж, но по някое време между първата им среща и тази вечер той бе престанал да бъде чужд за нея. Може би не беше нищо друго, освен фантом от сянка и материя, но тя го чувстваше познат и близък като баща си или тихото дишане на Кити в мрака.

— Видях кораба — изгърси изведнъж тя. Трябваше непременно да разруши усещането за предстояща целувка.

Сега беше негов ред да се вцепени.

— Аха... Това ли ви развали апетита?

— И това. Не мога да си обясня защо човек с вашите средства държи да ограби хора, които нямат почти нищо.

— За мен това не е кражба. Може би просто искам да им взема нещо, което никога не им е принадлежало по закон.

— Ако говорите за хилядата фунта, те не съществуват! Никога не са съществували.

Подигравателният тон, който я подлудяваше, отново се върна в гласа му.

— Защо да ви вярвам, мис Уайлдър? Доскоро и вие не вярвахте в съществуването на дракона.

— И сега не го вярвам. А вие само потвърждавате невярата ми.

— Тогавата и аз не вярвам в девствеността ви. Готова ли сте да ми дадете доказателство?

Гуендолин не можеше да отговори на такава провокация. Само леко извъртя глава, за да види блясъка на очите му в мрака.

Той хвана един от златните кичури, които се бяха изплъзнали от бонето, и го нави на пръста си. Гласът му беше само дрезгав шепот:

— Да ви усещам толкова близо... в скута си... Знаете ли какво означава това за един мъж?

— Краката ви изтръпнаха, нали? — попита с нарочна небрежност Гуендолин.

В стаята се възцари тишина. След малко драконът се изсмя сухо. Вдигна я и закрачи към леглото. Хвърли я върху матрака и тя се отдръпна към горния край, убедена, че той смята да я последва.

Вместо това той се отпусна до нея, опря ръце от двете страни на главата ѝ и приближи лице до нейното.

— Искам да ядете, Гуендолин Уайлдър — заповяда строго той. — Ако не си изядете яденето само веднъж, ще накарам Тапър да ви направи цяла тенджера шкембе по неговата рецепта. И тогава горчиво ще съжбялявате, че не сте избрали проклетите ми целувки!

12

Следващият ден беше ужасен. Под надзора на Тапър Гуендолин изяждаше всичко, което ѝ поднасяха, макар че храната нямаше никакъв вкус. Но тя ядеше, защото не беше сигурна, че клетото ѝ сърце ще издържи още едно нощно посещение на дракона.

Дори Тапър изглеждаше разсеян в този безкрайно дълъг ден. Вместо да я развлича с приказките си, той през цялото време се вираше с копнеж във вратата, сякаш не тя, а той беше затворникът. След като си изяде градинарската супа и блюдото с охлюви, Гуендолин го помоли да си върви. Предпочиташе да си легне рано, вместо да слуша мъчителните му напъни да поведе разговор.

Тя стана от масата, за да духне последната свещ, когато до ушите ѝ достигнаха първите звуци на гайдата. Треперейки, тя седна в леглото и се облегна на таблата. Макар да знаеше, че свиреше човек, жалната мелодия извика в сърцето ѝ тъга и съжаление.

За няколко минути нешлифованата красота на музиката ѝ позволи да забрави дракона и да си спомни красивото момче от младостта си с немирни къдрици и замайващи смарагдови очи. Този замък беше неговият дом и ако селяните не бяха предали баща му на Къмбърланд, сега той щеше да бъде техният господар. Тя погледна замечтано нимфите, които лудуваха по тавана на стаята, и се запита дали момчето беше спало някога в тази стая.

Ако той живееше още тук, сега вероятно щеше да се е оженил за друга — за дъщерята на някого от съседите земевладелци, или може би за най-красивото момиче от селото, например за Глинис или Неса. Може би тя идеше да се усмихва през сълзи на неговия тъмнокош и зеленоок син, когато момчето излизаше на езда и минаваше покрай дървото, което някога беше нейно убежище. Но тя би дала всичко на света, само да можеше да види как Бърнард Маккълъг се е превърнал в зрял мъж, гордост за клана си и за Шотландия.

Гуендолин избърса сълзите от бузите си. Плачеше не само за изгубеното момче, но и за момичето, което го беше обичало.

Момичето, което всеки ден се изкачваше на най-високия хълм или обикаляше с часове коридорите на замъка само за да го зърне за миг. Понякога имаше чувството, че животът и на двамата е угаснал в мига, когато първият залп на оръдията проби крепостната стена.

Плачливата гайда замлъкна. Гуендолин се отпусна в леглото и се зави до брадичката. Какво ли щеше да си помисли момчето за жената, която беше станала?

Гуендолин сънуваше. Станала отново дете, тя тичаше по безкрайните коридори на замъка. Чуваше момчето, но не го виждаше. Той тичаше пред нея по виещата се каменна стълба, скачаше по стъпалата с котешка гъвкавост. Усмиваше ѝ се предизвикателно и макар че тя го молеше да я почака, продължаваше да тича, сякаш нищо и никой не можеше да го спре.

Тя се огледа, стресната от засилващия се грохот на оръдията. Ако не го спреше, те щяха да го убият. Но тя беше ужасно дебела. Ужасно бавна. Късите ѝ тромави крака не можеха да се мерят с неговите дълги, гъвкави нозе. Щом тя завиеше зад единия ъгъл, той изчезваше зад следващия.

Гуендолин! Той напяваше името ѝ, за да продължи гонитбата.

Земята под краката им трепереше, оръдията идваха все по-близо. Нима той не чуваше? Нима не усещаше треперенето?

Тя се втурна като обезумяла надолу по главната стълба и успя да види развяния му тартан на червени и черни карета.

Изпълни я надежда. Ако успееше да хване края на тартана, щеше да го спре и да го предпази от надвисналото зло.

Босите ѝ крака хвърчаха по гладките плочи на стълбата. Оглушителен гръм разтrese замъка. Тя падна на колене и затисна ушите си с ръце.

Когато най-сетне се осмели да отвори очи и да свали ръце, оръдията мълчаха заплашително.

Гуендолин се изправи бавно. Аркадата към голямата зала я зовеше да продължи. Тя извика името му и гласът ѝ се пречупи. Отговори ѝ само пепелта, която се сипеше от покрива. Искаше ѝ се да вярва, че своенравното момче се е скрило, че сега затиска устата си, за

да не чуе тя смеха му, и само чака приближаването ѝ, за да изскочи от скривалището си и да я уплаши.

И тогава намери в залата тартан на червени и черни карета. Коленичи и нежно помилва дебелия вълна. Макар да очакваше, че е напоен с кръв както в другите ѝ сънища, вълната беше суха, пръстите ѝ останаха чисти.

Тя задърпа с треперещи ръце единия ъгъл на тартана. Вместо да ѝ се противопостави, той се развя и тя се смая.

В ръката ѝ беше само тартанът. Момчето го нямаше.

Драконът се изправи в леглото си. Макар че беше хладно, мускулестото му тяло блестеше от пот. Те идваха — той ги чуваше съвсем ясно. Тропаха копита, колелетата гърмяха по неравния мост към крепостта. Бъркотия от гласове, проклетия и заповеди; отделни мускетни изстрели. Той изохка и скочи, грабна ризата си и хукна по тясната стълбичка към кулата.

Мрачната оръжейна беше празна, а той очакваше да я намери пълна с мъже, които се въоръжават за предстоящата битка. Намери опипом пътя до параклиса, молейки се поне там да открие някого. Но на виковете му отговори само глухо ехо. Имаше чувството, че дори господ го е изоставил.

От прозорчето високо в стената изсъска ослепяващ лъч светлина.

Беше закъснял. Онези вече бяха поднесли факлата към първия заряд.

Драконът стисна ръце в юмруци и спря пред входната врата. Никога вече нямаше да се крие в мрака и да чака унищожителното съскане на падащото оръдейно гюлле. Никога вече нямаше да търси отчаяно спасението, което не идваше. Той отвори широко вратата и изскочи навън в нощта.

Изправи се на сред двора и разпери ръце. Хайде да ги видим тези кучи синове, дали можеха да го наскат на парченца! Той присви очи и отметна глава назад. От дълбините на душата му се изтръгна вик. Но дори измъченият рев не можа да заглуши грохота, който разлюля земята под краката му.

Трясъкът премина в плискане. Драконът отвори очи, изненадан, че все още беше на крака. Дъждът се лееше като из ведро, ризата и

панталонът му бяха вече съвсем мокри, едрите студени капки бързо отмиха кошмара, които го бе споходил.

— О, божичко... — пошепна безсилно той и падна на колене.

Ако беше очаквал тази буря, изобщо нямаше да си легне. Тапър щеше да го развлича с безбройните си смешки, двамата щяха да поиграят шах на чаша порто и душевните мъчения щяха да му се разминат.

Драконът зарови лице в ръцете си. Ако беше на палубата на кораба си, щеше да издържи и на най-страшната битка, без да трепне. Ала на това прокълнато място безобидните гръмотевици го докарваха до ръба на лудостта.

Когато вдигна глава, видя, че е коленичил в краката на Афродита. Предишната буря му донесе Гуендолин. Тя беше добре дошла, разсея го, осигури му неочаквани развлечения, защото беше много поинтересна от Тапър. Усети, че копнее да отиде при нея, и се смути.

Скочи на крака и направи няколко крачки, за да раздвижи изтръпналите си крайници. Мина спокойно под дъжда и влезе в замъка, решен да получи единствено възможната утеха.

Гуендолин се събуди изведнъж.

Светкавица проряза небето, а докато дойде гръмотевицата, тя не можа да разбере, че силното биене на сърцето ѝ не е ехото на гърма от оръдията, които беше сънувала. Духаше силен вятър и кулата се полюляваше. Воят на вятъра ставаше все по-сърдит, сякаш се гневеше, че кулата няма да падне под напора му.

Тя се разтрепери и се сви на кълбо, за да се стопли. Пожела си драконът да е до нея, защото беше убедена, че сладките му целувки ще заличат горчивия вкус на кошмара. Ала новите светкавици ѝ показаха, че беше сама.

Най-сетне вятърът отслабна и тя чу странни ритмични удари, които със сигурност не бяха гръмотевици. Тоби се стовари тежко върху краката ѝ и тя едва не изпищя.

— Откъде идваш, дебеланко? — попита тя и го почеса зад ушите. — Готова съм да се закълна, че когато си тръгна, Тапър те пусна навън.

Котаракът измърка доволно. Гуендолин стана от леглото и се запъти опипом към вратата. Между светкавиците стаята беше абсолютно тъмна.

Тя посегна да напипа вратата, но там нямаше нищо. Ритмичният шум идваше от облицовката, която леко се удряше в стената. Очевидно нечия здрава ръка я беше затворила твърде силно.

Вратата беше отворена. Гуендолин беше свободна.

Гуендолин отстъпи крачка назад. Дали пък не сънуваше? Ако прекрочеше прага, сигурно щеше да чуе призрачните стъпки на момчето по стълбите. Ами ако подигравателният му смях я подмамеше да се впусне в гонитба?

Тя се оципа по ръката и извика тихо. Значи не сънуваше. Пое дълбоко въздух и мина през отворената врата.

Едва когато се озова в студа и влагата извън стаята си, тя разбра колко усилия е струвало да се поддържа кулата приятно топла. Стигна до тясната вита стълба и предпазливо заслиза по стълбите. Трябваше да се пази от дъждовната вода, която влизаше през цепнатините на покрива. Нощницата ѝ се захвана за един назъбен каменен блок. Тя дръпна с все сила, спъна се, прелетя през три стъпала и се строполи тежко точно пред... — пред нищото.

Северната стена беше съборена и разкриваше замайваща гледка към разбушувалото се море. Облаците танцуваха по безлунното небе. Насечените крайбрежни скали и голите камъни под тях се виждаха съвсем ясно.

Гуендолин се притисна до стената. Нима драконът преодоляваше тези препятствия всеки път, когато пожелаеше да стигне до нея в тъмната нощ?

Тя беше толкова уплашена, че не смееше да се помръдне от мястото си. След малко задиша по-спокойно и присви очи. Сантиметър по сантиметър мина край зейналата дупка и стигна до долната галерия. В края и се виждаше дълга каменна стълба. Гуендолин се спусна по стълбите, все още съмнявайки се дали не сънува. В съня крачките ѝ не бяха така тромави. Тя се плъзгаше с лекота по стълбите, следвана от дългата си нощница. Когато стигна до голямото входно антре, въздухът се насити с миризма на дъжд. Насечената врата към вътрешния двор беше полуотворена — покана, която Гуендолин не можеше да отхвърли.

Опита се да си представи зарадваното лице на баща си, когато влезеше в стаята му. Неспособна да си припомни скъпите, добре познати черти, тя се поколеба. Ами ако той изобщо не е усетил липсата ми, запита се потиснато тя. Когато драконът я затвори в кулата, тя считаше душевното заболяване на баща си за благословия, но сега? Как щеше да се почувства, ако баща ѝ просто стиснеше ръката ѝ, нарече я „добро момиче“ и я изпратеше в леглото? Тогава ней оставаше нищо друго, освен да вземе един от памфлетите на отец Томас и да се пъхне в студеното си легло, да се тревожи за Кити или да чака, докато Неса се прибере след срещата с най-новия си любовник.

Гуендолин се обърна бавно. Тесният коридор, който водеше от антрето към голямата зала, я канеше както в съня ѝ. Уплашена и зарадвана едновременно, тя се запъти бавно натам. Сърцето ѝ биеше като безумно.

Голямата зала беше сърцето на Уейкрейг Касъл — сърце, разбито при нападението на Къмбърланд. Едно гюлле беше отнесло голяма част от покрива. През дупката се виждаха носещите се по небето облаци. Дъждът бе престанал. Луната се подаде иззад облаци, сякаш искаше да се увери, че бурята е отминала и тя може да продължи пътя си необезпокоявано. Знамената на клана висяха на парцали от масивните греди, останали цели дори след убийствената канонада. Върху черната основа танцуваха яркочервени дракони, покрити със засъхнала кръв. В края на залата се виждаше огромна камина с изкусно изсечен перваз, покрита с дебели паяжини.

Гуендолин обходи залата и се чувства като един от призраците, които живееха тук. Стори ѝ се, че чува ехото на смеха им, песните и шума, когато вдигаха чашите си и пиеха за някогашната сила и достойнство на клана Маккълөг.

Тя разтърси глава, за да прогони видението. Призраците в тази зала не бяха на падналите воини. Тук живееше духът на жената, която беше дала живота си, за да превърне ветровитата зала в уютен дом. Гуендолин помнеше много добре съпругата на Иън Маккълөг. Добродушна, весела дама, която обичаше да се смее и обожаваше единствения си син. Нежната ѝ женска ръка се усещаше навсякъде. Под счупеното кристално огледало все още стоеше богато украсеният ѝ диван, покрит с извехтели копринени възглавници. Вместо с мрачните стенни килими тя бе покрила стените с френски лен в

пастелнорозово и синьо. Паднала коринтска колона лежеше в локва дъжд.

Гуендолин продължи обиколката си. Трябваше да внимава къде стъпва, за да не се пореже на парчетата изпочупени съдове. Тя вдигна едно парче порцелан и помилва блестящата повърхност. Цял живот беше мечтала да има такива красиви вещи. Сега беше тъжна, защото всичко беше разрушено — порцеланът и мечтите, за които ѝ напомняше. Докато въртеше парчето порцелан в ръката си, кракът ѝ настъпи отрязана глава. Беше готова да изпищи, но навреме забеляза, че това беше мраморната глава на статуята от двора на замъка — Афродита. Главата ѝ се усмихна надменно, подигравателно и в същото време съчувствено. И тогава го видя.

Той седеше както обикновено на тъмно. Ала нощта не беше в състояние да го скрие изцяло. Седеше на дългата махагонова маса, скрил лице в ръцете си. Пред него имаше кристална гарафа с малко уиски, сребърна запалка и свещ, която не беше запалил. Не носеше нито жакет, нито палто, само риза с небрежно навити ръкави. Под измокрения фин лен се очертаваха сухожилията и мускулите на могъщите му рамене.

Той не забелязваше присъствието ѝ. Тя можеше да се измъкне на пръсти и завинаги да се отърве от него. Когато наистина го направи, вън отекна гръм и мускулите му моментално се напрегнаха.

Преди да е осъзнала какво прави, Гуендолин се втурна към него и нежно сложи ръка на рамото му.

Той вдигна мократа си глава, без да я погледне.

— Добър вечер, мис Уайлдър.

— Откъде знаете, че не е Тапър?

— Тапър не би посмял да се промъква в тъмното. Знае, че мога да му прережа гърлото. — Гуендолин преглътна уплашено. — От друга страна обаче, неговото гърло не е и наполовина толкова хубаво като вашата шийка.

Уискито беше смекчило кратките гласни и прегласи на произношението му до обезоръжаващ напев. Преди да е успяла да издърпа ръката си, той я хвана и я задържа. Палецът му се плъзна по дланта ѝ.

— И ръцете му не са толкова меки. — Той потърка буза в дланта ѝ. — Как мислите, дали коравосърдечната мис Уайлдър ще се смили и

ще ме посети в съня ми, за да се порадвам на меките ѝ ръце и ухаещата на сън кожа?

Топлината му беше подлудяваща.

— Пияните мъже не сънуват, доколкото знам.

Драконът се изсмя сухо.

— Тогава сигурно не сте сън, а дух. Бялата господарка на замъка ме предупреди да се пазя. Каза ми, че идването тук може да ми струва безсмъртната душа. — Той я погледна, без да отделя лицето си от сянката. — О, забравих, практичната мис Уайлдър не вярва в призраци, нали?

Ядосана, че той бе отгатнал така точно съня ѝ, Гуендолин отговори:

— Досега не вярвах, но вече не съм толкова сигурна.

Драконът махна ръката ѝ от рамото си, стана и се скри в дълбоката сянка на камината. Гуендолин се почувства странно ограбена. В сърцето ѝ нахлу студ.

Мъжът бе вдигнал глава към старите греди на покрива.

— Можете ли да си представите какво им е било през онази нощ? Предадени от своите. Изоставени от хората, на които са разчитали. Не можели да направят нищо друго, освен да съберат малкото оръжия, да се скрият в мрака и да чакат първия гръм на оръдията.

— Трябвало е да избягат с Бони принц Чарли — възрази тя. Така и не беше разбрала защо господарят на замъка не бе постъпил именно по този начин.

Мъжът се изсмя безрадостно.

— Това щеше да им спаси живота, но щеше да унищожи завинаги скъпоценната им гордост. — И проследи с пръст девиза, гравирани на перваза на камината. — „С право или без право...“

— „... всеки Маккълъг размахва меч“ — завърши изречението Гуендолин. Не беше нужно да го чете. Омразните думи бяха запечатани в сърцето ѝ.

— Знаете ли дали са имали деца? — попита небрежно той и се опита да изтрие с пръсти дебелия слой прах върху камината.

Гуендолин скри лице от лунната светлина.

— Едно момче.

— Само едно? Необикновено, нали? Аз си мислех, че планинците се размножават като зайци.

Гуендолин поклати глава.

— Съпругата на лорда му роди само един син. Но той никога не я укори. Той я обожаваше. Твърдеше, че е получил от нея най-скъпоценния от всички дарове — прекрасен син. Наследник, който ще запази единството на клана след смъртта му. — Тя понижи глас. — Мисля, че селото не можа да преодолее загубата му.

Драконът изпуктя презрително.

— Доколкото сте ми разказвали за хората от Балиблис, позволете да се съмнявам, че някой е пролял и една сълза за момчето.

Гуендолин се обърна рязко към него.

— О, напротив! Аз например!

Драконът не отговори и тя се обърна отново към строшения прозорец.

— Бях почти дете, когато той умря. Но бях... влюбена в него. — Тя се усмихна меланхолично. — Бях достатъчно глупава да вярвам, че момче с неговото положение ще обърне внимание на една тровава, непохватна хлапачка като мен.

— Единствената ви глупост е била да се влюбите в някого, който е бил наполовина дете.

— О, вие нямате представа какъв беше той! Необикновено момче, наистина необикновено. Силен, любезен, благороден. Още тогава беше очевидно какъв е и какъв мъж ще стане.

— Без съмнение е бил образец на доброта — отговори иронично драконът. — Закрилял е слабите, помагал е на потиснатите, защитавал е добродетелта и е спасявал бедните девойки от опасни ситуации.

— Точно така. Веднъж наистина ме спаси. Но аз бях твърде горда и своенравна, за да му благодаря. Вместо това се стоварих отгоре му. Нямах представа, че за последен път го виждам жив.

Тя гледаше към руините в двора, но виждаше траурното шествие на селяните в онзи облян от слънце ден. Усети грапавото дърво, когато заби нокти в кората на дъба, чу жалния вой на гайдите, които възвестяваха смъртта на мечтите й.

— Понесоха трупа му надолу по хълма. Аз се бях качила на дървото и проследих как минаха по същия път, по който той обичаше

да язди. Този път обаче го бяха сложили на гърба на понито с лице към земята. Покрит с тартана, който с такава гордост носеше приживе...

Гуендолин заплака беззвучно — както в онзи ден. Не забеляза, че драконът се втурна към нея, за да я спре. Не видя как той стисна безпомощно юмруци.

След малко тя изтри сълзите си и се обърна към него.

Той ѝ обърна гръб и се опря на перваза на камината.

— Предлагам да ме оставите сам, мис Уайлдър. Аз съм пиян и самотен. Пиян съм от няколко часа, самотен съм отдавна. Не съм годен да правя компания на дама по нощница, която ми говори за призраци.

Признанието му стъписа Гуендолин. Досега беше смятала, че мъките на самотата са запазени за обикновени жени с красиви сестри.

— И къде да отида, милорд дракон? Да се върна в килията си?

— Все ми е едно къде ще отидете — процеди през зъби той. — Искам единствено да се махнете от очите ми.

Даже ако в този момент в залата беше паднал гръм, Гуендолин нямаше да напусне бойното поле. Защитната стена, която драконът беше издигнал пред лицето си, се бе пропукала и тя бе успяла да надзърне в душата му. Трябваше да направи опит да го извади на лунна светлина.

— Нима искате да се върна в селото? И да разкажа на съселяните си, че страшният дракон е просто един мъж? Мъж, който ги плаши до смърт, но крие лицето си, защото се страхува сам от себе си?

— Разкажете им каквото искате, по дяволите! — Той стисна с такава сила перваза на камината, че пръстите му побеляха.

Гуендолин вдигна ръка и пристъпи безшумно към него, но не посмя да докосне железния му гръб.

— А да им разкажа ли колко мил бяхте към мен? Да им кажа ли как заменихте парцаливите ми дрехи със скъпи одежди? Как ме принудихте да се храня, когато реших да гладувам? Как отблъснахте жертвата на девицата?

Той се обърна бавно.

— Не мислете, че не ми се е искало да я приема. И пак ми се иска — сега, в този момент!

В очите му пламтеше желание, но той не посегна към нея. Това я накара да протегне ръка и да го докосне с върховете на пръстите си. Той задиша пресекливо, когато пръстите ѝ започнаха да изследват

лицето му. Тя търсеше белега, клеймото, ужасното обезобразяване, което го бе тласнало към живот в мрака, което го беше жигосало завинаги и го беше отлъчило от обществото.

Отмахна един копринен кичур от челото му и продължи изследването си. Веждите бяха гъсти и леко извити, миглите дълги и меки. Носът беше прав, енергичната брадичка небръсната. Когато помилва устните му, той простена и хвана ръката ѝ.

Улови я за раменете и я притегли към себе си.

— Готова ли сте да ми се отдадете, Гуендолин? Готова ли сте да се пожертвате, за да спасите бедния, разкъсан от желание звяр, в каквото се превърнах?

Гуендолин погледна в лицето, което се състоеше само от сенки, и бе обзета от странно спокойствие.

— Веднъж ми казахте какво трябва да направя, за да ви превърна от звяр в човек.

Тя сложи ръка на тила му, привлече го към себе си и впи устни в неговите.

Щом усети целувката на Гуендолин, драконът се предаде. Беше твърде късно да ѝ признае, че я е излъгал. Твърде късно, за да я предупреди да се пази от необузданото желание, което целувката ѝ разпали у него. Вместо да го укроти, тя го направи луд. Луд от желание да я целува. Да я милва. Да я люби. Отворените, цъфтящи устни го замаяха. Нямахше смисъл да се съпротивлява.

Все пак трябваше да се овладее, защото не искаше да я стресне. Прегърна я нежно и езикът му се зае да изследва влажната топлина на устата ѝ. Тя имаше вкус на невинност и желание. Плахата пламенност правеше целувките ѝ много по-привлекателни от целувките на най-опитната куртизанка.

— Сладкото невинно агънце... — пошепна до устните ѝ той. — Ти си сън, нали? Сън, който стана действителност.

Гуендолин не повярва на ушите си. Нима един дракон можеше да говори толкова нежно? Устните му се плъзнаха по брадичката ѝ и оставиха по лицето ѝ пареща следа от възбуда. Той целуна трапчинката на бузата ѝ и потърси вдлъбнатинката между шията и ключицата. После се върна към устата ѝ.

Това не беше бегло докосване на устните, нито непохватно триене. Тази целувка беше сладка и тъмна като смъртта. И изпълни устата ѝ с такова съвършенство, че тя падна на гърдите му. Той беше пил, но стоеше здраво на краката си — докато тя се люлееше. Пияна не от уискито на езика му, а от парещата му нежност. Той дишаше на пресекулки като нея, драконовото му сърце пулсираше под ръката ѝ.

Той я понесе към масата, без да прекъсва целувката. Тя беше имала намерението да го привлече под лунната светлина. Изобщо не бе помислила, че той ще я скрие в най-дълбоката сянка и че тя ще го последва доброволно, дори с радост.

Усети под себе си ръба на масата; той се притисна в мекия ѝ корем и ѝ доказа, че не беше див звяр, а мъж, който я желае отчаяно.

— Проклетата малка глупачка. Трябваше да си отидете, когато ви казах. — Той я притисна още по-силно до себе си.

Гуендолин посегна към лицето му. Дрезгавото обвинение беше по-неустойимо дори от докосването му. Той помилва устните ѝ със своите и тази нежност разтопи сърцето ѝ.

Драконът отвърза сатенените панделки, които прибираха нощницата ѝ, и разголи раменете ѝ с треперещи ръце.

— Толкова мека кожа имате... — Пръстите му се плъзнаха по ключицата.

— Това е често явление при пълните момичета — обясни тя, — малка компенсация за липсата на талия. — И притисна парещата си буза към гърдите му.

Той обхвана лицето ѝ с две ръце и произнесе с треперещ от страст глас:

— Ако бяхте богиня, Афродита щеше да позелене от завист, като ви видя.

Гуендолин се усмихна несигурно.

— Сигурен ли сте, че не е позеленяла от мъха?

Драконът зарови лице в шията ѝ, неспособен да потисне напирания в гърлото му смях. Беше напълно убеден, че само нежността и мекотата ѝ могат да запълнят страшната празнота в живота му.

— Щом не приемате похвалата от езика ми, ще го употребя другаде.

Езикът му се плъзна между устните ѝ и Гуендолин простена сладостно. Ритъмът, в който се движеше той, беше стар като вълните отвън, които се удряха в скалите. Когато ръката му обхвана меката ѝ гърда, тя бе обзета от греховна възбуда. Палецът помилва зърното под батистената нощница и го събуди за живот.

Тя изпъшка в устата му и той простена в нейната. В долната част на тялото ѝ лумна див пламък. Макар че ушите ѝ бучаха, чу как той произнесе дрезгаво името ѝ.

Простена отново, когато ръката му се плъзна под нощницата ѝ и помилва чувствителните коленни ямки. От деня, когато той я освободи от прозореца, носеше бельо под нощницата, но сега разбра колко е била глупава да вярва, че парченцето коприна ще запази добродетелта

й. Трябваше да знае, че за мъж като дракона то представляваше повече дразнител, отколкото препятствие.

Едва когато го чу да пъшка, тя се сети за копринените си гащички. Сръчните аристократични пръсти намериха без усилие кичурчетата между бедрата й, чиято влажност издаваше желанието й. Бедрата й се подадоха, поканиха го — не, помолиха го да й натрапи тъмната си воля.

„Ето какво било“, помисли си неволно Гуендолин и безсилно отметна глава назад. Това значи беше греховното блаженство, за което Неса и Глинис бяха заменили невинността си. Той глезеше устата й с целувки, милваше я и я галеше, даде й възможност да се наслади на медения нектар на опиянението. След малко палецът му помилва свежата пъпка на входа на утробата й и два пръста се плъзнаха в топлия отвор, който никога преди това не беше посрещал мъж.

Гуендолин сама не усети как се разтвори, за да приеме милувката му. Тялото й се разтърсваше от нови и нови вълни на удоволствие. Поиска да произнесе името му и с ужас установи, че не знаеше как да го нарече.

Той беше непознат. Абсолютно чужд мъж без лице, наведен над нея в мрака, мушнал ръце под полата й.

Толкова я досрамя, че й се зави свят. Тя изплака и се отдръпна от него.

— Не! — изпищя тя и се изтръгна от ръцете му. Той я последва до края на сянката.

— Какво ти стана? Нима помисли, че ще те принудя? За бога, Гуендолин, аз не съм чудовище!

Тя се вкопчи в облегалката на дивана и се постара да успокои дишането си. Не искаше да плаче пред него, пък и не можеше да хълца сърцераздирателно като Неса и Кити.

— Вие не разбирате. Не е заради вас, а заради мен. — Тя сведе глава. — Трябваше да ви го кажа веднага. Всички жени в нашето семейство много лесно показват слабостта си.

Мъжът се изсмя облекчено.

— И това ли е всичко? Уверявам ви, скъпа, че онова, което изпитавте, е напълно нормално. Няма нищо лошо да изпитвате удоволствие. Това е приятно и за вас, и за мен.

Гуендолин изпита още по-силно унижение.

— Знаете ли какво казват мъжете от селото за сестра ми Неса? „Внимавай, като вдигнеш полата на момичето Уайлдър, да не видиш там друг мъж.“ И си намигат, бутат се и си шушукат. „Знаеш ли кое е по-хубаво от това да проснеш по гръб момичето Уайлдър? — Да го накараш да коленичи!“

Драконът я наблюдаваше от мрака. Мълчанието му беше неразгадаемо.

— Неса се раздава без остатък и накрая не остана нищо, което да я определя като личност. А Кити, най-малката, тръгна по нейния път. Но как бих могла да ги съдя, като не съм ни на йота по-добра от тях? Предлагам се на първия непознат с топли устни и пламенен език, който ме обработва с целувки и ми разправя, че съм имала мека кожа!

Той мълча дълго — достатъчно дълго, за да може Гуендолин да се запита дали не го бе наранила с думите си.

— А ще ми кажете ли на колко такива негодници сте се предложили досега?

Гуендолин изхълца, но бързо се овладя.

— На нито един. Само на вас.

— И това ми било леко момиче — изсмя се подигравателно той.

— Не можете да отречете, че ви разреших недопустими волности!

— Аз не ги смятам за недопустими — отвърна той и в гласа му звънна гняв. — Първо ми позволихте да ви целувам по устата. После ми позволихте да помилвам великолепните ви гърди. А след това допуснахте да пъхна пръсти във...

— Престанете! — изплака Гуендолин и затисна ушите си. Подигравката му беше непоносима. — Как можах да ви позволя всичко това, след като дори не знам името ви? Нито съм виждала лицето ви!

— Това е вярно — отговори спокойно той, — но преди малко бях готов да се закълна, че познавате сърцето ми.

Тя изхълца отново, но успя да потисне сълзите си. Така й се искаше да падне в обятията му... Но тя беше пленница на лунната светлина, както той беше пленник на мрака. Докато той отказваше да й разкрие самоличността си, пропастта помежду им оставаше непреодолима като тази между кулата и морето. За да изпревари поредния пристъп на слабост, тя се обърна рязко и избяга от залата.

Лунната светлина падаше на тесни ивици през отворената врата. Свободата мамеше.

Вместо да избяга навън, Гуендолин хукна нагоре по стълбата. Драконът остана сам в мрака. Тя не видя как той изскочи от залата и я последва, без да се плаши от лунната светлина. Не видя и как се свлече до стената и зарови ръце в косите си, докато слушаше хълцанията ѝ от кулата.

— В името на бога! — изгърмя Айзи и с все сила тръсна върху масата коритото с мръсните нощници.

Кити се сгърчи като от удар, а Глинис едва успя да спаси бисквитките си от мръсната вода, която плисна от коритото. Дремецото куче веднага усети събиращите се буреносни облаци, скочи и избяга навън.

Кити и Глинис си размениха страхливи погледи, но не посмяха да се обадят. Айзи изсипа съдържанието на коритото в голямото ведро, което вреше на печката, грабна дървената лъжица и се зае да бърка дрехите. Приличаше досуц на злобна вещица, която забърква дяволски питиета.

След малко в кухнята влезе Неса. Очите ѝ бяха подути, косата разрошена. Макар че отдавна бе минало десет, тя явно не си беше отспала.

— За бога, Айзи, трябва ли да крещиш с все сила и да вдигаш такъв шум? Ще събудиш и мъртвите.

— Ще събудя мъртвите, но не и теб. — Айзи извади лъжицата от водата и я размаха. — Имам пълното право да крещя и да вдигам шум. Станала съм на разсъмване, когато вие двете най-сетне се прибрахте къщи. Цяла нощ се мотаете с разни мъже...

Кити се изчерви, а Неса падна в най-близкия стол. Глинис съчувствено ѝ подаде една бисквитка.

— Тъй като в момента се интересувам само от Лаклан, би трябвало да кажеш „с един мъж“.

Слугинята извъртя очи.

— Добре де, от мен да мине, с един мъж. Утре ще дойде следващият.

— За разлика от Неса аз съм вярна. Докато бях омъжена, не съм изневерявала на съпрузите си — подчерта Глинис.

— И това ги е вкарало в гроба. Бедните старчоци трябваше да изпълняват ролята на дузина силни млади мъже.

Неса се разсмя, Глинис се нацупи и захапа поредната бисквитка.

— По-добре да бях закусила в някоя от къщите си, Айзи. Когато си в лошо настроение, с теб е невъзможно да се разговаря цивилизовано.

Айзи посочи с лъжицата към стената.

— Ако ти, госпожичке, беше затворена по цял ден с умопобъркания си баща, сигурно щеше да си постоянно в лошо настроение! Не знам как сестра ти е издържала няколко години. На нейно място щях да умолявам дракона да ме изяде!

За момент всички утихнаха, замислени за Гуендолин.

— Вчера татко ме сбърка с мама — заговори след малко Кити. — Вкопчи се в полата ми и ме помоли за прошка.

— Така и трябва. Защото неговата ненаситност погуби бедната ви майка.

Момичетата зяпнаха смаяно. Никога не бяха чували Айзи да говори така. За момент сгорещеното ѝ от огъня лице пламна още по-силно.

Тя им обърна гръб и ожесточено разбърка дрехите с дървената лъжица.

— Искях само да кажа, че непременно държеше да ѝ направи син. Прав си е човекът, кой би се радвал на три моми като вас?

— Да, всеки мъж иска син... — промърмори с отсъстващ вид Кити и бутна чинията си.

Глинис я погледна загрижено.

— Какво става с теб, малката? От няколко дни си мрачна. Никога не си била такава.

— Да не си бременна? — Неса стисна ръката ѝ.

— Само това липсваше — простена Айзи. — Още един задник за бърсане.

Кити издърпа ръката си и удостои сестрите си с гневен поглед.

— Не съм бременна! Не си ли спомняте, че още преди години ме научихте как да се пазя?

Неса се отпусна назад и си наля чаша чай.

— Би трябвало да ми бъдеш благодарна — отвърна укорно тя.

— Така ли? Защо не ме научи на нещо по-полезно? Например да кърпя чорапи, да лъскам сребро или да вода домакинството!

— Виж, миличка, повечето мъже не държат особено на лъснатото сребро — опита се да я успокои Неса.

Кити се ядоса още повече.

— На света има много мъже, които не мислят единствено за онази работа.

Глинис и Неса си размениха многозначителни погледи.

— Всеки здрав и силен мъж се интересува от онази работа.

— Сигурно си срещнала мъж, който е устоял на чара ти! — досети се Неса.

Кити сведе глава.

— Той изобщо не ме намира красива. — Тя се загледа мрачно в чашата си.

Глинис помилва косата ѝ.

— Това е смешно. Всеки знае, че ти си най-красивото момиче в Балиблис.

— Само тя не го вижда. — Неса се усмихна малко изкуствено.

Глинис смръщи носле и отново се обърна към Кити.

— Да не си направила някоя глупост, момиче? Да не би да си влюбена?

Кити изплака жално, остави чашата си и скри лице в ръцете си.

— О, защо не изпратихте мен при дракона?

— И какво ще намери у теб похотливият дракон? — опита се да я развесели Глинис. — Той иска само девственици!

Айзи изпръхтя презрително, Неса и Глинис избухнаха в смях, но Кити отново изплака, скочи и избяга от стаята.

Сестрите се загледаха смаяно след нея. Смехът им заглъхна.

— Какво му става на това момиче? — попита неодобрително Неса.

— Не знам, но ще разбере — отговори решително Глинис и стана.

Облегнат на една бойница, драконът седеше на върха на северната кула. Отдавна не беше виждал как изгряващото слънце позлатява вълните, отдавна не беше усещал милувката на южния бриз. Подложи лицето си под слънчевата светлина и въздъхна доволно.

Бурята беше прочистила въздуха и светът се чувстваше като новороден. Искаше му се и неговите грехове да се отмият толкова бързо.

Затвори очи и видя пред себе си Гуендолин, обляна от лунната светлина. Разрошената коса беше като златен ореол, бузите зачервени от удоволствието, което той ѝ бе дарил. Тя беше една от богините от фреските в кулата, слязла за малко на земята. Но нейните дарове не бяха за смъртните.

Особено за човек като него.

Той си припомни колко наранена и засрамена беше тя, когато избяга от него, и скри лице в ръцете си. Даже когато искаше да дари радост, той носеше само болка.

Приглушени стъпки и неловко покашляне му подсказаха, че вече не е сам.

— Отидох да видя какво прави Гуендолин. Вратата беше отворена. Първо си помислих...

— Че ще я намериш в моето легло — завърши драконът и изгледа пронизващо приятеля си. — Не ми се иска да навредя на славата си, но изкуството ми да прелъстявам претърпя провал.

— Щом е така, защо тя не е избягала?

— Попитай нея.

— Не исках да я будя. Видях по бузите ѝ засъхнали сълзи. Сигурно е заспала, както е плакала.

В гърдите на дракона лумна гняв.

— Какво не е наред, Тапър? Да не би да ти омръзна да си играеш със селяните? Не се ли забавляваш вече?

— О, разбира се, че се забавлявам — отговори Тапър и се облегна на отсрещната бойница. — Баба Хай е на легло, защото вярва, че гайдата е всъщност ревът на феите на смъртта, дошли да вземат душата ѝ. Синът на подкована се сби със сина на дърводелеца, защото се обвиниха взаимно, че бащите им са предали Маккълог. А пък Иън Слоан едва не застреля жена си, когато се събудил от поредното пиянство и я сбъркал с дракона. Или поне той така твърди. — Тапър извъртя очи.

— Май вече се чувстваш у дома си сред хората от Балиблис? — подхвърли драконът и го погледна изпитателно.

Тапър се изчерви.

— Нали трябва да им измъкна хилядата фунта.

Драконът се обърна отново към морето. През миналата нощ, под омаята на сладките, нежни целувки на Гуендолин, мрачните му планове бяха забравени. Но този момент беше бегъл като удоволствието, което споделяха. Той не можеше да ѝ предложи бъдеще, само минало.

Погледът му проследи чайката, която се спускаше почти отвесно към скалите.

— Корабът е хвърлил котва в заливчето зад скалите. Чакай само знак от мен, за да се махнем оттук.

— О, но ние не бързаем, нали? — попита стреснато Тапър. — Аз обработвам селяните, но точно сега не бива да прибързваме. Какво ще кажеш да им дадем още четиринадесет дни?

Драконът стана от мястото си.

— Не мога да чакам толкова дълго! Не знам дали разполагам дори с още една нощ.

Той се хвана за парапета и втренчи поглед в далечината. Как да обясни на Тапър, че защитата на мрака се е обърнала срещу него? Че вече го е страх от тъмното? Страх, че ще се издаде сам и ще се качи в кулата. Че вече не му е достатъчно да наблюдава Гуендолин, докато спи, а иска да влезе в леглото ѝ и да завладее устата и тялото ѝ.

Той не я излъга. Никога нямаше да я принуди да му се отдаде. Щеше да приложи изкуството си на прелъстител и тя щеше да го допусне до себе си. Но тогава щеше да се почувства като още по-страшно чудовище, отколкото и без това беше.

Той погледна Тапър право в лицето.

— Давам ти още една нощ да изтръгнеш истината от селяците. Ако се провалиш, ще им изиграем един последен номер, ще напуснем това прокълнато място и никога вече няма да говорим за него. Разбрахме ли се?

Тапър сведе глава.

— Както кажеш. — Той се обърна към стълбата и проговори меко, без да погледне приятеля си: — Би могъл да ѝ кажеш кой си.

Драконът се усмихна измъчено.

— Ако знаех кой съм, щях да ѝ кажа.

„Би могъл да ѝ кажеш кой си.“

Докато вървеше с бързи крачки през обляното от лунна светлина пасище, Тапър непрекъснато повтаряше тези думи. Спъна се в един корен и отново се почувства като тромавото хлапе, за каквото го смяташе баща му.

Вдигай глава, като вървиш. Дръж гърба изправен. На твоята възраст не бях такъв парцал.

Сигурно баща му е имал право. През цялото време. В края на краищата, кой мъж би се представил за някой друг, за да се хареса на едно наивно младо момиче?

Тапър въздъхна. Представи си как страхопочитанието в искрящите очи на Кити ще се смени с презрение, когато открие истината — че той беше просто една глупава овца във вълча кожа.

Когато се украсяваше с блестящите драконови люспи, той можеше да бъде остроумен и да говори красиво. Можеше да изненада любимата си с букет полски цветя и да се радва на нежната розовина по бузите ѝ. Можеше да лежи до нея в тревата и да ѝ показва диамантените съзвездия по небето. За пръв път в живота си имаше възможност да се възползва от класическото образование, което беше получил.

Той беше тайнственият чужденец, за каквото го смяташе тя, а не обикновеният англичанин с вид на невестулка, който говори твърде много и постоянно се изчервява.

Когато прескочи бистрото поточе, единият му крак остана в студената вода. Драконът иска да заминем утре, помисли си потиснато той, и за това до голяма степен съм виновен аз. Беше си въобразил, че ще научи повече за селяните, като ухажва Кити, вместо да пуска димки и да надава злокобен вой, когато някой се осмели да се отдалечи твърде много от дома си нощем.

Щом никога вече нямаше да види Кити, значи не беше нужно да ѝ разкрива кой е в действителност. Защо да разруши романтичните ѝ мечти? Защо да не ѝ остави спомена за откраднатите мигове, които бяха споделяли? Поне в едно сърце да остане като герой.

Но само докато Гуендолин се върнеше в селото и разкажеше на сестра си как са я измамили.

Тапър спря и затвори очи. Знаеше какво трябва да направи.

Когато отново отвори очи, тя беше там, въздушна и лека като изпаренията, които се надигаха от влажната трева. Беше увила крехките си рамене в наметката на дракона, както всяка нощ след първата им среща.

— Толкова се радвам, че дойде, Катриона. Трябва да ти кажа нещо.

Тя пристъпи към него, като въртеше изкусително хълбоците си.

— Не искам да ми говориш повече — изрече дръзко тя. — Цяла седмица слушам приказките ти. Колко съм била красива. Че очите ми блестят като капки роса върху тревата. Че устните ми са червени като розови листенца.

Тапър стоеше в очакване пред нея. Тя сложи ръка на бузата му и го привлече към устните си.

— Приятелят ти е прав. Говориш твърде много.

Сочните ѝ устни се впиха в неговите и Тапър простена.

Целувката ѝ беше неустойимо земна и гореща като разкошните млади гърди, които се притискаха в неговите. Всяка капка кръв от тялото му се стече към слабините. Трябваше да ѝ позволи да го положи върху ароматната трева. Трябваше да приеме недвусмислената ѝ покана.

Струваше му много по-голяма сила на волята, отколкото си беше въобразявал, че притежава, за да се откъсне от прегръдката на Кити. Пое дълбоко въздух и я отблъсна от себе си. Сега тя трябваше да е сигурна, че има срещу себе си лъжец. Истинският дракон никога не би се притеснил от една целувка.

Очакваше всичко друго, но не и да види сълзи в очите ѝ.

— Неса беше права. Теб не мога да прельстя!

Тапър посегна към нея, но тя се отдръпна, сякаш искаше да я удари. Той спря насред движението, защото тя очевидно беше готова да му избяга.

— Наистина ли мислиш, че не те целувам, защото не те желая?
— попита сериозно той.

Кити спря отстъплението си, очите ѝ бяха пълни със съмнение.

— Глинис каза, че искаш само девственици. Че никога не би погледнал момиче като мен, защото вече не съм девствена... — Тя прехапа устни и сведе глава.

— Глинис е права. Точно затова не мога да те целуна.

Преди да е изкривила лице, той пристъпи към нея.

— Не искам да те целувам, защото ти заслужаваш нещо по-добро от тайни срещи и бегли забавления в тревата. — Той изтри една сълза от бузата ѝ. — Честно казано, аз не бих те обезчестил така подло, ако не възнамерявах да те взема за жена.

Тапър се изненада от думите си много повече от Кити. Никога не беше помислял, че иска да се върне в Лондон с това късче от шотландското небе и да го пази като съкровище до края на дните си. Не си беше представял какво би било да чува веселия смях на Кити и грациозните ѝ стъпки по коридорите на самотната си градска къща — тя щеше да я превърне в истински дом.

В тялото му запулсира непозната възбуда. Кити го гледаше, сякаш беше свалил най-ярката перла от небето и я беше сложил на пръста ѝ.

Той изпъна рамене и стегна корема си. Но не можа да не се засмее.

— Катриона Уайлдър, искам да ви обърна внимание, че ако застрашите добродетелта ми с вашите целувки, ще трябва да направите от мен почтен мъж.

Той очакваше неговата радост да се отрази и по нейното лице. Вместо това тя само помилва бузата му и лицето ѝ бе засенчено от тъга, която я състари с няколко години.

— Ти отдавна си почтен мъж. Добър мъж. Достоен за обич. Аз не те заслужавам.

Преди да е проумял думите ѝ, тя си тръгна. Истинският дракон в никакъв случай нямаше да я остави да си отиде. Но той беше само Тиодор Тапингъм, непохватният син на един дребен виконт. Посегна да я хване, но тя вече се бе разтворила в мъглата. Обаче бе оставила празната наметка, която никога не му беше отивала.

Кити тичаше през гората. Далече от дракона, който викаше името ѝ. Заболя я, когато той ѝ каза, че не я иска, защото не е девица. Но още повече я заболя, че той я искаше въпреки това.

Тичайки, тя бършеше сълзите си, навеждаше се под клоните на дъбовете и буковете. Гуендолин я бе предупредила, но тя не пожела да се вслуша в думите ѝ. Но какво знаеше Гуендолин? Тя прекарваше

дните си в грижи около баща им, изпълняваше глупавите му желания, докато Неса имаше десетки обожатели и се наслаждаваше на ласкателствата, подаръците и забавленията.

Какво значение имаше, че щом получеха, каквото искаха, те преставаха да я забелязват? Нали веднага идваше следващият, който искаше целувки и бързо я повличаше към навеса на ковача?

Кити бе загубила невинността си по време на една бърза среща, която беше повече болезнена, отколкото радваща. За мъжа, който я обичаше и искаше да я направи своя жена, не беше останало нищо. Тя захълца по-силно. Тя също го обичаше — мекото му лице, доброто му сърце, сериозните кафяви очи. И тъкмо затова не можеше да се омъжи за него.

Спъна се в един камък и се облегна тежко на изкривеното от вятъра стъбло на една бреза. Гласът на дракона бе замлъкнал. Заобикаляха я тайнствените шумове на нощта. Хладният бриз зашумя в клоните на високите дървета и Кити се разтрепери. В плача си не беше гледала къде отива и сега мястото, което трябваше да е добре познато, ѝ се струваше призрачно и чуждо.

Зад нея изскърца клон и сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Кой е там?

Тайните на нощта бяха ужасяващи. Тя се опита да ги пренебрегне и се обърна назад, надявайки се да намери пътя преди луната да е залязла.

Само след три крачки една мускулеста ръка я сграбчи за рамото. Другата затисна устата ѝ, за да заглуши уплашения ѝ вик.

Та заби нокти в ръката на похитителя си и той изохка. Задущаващо горещият му дъх до ухото ѝ я разтрепери.

— Прибери си ноктите, котенце, че ще ти ги изтръгна!

Едва сега Кити разбра, че дебелия лапа, затисната устата ѝ, беше на Рос. Когато от мрака изникнаха Глинис, Неса и Лаклан с необичайно мрачни лица, очите ѝ се разшириха от учудване.

Кити изрита Рос по чатала, той изруга ядно и я пусна. Тя се обърна към него и очите ѝ засвяткаха опасно.

— Само посмей да ме докоснеш още веднъж, гаден грубиян!

Рос размаха заплашително юмрук.

— Значи позволяваш на онзи звяр да те мачка, но аз не съм достатъчно изискан за теб?

Тя очакваше Глинис и Неса да ѝ се притекат на помощ, но те стояха зад Рос с обвиняващи лица.

— Нямам представа за какво говориш. — Кити се постара да остане спокойна. Това сигурно беше шега.

— Ние знаем какво си направила — отговори Неса.

— И с кого — добави Глинис. Съжалението в очите ѝ беше пострашно от ругатните на Рос.

— През цялото време си мислехме, че драконът е чудовище. Едва ти ни показа, че той е само един мъж. Смъртен — изрече Лаклан и се изсмя подигравателно.

Кити инстинктивно се отдръпна. Трябваше да бяга, и то веднага — за да спаси дракона, не себе си.

— Какво смятате да правите? — попита тя, за да спечели малко време.

На въпроса ѝ отговори гората. Иззад дърветата и храстите изникнаха тъмни фигури както някога друидите. Но вместо свещени камъни и лечебни растения селяните от Балиблис носеха дебели тояги, мускети, въжета, факли и всички ножове и мечове, които бяха заровили в градините си или скрили в избите след оттеглянето на англичаните. Някои още лепнеха от кръвта на враговете на клана Маккълог. Даже баба Гай стискаше в костеливите си ръце вила и зъбците ѝ блестяха заплашително в мрака.

Кити изплака тихо. Рос я хвана за лакътя.

— Е, на какво ти прилича това, момиче? Да вървим да хванем дракона!

Гуендолин се беше покачила на масата в стаята си. Държеше се за студената желязна решетка и наблюдаваше как мракът постепенно поглъща последната дневна светлина. Вече не беше нужно да се взира с копнеж в морето и да мечтае за свободата си. Драконът я бе освободил, но тя разбра, че всъщност не искаше да е свободна. Може би свободата просто не съществуваше.

Слезе от масата и обиколи кулата. Тоби се беше изтегнал на възглавницата като преял султан, който очакваше харемът му да танцува за него. Главата му проследи обиколката ѝ. В златния му поглед светеше обичайната арогантност.

При първата им среща тя обвини дракона в страхливост. А сега самата тя се криеше и не смееше да излезе от самоналожения си затвор. Не искаше да вижда отворената врата. Не знаеше от какво всъщност се страхува. От него? Или от самата себе си?

Ако той се криеше в сенките, тя цели петнадесет години се беше крила зад стена, издигната от самата нея. Спойката на тази стена се състоеше от дълг, гордост и добродетел. Носеше дълга си към своя баща, както разкаяна грешница носи грубата ленена риза, и се гордееше със скромността и добродетелта си, както сестрите ѝ с прелестите си. Дори копнежът по отдавна загиналото момче ѝ служеше само да предпазва сърцето си от опасностите на живота и... на любовта.

Тя взе от масичката „Триумфа на рационалното мислене“ от Мандлери и го запрелиства.

Чисто напечатаните, добре подредени обяснения и разумни заключения днес звучаха като празно дърдорене. Логиката се бе провалила и тя стоеше тук, впримчена във вълненията на чувство, което нямаше нищо общо с разума.

Гуендолин захвърли книгата и се замисли за последната си среща с дракона. Когато го видя за последен път, той стоеше в края на

сянката — самотен призрак, но въпреки това по-действителен от всеки друг, когото познаваше.

Как бих могла да ви се отдам, като не съм виждала лицето ви и не знам името ви? — Това е вярно, но до преди малко бях готов да се закълна, че познавате сърцето ми.

Тя присви очи. Ами ако той беше прав?

Тя не беше виждала лицето му, не знаеше дори името му, но чувстваше, че познава душата му — сърдечната му доброта, нежността му, великодушното, скрито зад грубата фасада и подигравателното равнодушие. Може би тъкмо краткият поглед зад тази фасада я бе уплашил и я беше накарал да го нарани така болезнено, че той я освободи.

Но тя не можеше да бъде свободна, докато той държеше в плен сърцето ѝ.

Гуендолин се обърна бавно към вратата. Можеше да облече нощницата си, да духне свещите и да се сгуши в леглото, но инстинктивно знаеше, че драконът вече нямаше да дойде в стаята ѝ както по-рано.

Ако искаше да бъде свободна, трябваше да отиде при него.

От хълмовете и пещерите се издигаха бели мъгли и се виеха около бойниците на Уейкрейг Касъл. Морето се удряше с безумна ярост в крайбрежните скали. Пълната луна хвърляше ледено сияние върху приказния замък. Всичко, до което то се докосваше, застиваше в неподвижност за вечни времена.

Гуендолин забърза през тъмните коридори. Нямаше да живее нито минута повече в миналото. Тя не беше момичето, което търси загиналото момче. Тя беше жена и искаше мъж. Мъж от плът и кръв, не от митове и лунна светлина.

Трябваше да пази свещта от поривите на вятъра, които влизаха безпрепятствено през дупката в отвесната северна стена. Този път не посмя да хвърли поглед към бушуващото море долу. Премина през нахвърляните каменни блокове, сякаш вървеше по пътека, настлана с чакъл.

Лунната светлина, която влизаше през остатъците от входната врата, не я примами навън. Гуендолин обърна гръб на вратата и претърси сенките с жаден поглед. Някъде там трябваше да се крие драконът, който не искаше да бъде открит.

В голямата зала я посрещнаха само призраците на миналото. Кристалната гарафа си стоеше на масата, на дъното имаше малко уиски.

Гуендолин претърсваше стая след стая с нарастващо нетърпение. Накрая се озова в пращен параклис. Освен малкото кръгло прозорче високо над олтара, нищо не беше останало пощадено от дяволския огън на оръдията.

Докато минаваше между изпотрошените пейки, Гуендолин се бореше с отчаянието. Ами ако драконът вече не беше тук? Ако си беше отишъл с кораба, който беше видяла преди няколко ноци?

— Моля те... — пошепна тя, устремила поглед към цветното прозорче.

Очите ѝ се затвориха и тя почувства дълбока увереност. Ако той си беше отишъл, тя щеше да го знае. Драконът беше някъде сред тези стени. Незнайно къде, но не си беше отишъл.

Тя отвори очи и бързо излезе от параклиса. Запъти се към рушащите се стени на някогашната оръжейна. Иззад един ъгъл се появи тънка червеникава ивица светлина, която потвърди предчувствието ѝ.

Драконът беше слязъл под земята.

Тя размаха свещта пред себе си, сенките затанцуваха, но не можа да види края на стълбата. Имаше чувството, че трябва да слезе право в пастта на ада.

Гуендолин пое дълбоко дъх и отново размаха свещта. Беше опасно да слезе в леговището на дракона, но какво друго ѝ оставаше? Как ли щеше да реагира той, като я видеше? Надяваше се, че сърцето ѝ ще издържи на предстоящата битка.

Стъпвайки предпазливо, тя заслиза по стълбата. Прибра полите на небесносинята тафтена рокля, за да не се изцапат при допира до обраслата с мъх и блестяща от влага стена. Може би тясната стълба щеше да я отведе в огромна пещера и тя щеше да види леговището на дракона, пострано с диаманти, злато, смарагди и рубини. Той щеше да вдигне могъщата си глава, да разтърси блестящите си люспи и от ноздрите му да изригне огън, който да я изпепели без остатък.

Гуендолин спря за малко и разтърси глава, за да прогони тези видения. Последната нощ драконът ѝ беше доказал, че не е звяр.

Когато стигна до първата площадка, светлината стана по-ярка. Тя мина под високата арка и се озова в просторно преддверие. Драконът беше там. Вместо да пази съкровището си, той дремеше върху пъстра купчина одеяла и възглавници.

Гуендолин изпита прилив на нежност. Мъжът лежеше по гръб, едната му ръка беше протегната, пръстите леко свити. Лицето беше отвърнато от догарящия огън в камината. Макар че в стаята беше студено, той бе захвърлил дебелото одеяло. Дългото, стройно бедро в тесен панталон до коляното и долната част на крака в изпънат чорап бяха открити. Ризата беше отворена до талията и разкриваше бронзов гръден кош, покрит с къдрави черни косъмчета.

По пръстите на Гуендолин покапа горещ восък. Устата ѝ пресъхна. Бе разбрала, че ей сега може да разкрие с треперещите си ръце истинската му природа.

Тя се поколеба. Стори ѝ се недостойно да нахлуе в съня му. Той беше като безпомощно дете. В следващия миг си каза, че той явно не познаваше такива угризения на съвестта, защото често идваше в стаята ѝ да я гледа, докато спи.

Тя коленичи до него и вдигна свещта.

Ръката му се стрелна, сграбчи китката ѝ и метна свещта към стената. Изведнъж двамата си размениха местата. Гуендолин изписка тихо. Едно беше да стои изправена в ръцете му, но съвсем друго да лежи в обятията му. Коровият гръден кош притисна меките ѝ гърди.

— Да не сте загубили нещо, мис Уайлдър? Може би разума си?

Пак я наричаше мис Уайлдър. Гуендолин усети как куражът ѝ я напуска. Нима миналата вечер не беше шепнал името ѝ като магическа формула?

— Единственото, което изгубих, е свещта, милорд дракон.

— Слава богу. За малко да подпалите косата ми.

— Може би сега аз трябва да ви благодаря, че не ми прерязахте гърлото.

— О, не ми благодарете. Имаме още много време.

Гуендолин преглътна мъчително. Очите му святкаха заплашително, а едрото мъжко тяло върху нейното беше непоносимо горещо.

Той не миришеше на уиски, но трезвен беше още по-опасен, отколкото когато беше пил.

Той я освободи от тежестта си и я издърпа да се изправи.

— Каква малка досадница сте... — Отиде до камината и разбута с машата догарящите цепеници. — Когато трябва да останете, бягате. А когато можете да избягате, оставате.

— Това ли искате от мен? Да си отида?

Той се обърна към нея. Слабата жаравя в камината очерта силуета му.

— Няма значение какво искам аз. Миналата нощ ми го показахте съвсем ясно.

Макар че цялата беше в огън, Гуендолин усети как бузите ѝ запламтяха по-силно. Много добре знаеше, че тя беше вкусила от удоволствието, а за него не беше останало нищо.

— Трябва по-често да се изчервявате, мис Уайлдър. Много ви прилича — изрече меко той.

Тя докосна бузата си.

— Как го забелязахте?

— Известно е, че драконите виждат нощем.

Щом бе видял изчервяването ѝ, той със сигурност виждаше и как се беше издокарала тази вечер. Косата ѝ беше изчеткана и падаше като блестящ водопад по раменете. Роклята, която беше избрала, подчертаваше съблазнителните ѝ извивки. През цялото време, докато се гласеше, се гледаше с неговите очи и се опитваше да си представи реакцията му.

— Така и предполагам — промълви тя. — Мракът никога не ми е предлагал защита, откакто съм тук, при вас.

— От това ли се нуждаете? От защита срещу мен?

— Повече, отколкото предполагате — призна Гуендолин и направи крачка към него.

Бдителността му нарасна.

— Ако сте дошла да се сбогуваме, преди да се върнете в очарователното си село, спестете си усилията. Утре смятам да замина.

Сърцето ѝ направи огромен скок.

— Получихте ли хилядата фунта, заради които сте тук?

— Вече съм склонен да мисля, че не си струва да полагам толкова усилия за няколко парчета злато.

— И кога точно го открихте?

Тя очакваше присмехулен отговор, но думите му прозвучаха съвсем сериозно.

— Миналата нощ. Когато ме отблъснахте, сякаш съм някой жалък селяк.

Гуендолин поклати глава.

— Миналата нощ и двамата не постъпихме добре, милорд дракон. Целувката на девица няма силата да превърне звяра в мъж, нито момичето в жена. Колкото и сладка да е една целувка, на света има много по-могъщи сили.

— Не го правете — посъветва я сухо той. — Колкото и да ви искам в леглото си, трябва да знаете, че не представлявам опасност за скъпоценната ви добродетел.

— Затова ли мислите, че съм дошла при вас? За да ви се отдам? — Тя направи още една крачка към него.

— Предупреждавам ви. Ако направите тази глупост, аз няма да имам сили да ви отблъсна. Но ще намеря сили да си замина утре. — Той протегна ръка, сякаш можеше да я спре, ако думите не успеят.

Гуендолин хвана ръката му.

— Дойдох да ви дам нещо по-силно от целувката и по-трайно от отдаването. — Тя притисна ръката му към гърдите си и той усети лудото биене на сърцето ѝ. — Любовта си.

В този момент драконът нямаше да избяга даже ако тя беше размахала пред лицето му горяща факла. С думите си беше поставила на карта нещо, което ѝ беше много по-скъпо от добродетелта и което цял живот беше пазила като съкровище — гордостта си.

— Не бъдете такава глупачка! Как можете да обичате мъж, като не знаете дори името му? И като не сте видели лицето му!

— Не знам — отговори честно тя и поднесе ръката му към устните си. — Но знам, че утре моето сърце ще тръгне с вас и ще бъде до вас, където и да отидете.

Когато устните ѝ се плъзнаха по пръстите му, драконът простена. Буквално усещаше как стоманените люспи, с които беше бронираше сърцето си, една по една се чупят и падат. Вдъхна дълбоко аромата на косите ѝ, зарови пръсти в гъстите кичури и сведе устни към нейните.

Веднъж имаше неблагоразумието да изпробва кой притежава по-голяма сила — драконът или момичето. Ала когато устните на

Гуендолин се отвори под неговите и го помолиха да я люби, краката му омекнаха и той падна на колене.

Не се стресна дори от гръмотевицата, която се изтърколи по небето. Или поне си помисли, че е гръмотевица — ушите му бучаха така силно, че го усещаше като гръм. Огън на оръдия или просто биенето на сърцето му, докато се предаваше във властта на любовта.

— Убийте дракона! Убийте дракона! — Далечните крясъци прогониха омаята от сърцето на Гуендолин.

— Какво викат, по дяволите? — изръмжа драконът и вдигна глава.

Скандиранията приближаваха.

— Убийте дракона! Убийте дракона! Ще го набучим на мечовете си и ще му вземем главата! За да престане да ни мъчи веднъж завинаги!

Драконът изруга задъхано, скочи на крака, обхвана с две ръце лицето на Гуендолин и завладя устните ѝ в дива целувка.

— Прости ми, любов моя, но трябва да сложа край на нашата малка игра. Доколкото чувам, идват ни неканени гости.

Преди тя да е успяла да отговори, той хвана ръката ѝ и устремно я поведе нагоре по стълбата.

Драконът я бе нарекъл своя „любов“.

Гуендолин се препъваше след него, разкъсвана между страха и радостта. Макар проклетият здрав човешки разум да ѝ внушаваше, че думите му са само подигравателно ласкателство, сърцето ѝ ликуваше.

Затова ѝ беше толкова тъжно, че трябваше да умрат.

Когато излязоха от подземието и отидоха в оръжейната, скандиранията на селяните бяха преминали в бъркотия от крясъци и рев. Драконът се притисна до стената и я притегли към себе си.

— Още не са стигнали замъка — прошепна той. — Ако се доберем до върха на кулата, преди да са щурмували двора, ще дам знак на кораба да дойде да ни вземе.

Не бяха нужни повече обяснения. Когато докосна с устни слепоочието ѝ и окуражително стисна ръката ѝ, Гуендолин беше готова да го последва дори в ада. Ръка за ръка двамата прекосиха оръжейната, минаха покрай параклиса и през главната порта. Макар че лунната светлина струеше през разбитата врата, Гуендолин дори не си помисли да хвърли поглед към лицето му. Не можеше да прави нищо друго, освен да тича, опитвайки се да регулира дишането си. Когато започнаха да изкачват стълбата, покрай тях се стрелна сиво кълбо. Гуендолин не повярва на очите си: това беше Тоби. Никога не го беше виждала да тича с такава скорост.

Стигнаха до края на галерията и поеха по стръмна вита стълба, същата като в кулата на Гуендолин. Сега драконът беше плячката, а не ловецът. Той вървеше пред любимата си и я превеждаше сигурно през всеки завой, покрай потрошените каменни блокове и цепнатините в пода. В края на стълбата едва не се сблъскаха с Тапър.

Косата му беше разрошена, черната копринена риза — напълно разкъсана. Беше с един ботуш, от драскотината на слепоочието му течеше кръв.

— Успях да се измъкна от селяните и дадох знак на кораба от зъбера! — Гласът му пресекваше от изтощение. — Моряците вече са

пуснали лодките.

Гуендолин го огледа съчувствено. Усещаше, че той е на ръба на истерията. Откъсна ивица от дантеления си маншет и попи кръвта от раната му.

— Не разбирам, Тапър. Как можа да се случи всичко това?

Драконът погледна подозрително приятеля си.

— Хайде, Тапър, опитай се да обясниш на мис Уайлдър какво стана. — Той погледна през прозореца и се обърна отново към Гуендолин. Лицето му оставаше в сянка. Факелното шествие приближаваше. — И по-бързичко, моля.

— Аз съм виновен за всичко. Проследили са Кити, докато се срещаме в гората — изпъшка Тапър и сведе глава.

— Кити? — повтори невярващо Гуендолин. Хвърли превръзката и го сграбчи за лакътя с такава сила, че той изохка. — Моята Кити?

Тапър поклати глава.

— Моята Кити. Във всеки случай се надявам, че ще стане моя. Вече я попитах.

— Все ми е едно на кого е котенцето, поне в този момент. — Драконът посочи с пръст замъгленото стъкло. — Искам само да разбера защо побеснялата тълпа иска главата ми.

Тапър го погледна смутено.

— Те не искат твоята глава. Искат моята. Смятат, че аз съм драконът.

— Мистър Тапингъм, ще бъдете ли така добър да ми обясните как хората са стигнали до това странно заключение? — попита със заплашително тих глас драконът.

Тапър отговори с невинно изражение:

— И за мен е загадка. Преследваха ме с часове, гониха ме като лисица. За малко да ме хванат, но случайно се изтърколих по един склон и паднах във вдлъбнатината на една скала, където не можеха да ме достигнат. Вероятно тогава са решили да щурмуват замъка.

Драконът пристъпи към прозореца. Все още се старееше да крие лицето си. Селяните не се виждаха. Гуендолин трепереше с цялото си тяло. Старите шотландски бойни викове, забравени от петнадесет години, тази нощ отекваха с нова сила.

— Ако на времето тези селски копелета се бяха вдигнали със същото усърдие да защитят водача на клана си, той щеше да бъде жив

и до днес.

Тапър вдигна рамене.

— Не бива да губим време. Ако успеем да стигнем до залива, ще си спасим кожата.

Драконът се обърна и го удари по рамото.

— Добре казано, момко! Да вървим!

Той посегна към ръката на Гуендолин, но след няколко крачки забеляза, че тя не помръдва от мястото си, и я дръпна нетърпеливо.

— Тръгвай, Гуендолин! Нали чу какво каза Тапър. Трябва да побързаме.

— Аз няма да дойда — отговори меко тя.

— Какво означава това? Естествено, че ще дойдеш с мен. — Той обхвана раменете ѝ. — Да не мислиш, че ще те оставя в ръцете на тази жадна за кръв глутница вълци! Веднъж едва не те убиха и аз няма да им предоставя втори подобен случай.

Гуендолин опря ръце на гърдите му и се опита да размисли.

— Те не са дошли за мен, а за дракона. Мислят си, че съм мъртва. Като ме намерят жива, ще започнат да ме разпитват и вие ще спечелите малко време. Може би шокът ще ги спре. Вървете, аз ще ги задържа, докато вие се качите на кораба.

— Проклятие! Няма да те изоставя като подлец — процеди през зъби той.

— Нямах избор. Ако ни намерят тук заедно, животът ми няма да струва и пукната пара. — Тя го блъсна с все сила. — Хайде, върви, по дяволите! Ще убиеш всички ни!

Драконът хвърли поглед през прозореца, после през рамо. Тапър стоеше със сведена глава на третото стъпало. Не смееше нито да мръдне, нито да каже нещо. Светлината на факлите ставаше все по-ярка. Ако останеха още малко тук, целият маскарад щеше да отиде напразно.

Още преди да обхване лицето ѝ с две ръце и да притисне с палци слепоочията ѝ, Гуендолин разбра, че той ще я напусне.

— Ще се върна и ще те отведа оттук. Кълна се в живота си — проговори дрезгаво той.

Тя помилва лицето му и се усмихна през сълзи.

— Веднъж каза, че заради мен искаш да бъдеш човек, който държи на думата си. Сега аз съм тази, която го иска.

Преди да е произнесъл нова клетва, която надали би могъл да изпълни, тя привлече лицето му към своето. Целувката им беше единствена по рода си, гореща, солена и сладка, изкована от обещания и съжаление, от разбити мечти и неосъществено желание.

В следващия миг нахлуващата тълпа разби остатъците от портата и Тапър извика предупредително.

— Върви, преди да е станало късно! — извика Гуендолин и го бутна към стълбата.

Той я погледна втренчено и изчезна в мрака. Тапър се скри веднага след него.

Щом стъпките им заглъхнаха, Гуендолин подреди косата си, обзета от странно спокойствие. Знаеше, че замъкът и мечтите ѝ могат да се стопят в пламъци, но не съжаляваше, защото първата ѝ задача беше да защити дракона.

Когато Гуендолин се появи на най-горното от трите широки стълбища, които извеждаха във вътрешния двор на Уейкрейг Касъл, селяните се отдръпнаха смаяни.

Тя помисли, че са само учудени да я видят жива, неизядена от дракона. Нямаше представа каква гледка се разкри пред очите на суеверните шотландци: бузите ѝ още пламтяха от целувките на дракона, разкошните ѝ форми не бяха загърнати от груба вълна, а от небесносиня тафта, която подхождаше съвършено на сините ѝ очи. Разпуснатата коса се вееше по гърба. Златните ѝ вълни отразяваха играта на пламъците от огньовете и трепкащите факли, но и студената лунна светлина.

Стоеше гордо изправена, с високо вдигната глава.

— Гуени! — извика Кити и се опита да се изтръгне от грубата хватка на Нийл. — Драконът ми каза, че си жива! Всички се опитват да ми внушат, че съм се лъгала, но аз си знаех, че той никога няма да ме излъже.

Гуендолин примигна объркано. После се сети, че Кити говореше за своя дракон. Смутеното признание на Тапър започна да придобива по-ясни очертания.

Неса и Глинис я зяпаха, като че не я бяха виждали никога преди това. Гуендолин претърси тълпата за Айзи, но не я откри. Вярната слугиня беше останала при баща ѝ.

Албърт излезе от тълпата, заобиколен от двамата си сина.

— Махни се от пътя ни, момиче. Не искаме да се караме с теб.

— Може би ще те изненадам, Албърт, но аз искам да се скарам с вас. Само преди две седмици, ме оставихте тук, за да умра.

— Добре ти се е отразило, както виждам — изръмжа Рос.

Когато погледът му се впи в корсажа ѝ, Гуендолин разбра, че презрението в погледа му всъщност е било желание. Похот. Всеки път, когато ѝ е подлагал крак, щипал я е и я е ругал, той е искал да я накаже, че я желае.

— Да, живях много по-добре от теб, Рос — отговори меко тя. — Никога не съм изпитвала нужда да унижавам другите, за да се убедя колко съм велика.

В тълпата се чува ужасени ахкания. Рос се намръщи заплашително и направи крачка към нея. По-младият му брат го задържа.

Лаклан отмахна дългата си коса от лицето и стисна Рос за рамото с мускулестата си ръка.

— Ти да не би да защитаваш оня мръсен дракон? — изрева ядно той. — А той през това време се люби с момичетата от селото, с Кити и господ знае още с коя!

— Той искаше да ме вземе за жена! — изплака Кити.

Неса се изсмя невярващо.

— Ще давам по един шилинг за всеки път, когато чуя тези думи — обеща тя.

— Защото получаваш по един шилинг за всеки път, нали? — парира я умело Глинис и предизвика злобните смехове на селяните.

Албърт я гледаше по-скоро умолително, отколкото гневно.

— Ти винаги си била добро момиче, Гуендолин Уайлдър. Разумно момиче. — При тези добре познати думи Гуендолин стисна зъби. — Трябва да разбереш, че този негодник направи всички ни на глупаци, включително и теб. Той ни излъга, окраде ни и ни лиши от законното ни имущество.

— Сигурно е имал причини за това — отговори тя. Само да знаеше какви...

— Възможно е. Но и ние имаме свои причини. Затова дойдохме тази нощ. Искаме главата на дракона и ще я имаме. Затова се махни, жено, преди да съм направил нещо, за което после ще съжалявам.

Гуендолин не можеше да прецени дали е спечелила достатъчно време за дракона и Тапър, за да стигнат до лодката. Във всеки случай нейното време изтичаше. Албърт тръгна пръв. Сигурно очакваше тя да му направи място, но вместо това тя изтича надолу по стълбата и грабна вилата от ръцете на баба Хай. Без да обърне внимание на крясъците на старицата, опря зъбците в гърдите на Албърт. Принуди го да отскочи назад, за да не го прониже.

— Дяволите да те вземат, момиче — изсъска той и се скри зад първата редица. — Явно е загубила ума си! — обърна се той към селяните.

— Аз пък съм готов да се обзаложа, че е загубила не ума, а душата си. — При думите на Рос навалицата се люшна от страх. — Само я погледнете! Това ли е нашата добра и мила Гуендолин Уайлдър?

Възцари се злокобно мълчание. Гуендолин за пореден път си каза, че Рос може да не е особено умен, но притежава завидна дързост.

Старият ѝ враг излезе напред, като се пазеше от зъбците на вилата.

— Нали помните, нашата Гуендолин беше дебеличка и с пълни бузки! Гледаше в земята или в книгите. Грижеше се за лудия си баща, без да мърмори.

— Моят баща е герой! — извика възмутено Гуендолин. — Разумът му е цената за страхливостта на твоя баща и на другите мъже от Балиблис.

Албърт пребледня, но не направи опит да се защити. Рос се ухили още по-широко и Гуендолин се уплаши не на шега.

— А каква цена си платила ти за благоволенieto на дракона? Невинността си? Или безсмъртната си душа? — Той се обърна към момците от селото: — Само я погледнете как е разпуснала коси и деколтето ѝ е като на уличница! Посмя да излезе срещу нас, защото вярва, че драконът ѝ е дал силата да омагьоса всяко мъжко сърце. — Рос понижи глас и селяните протегнаха шии, за да го чуят. Явно размишляваха усилено върху думите му, защото всички измерваха Гуендолин с изпитателни погледи. — Сама ни каза, че е почти четиринадесет дни е била в замъка с дракона. Кой знае на какви свинщини я е научил.

Лаклан преглътна с мъка. Голямата му адамова ябълка подскачаше от напрежение. Даже непоколебимият Албърт извади от джоба си кърпа и си изтри челото. Жена му го смушка в ребрата.

— Драконът не е звяр! — извика Гуендолин. Изпитваше дива омраза към Рос, който превърна нежностите, които беше споделяла с дракона, в най-мръсното нещо на света. — Той има в малкия си пръст повече мъжественост, отколкото ти ще имаш през целия си живот!

— Ето, виждате ли! — изграчи Рос. — Точно както ви казах. Чудовището я е омагьосало.

— Как я е омагьосал, след като според теб и според всички тук е смъртен, а не същество от друг свят! — изплака Кити.

В очите на Гуендолин нахлуха сълзи. Ако оживееше, щеше да прегърне сестра си за тези смели и разумни думи. Рос вдигна рамене.

— Сигурно съм се излъгал.

— А може би омагьосаният си ти — усмихна му се сладко Гуендолин и селяните наоколо се изсмяха.

Рос ги удостои с яден поглед.

— Аз казвам: да изгорим вещицата!

— Да я изгорим! — повтори майка му и хвърли тържествуващ поглед към съпруга си.

Тълпата се развълнува. Одобрителните крясъци вцепениха Гуендолин. Колът, за който я бяха вързали онази нощ, все още стърчеше в средата на двора. Тогава я бяха оставили на милостта на дракона, но сега можеха да я вържат, да натрупат в нозете ѝ сухи съчки и да я подпалят с факлите си.

Тя направи крачка назад, после още една и размаха вилата. Ако се втурнеха да я преследват, с нея беше свършено.

— Драконът не ме е омагьосал! — опита се тя да надвика адския шум. — Той не е чудовище. Той е мъж. Истински мъж.

Селяните се събраха в подножието на стълбата. Светлината на факлите позлатяваше остриетата на мечовете. Глинис и Неса се колебаеха. Кити най-сетне успя да се освободи от Нийл и се втурна към сестра си, но навалицата я погълна.

Застанала на последното стъпало, Гуендолин вдигна поглед към осветеното от луната небе. Отникъде не се чуваше спасителният рев, не се виждаше и крилатата сянка, готова да ѝ се притече на помощ.

Ако не беше толкова глупава да повярва в дракона, сега нямаше да стои тук; и да чака гълпата да я разкъса. Но и сега не съжаляваше — за нито една целувка, за нито една ласка.

Силна ръка я обхвана изотзад и я стопли. Ароматът на санталово дърво и подправки замая сетивата ѝ. Сърцето ѝ възликува.

Драконът се върна при нея, както ѝ бе обещал.

Когато двамата излязоха под светлината, селяните ужасено се отдръпнаха назад. Гуендолин не можеше да им се сърди. Блестящият пистолет в ръката на мъжа беше недвусмислена заплаха. Пред него ръждясалите мечове и старите ками изглеждаха като играчки на глупави деца, решили да си поиграят на войници.

Когато заговори, той не го направи на студения, трезв английски, а на пееция, вълнуващ диалект на своята родина.

— Съветвам ви да се махнете от двора на този замък, добри хора, ако искате да се отървете живи. Никой няма да вземе главата на дракона, нито ще гори вещици. Уейкрейг Касъл отново е в ръцете на своя законен собственик и повелител, водача на клана Маккълог.

Гуендолин се вцепени в ръцете на дракона и отчаяно се опита да преглътне шока, който ѝ причини гласът. Беше вярвала, че никога повече няма да го чуе. Безброй ноци, прекарани в пиене и пушене на пури, бяха направили прекрасния баритон чужд за ушите ѝ, но в него бяха останали тонове, които познаваше като ударите на собственото си сърце.

Рос беше толкова блед, сякаш бе видял смъртник, но мускулестата ръка, която стягаше талията на Гуендолин, изобщо не беше на призрак.

Времето бързо се върна назад и Гуендолин си припомни ясно онзи съдбоносен миг преди две седмици, когато бе останала сама в двора на замъка. Драконът бе напуснал с развяна наметка скривалището си и от ноздрите му беше лумнала сребърна пара. Неспособна да отвърне поглед, тя бе проследила как лицето му — това красиво, ужасяващо, невъзможно лице — се отдели от сянката и се очерта съвсем ясно.

Разумът и логиката ѝ бяха забранявали всеки спомен. До този момент.

Тя се обърна бавно към него.

И веднага разбра, че е била глупачка да смята Бърнард Маккълуг за обикновен смъртен. Смарагдовозелените очи светеха с дяволски блясък, лицето му беше с внушаващата страхопочитание красота на архангел. Разбъркани тъмни къдрици, небрежно стегнати на тила с черна кадифена панделка, смекчаваха строгите черти. Непокосимата брадичка беше като контрапункт на чувствената уста, в която нямаше нищо божествено — тя изглеждаше създадена за земни наслади и изкушаваше и най-добродетелната жена.

Нито един белег, нито една дребна деформация не нарушаваше красотата на това лице; само слънцето, вятърът и необузданият живот бяха оставили следите си през годините. Гуендолин не устоя и плъзна върховете на пръстите си по бръчките на челото, спря в ъгълчетата на

очите му и слезе към дълбоките линии около устата. Тези признаци на ранимост не разрушаваха общото впечатление, напротив, правеха го още по-неустроим.

Тя оттегли рязко ръката си. Почувства се измамена в самото дъно на душата си — любимият ѝ дракон не беше чудовище, а самата красота. Досега се беше смятала за умна, а той я направи пълна глупачка.

Не можеше нито да го гледа, нито да отвърне поглед от него, затова се освободи от прегръдката му.

Той вече не беше далечното момче от спомените ѝ. С тесни бедра, но много по-едър и с по-широки рамене, отколкото си го беше представяла. Така и не бе обул ботушите си, отворената риза разкриваше впечатляващия гръден кош. Небрежната му външност подчертаваше още повече силата, която беше скрита в него. Зареденият пистолет изглеждаше съвсем естествено в ръката му, сякаш беше роден стрелец.

Гуендолин се отдръпна още назад, опитвайки се да избегне неизбежното. Неговото внимание беше насочено не към множеството, а към нея. Свободната му ръка стисна китката ѝ и погледът му потъмня. В очите му светна въпрос.

— Не можех просто да те напусна — проговори тихо, настойчиво той. — Трябваше да се върна.

Да чуе гласа на дракона от измамническата уста на Бърнард — това беше повече, отколкото Гуендолин можеше да понесе.

— Е, поне този път не се наложи да чакам петнадесет години — изсъска тя.

Когато отново се опита да се освободи, Бърнард захвърли за момент сдържаността си и я привлече към себе си. Без да изпуска от поглед слисаните селяни, той заговори бавно, през стиснати зъби:

— Искрено съжалявам, че съм останал жив, защото това очевидно ви е неприятно, мис Уайлдър. Но в момента трябва да свършим много по-важни неща. Например да си спасим кожата.

— Ами ако аз вече не смятам, че си заслужава да се спасите? Какво ще направите? — попита язвително тя. — Ще ме застреляте ли?

В момента искаше точно това. Откакто беше паднала от дъба върху него, не се беше чувствала толкова унижена. Защо тогава не го

уби наистина — така щеше да си спести днешните адски мъки. Да се влюби два пъти в един и същи мъж — това беше прекалено!

Преди драконът да е успял да ѝ отговори, Тапър излезе от замъка, търкайки брадичката си.

— По дяволите, приятелю, не биваше да ме нападаш така! Защо просто не ме попита любезно? Много добре знаеш, че нямаше да ти попреча да скочиш от лодката.

Гуендолин огледа спасителя си. Чорапите и панталоните на Бърнард бяха мокри, залепнали за невероятно силните мускули.

— Драконът! — Жените и мъжете в двора се смаяха още повече, когато дребната тъмнокоса красавица полетя като вихър нагоре по стълбата и се хвърли на шията на Тапър.

— Кити! — Тапър се изчерви, но отговори на прегръдката с трогателна страст.

— Това вашата Кити ли е или неговата? — попита тихо Бърнард.

— Вече не съм толкова сигурна — отговори смутено Гуендолин, докато Тапър милваше косата на сестра си.

— Откъде ти хрумна, че той е драконът? Аз си мислех, че е другият. — Баба Хай посочи с пръст Бърнард.

— Не бъди такава глупачка — изграчи старият Тавис и се завлече до стълбата. — Всеки вижда, че този е Маккълөг, излязъл от гроба, за да иска разплата.

След тези думи някои от селяните се прекръстиха, други се опитаха да се измъкнат към портата. До този момент Гуендолин не беше разбрала защо селяните са толкова ужасени от появата на някогашния си господар. Ала когато осъзна, че Бърнард беше живо копие на баща си, и тя се разтрепери.

— Глупакът си ти, старче! — Албърт издърпа Тавис обратно в навалищата. — Не помниш ли как на сутринта след нападението на Къмбърланд дойдохме в крепостта. Маккълөг беше мъртъв.

Гуендолин хвърли бърз поглед към Бърнард, който слушаше с ледено лице, и потръпна.

— Маккълөг не е между живите! — Албърт говореше с такава страст, сякаш искаше да убеди не само селяните, но и себе си. — Нали присъствахме, когато изпусна последния си дъх! Нали чухме последните му думи!

— Гибелта ви ще дойде от драконови криле. — Дълбокият глас на Бърнард омагьосваше. — Огненият му дъх ще ви отнесе в гробищата. Отмъщението ще трае вечно, докато му дадете неопетнена кръв.

Той вдигна равнодушно рамене.

— Баща ми винаги се е смятал повече за учен, отколкото за поет, но намирам, че стихът не е лош. — Погледът му обходи множеството. — Особено като се има предвид, че го е създал, преди да изпусне последния си дъх.

— Не е бащата, а синът! — простена баба Хай и стисна с все сила дървеното кръстче, което висеше на шията ѝ.

— Ама ние намерихме и твоето тяло, момче — пошепна невярващо Албърт. — В ъгъла на голямата зала, силно обгоряло. Самият аз го увих в савана и го сложих на гърба на понито. Как си могъл...?

— Аз също искам да разбера какво се е случило. — Гласът на Гуендолин трепереше от възмущение.

Бърнард я погледна многозначително и направи няколко крачки напред.

— Предполагам, че сте намерили тялото на някого от шпионите на Къмбърланд. Когато сте го открили, аз отдавна не съм бил в замъка. Бях пленен от англичаните.

Последните четири думи описваха съдба, която никой от селяните не можеше да си представи. Гуендолин изобщо отказа да помисли какво беше преживяло невинното момче с блестящи очи в ръцете на враговете.

— Станало е чудо! — Жената на Албърт изкачи стълбата, разблъсквайки всички, които ѝ пречеха. Хвърли се в краката на Бърнард, улови ръката му и пламенно я целуна. — Накрая нашият господар възнагради търпението ни! Водачът на клана се върна при хората си!

Бърнард издърпа ръката си и я изтри в панталона си. Жената на Албърт се поклони и се оттегли. Действията ѝ предизвикаха възбуден шепот и отделни ликуващи викове, но повечето селяни продължаваха да стоят като вкаменени и очевидно не се радваха. С изключение на двете ѝ сестри естествено, както сърдито установи Гуендолин. Глинис

я гледаше с открита завист, докато Неса зяпаше Бърнард като апетитно късче месо след дълга картофена диета.

— Той лъже! — Рос застана пред майка си и на лицето му избиха трескави червени петна. — Всеки знае, че англичаните не взеха пленници. Нито при Кулодън, нито тук. Той е лъжец и измамник! — Той се обърна към Гуендолин и в погледа му светна презрение. — А тази уличница участва в заговора му!

Едва произнесъл тези думи, пистолетът на Бърнард се опря в брадичката му и той се притисна страхливо в близката стена. Гласът на Маккълог прозвуча приглушено, но всички в двора го чуха.

— Учудвам се, че за цели петнадесет години не си се научил как да се отнасяш към дамите. Колко пъти трябва да ти повтарям: никога не забравям, когато се отнасят несправедливо към човек от моя клан!

Рос погледна с разширени от страх очи в лицето на мъжа, роден да определя съдбата на селяните от Балиблис.

— Аз... не исках да кажа това... Простете ми, сър, съжалявам... — заекна той също както в онази лятна сутрин преди много години.

Гуендолин беше смаяна: значи Бърнард беше запомнил онзи ден също както го помнеше тя. Всъщност защо не? Това беше последният му ден на свобода. Последният ден, когато беше яздил на воля по хълмовете на родната страна като господар на съдбата си.

Мъката заплашваше да разкъса сърцето ѝ. Докато той беше мъж без минало, тя беше вярвала, че може да сподели бъдещето си с него. Сега това беше невъзможно. Замъкът беше останал пощаден от факлите на гневната тълпа, но нейният горещо обичан дракон бе намерил смъртта си в пламъците и се бе превърнал в пепел като останалите ѝ мечти.

Правейки се, че не забелязва подигравателните физиономии на Кити и Тапър, Гуендолин изтича надолу по стълбата и дръпна Бърнард за ръката. Той се обърна бавно, което даде възможност на пребледнелия Рос да се отдръпне, и я погледна по начин, който тя не беше очаквала. Тя се опита да издържи на погледа му, но се уплаши от обезоръжаващата светлина в очите на момчето, което бе обичала някога.

— Не е нужно да ме защитавате, господарю — проговори бавно тя. — Аз не ви принадлежа и никога няма да ви принадлежа.

Остави го да я гледа изумено и си проби път през навалищата към портата. Искаше да се махне колкото се може по-бързо. Щом излезе навън, забърза, колкото я носеха краката.

Гуендолин седеше на една скала и се взираше във вълните. На това място прибойт не беше така силен. Шепот, а не рев. Ледената пяна мокреше лицето ѝ, но тя не я усещаше. Нямаше представа как беше стигнала до тази уединена част на брега. След като бе излязла от крепостта, беше тичала дълго, без да знае накъде. Селото ѝ беше чуждо — както някога замъкът. И тук, и там се чувстваше чужда. Вече нямаше свое местенце на този свят.

По някое време се бе отклонила от пътя и беше тръгнала по тясната пътека, която заобикаляше замъка и слизаше по скалите. Дори когато излезе на плажа, тя продължи да върви, само и само да се отърве от сянката на замъка.

Уейкрейг Касъл вече не беше леговището на дракона, а само най-обикновена, западаща руина. Скоро бледата светлина на утрото щеше да освети изгорените покои и разрушените кули и да разкрие цялата им грозота. Нощта отминаваше и тя нямаше друг избор, освен да се събуди от прекрасния сън, който през последните две седмици беше нейният живот.

Тя вдигна лице към равнодушната луна. След малко чу тихи стъпки.

— Все още не сте се научили да благодарите, както подобава, когато някой ви спаси кожата.

Гуендолин се изправи и видя Бърнард Маккълуг да стои малко настрана от нея бос в пясъка. Вятърът издуваше ризата му и рошеше тъмната коса.

— Учудвам се, че не разрешихте на селяните да ме изгорят — отвърна тя. — Така щяхте да си спестите разкритието.

— Не можех да ви оставя в ръцете на тълпата, въпреки че не исках да научите истината по този начин и в такава обстановка. Ала когато видях, че те ще ви причинят повече страдание, отколкото аз бих могъл, трябваше незабавно да се намеся.

— О, нима сте възкръснал от мъртвите заради мен? Вероятно би трябвало да се чувствам поласкана. И кога щяхте да ми кажете кой сте

в действителност? — Бузите ѝ се зачервиха и това я ядоса. — След като ви пусна в леглото си или преди това?

Мъжът поклати безпомощно глава.

— Имаше мигове, в които копнеех да ви кажа. Когато ви целунах за първи път. В нощта, когато бушуваше бурята... Когато ми разказахте как селяните отнесли тялото ми в долината... когато плакахте за мен.

— Това беше съвсем малка част от сълзите, които съм изплакала за вас през последните години. Но вие го знаете отдавна, нали? Защото ви разкрих сърцето си. А вие стояхте пред мен и най-спокойно слушахте обясненията ми какво достойно за обич, какво невероятно момче сте били и как съм ви обожавала. — Тя се извърна, болна от срам. — Колко ли смешна съм изглеждала в очите ви!

— Никога не съм ви намирал смешна — отговори Бърнард и направи няколко крачки към нея. — Единственото, за което можех да мисля в такива моменти, беше, че ужасно ще се разочаровате, като видите в какъв мъж се е превърнало обожаваното от вас момче. — Той се опита да я обърне към себе си, но тя се отдръпна. — Не ви разбирам. Сега като че ли се боите от мен повече, отколкото по времето, когато ме считахте за чужденец.

— Не се страхувам от вас — излъга тя. — Просто не понасям да ме докосвате.

— И защо?

— Защото ме накарахте да обичам мъж, който никога не е съществувал. Вие не сте този мъж. — Гуендолин се обърна към морето, за да му изплаче цялата си болка. — Вие не сте драконът! Миришете като него, говорите като него, но не сте той! Не разбирате ли, за мен е непоносимо, че вие сте тук, а той изчезна завинаги!

Той не биваше да вижда повече сълзите ѝ. Тя се втурна слепешком към скалите и го остави сам под лунната светлина.

Бърнард приседна на скалата, на която беше седяла Гуендолин, и зачака тъмносиньото небе да се оцвети в розово. Не искаше да си отиде, защото съзнаваше, че никъде другаде не може да бъде толкова близо до нея като тук. Никога, дори в най-тежките моменти, не беше помолил англичаните за милост, но когато Гуендолин избяга, беше готов да я помоли да се върне. Да я умолява да не го напуска.

Драконът щеше да я догони. При нужда щеше да щурмува селото и отново да я вземе в плен. Да я върне в кулата и да я люби, докато

забравеше собственото си име и целия свят.

Само че Гуендолин вече не вярваше в дракона. Единствено силата на нейното въображение беше събудила дракона за живот. Без тази вяра той беше само един безсърдечен негодник, принудил невинна жена да се влюби в продукта на фантазията си.

Слънцето се вдигна над хоризонта и заля морето с могъщия си блясък. До вчера той избягваше ярката светлина, но сега я посрещна с добре дошла. Времената, когато се криеше в сенките на нощта, отминаха. Петнадесет години беше отричал произхода си. Най-сетне беше настъпил моментът да поиска онова, което му принадлежеше по право. Да си го върне от онези, които го бяха ограбили.

Хората от клана чакаха изгубения си син и той нямаше да ги разочарова. Може би никога нямаше да има жената, която желаше, но нямаше да си отиде, без да открие онова, за което беше дошъл.

Истината.

В Балиблис се върна надеждата.

Тесните улички бяха изпълнени с хора, които бързаха насам-натам, обзети от ентузиазъм, който напълно им беше липсвал, когато трябваше да задоволяват глада на дракона. Върволицы коли се точеха към Уейкрейг Касъл, натоварени с всевъзможни неща. Селяните даваха даровете си, без да мърморят, с трогателно усърдие, даже ги украсяваха с панделки, останали от отдавна отминали коледни празници, или със стари, избледнели ширити.

Светлините, които грееха нощем в прозорците на замъка, не бяха дело на призрачна ръка, а на занаятчиите, които работеха до късна нощ, за да възвърнат величието на владетелския дом. Уейкрейг Касъл трябваше да засияе отново в стария си блясък. Доста от мъжете, които бяха напуснали Балиблис след убийството на водача си, се завърнаха по домовете си, след като се разчу, че съдбата на селото се е обърнала. По улиците непрестанно се чуваха радостните викове на бащите, чиито синове се бяха завърнали след цяло десетилетие, плачещи жени прегръщаха внучетата си.

За първи път от петнадесет години насам Балиблис се беше отърсил от сенките на миналото. И всичко това само защото наследникът на клана Маккълөг се бе завърнал, за да потърси правото си.

В една ранна сутрин Гуендолин бързаше от пазара към къщи, хвърляше от време на време бърз поглед нагоре към замъка и си пожелаваше да забрави бързо сянката, която беше паднала върху живота ѝ. Откакто бе видяла за последен път господаря на Уейкрейг Касъл, бяха минали повече от два месеца, но тя усещаше присъствието му все така ясно както тогава в тъмната си спалня. Той изчакваше. Работеше и наблюдаваше. Очевидно времето му още не беше дошло.

От два месеца избягваше търпеливо всеки намек за хилядата фунта в злато, които преди търсеше упорито. Селяните отдавна вече не проклинаха игричките на дракона. Вместо това се възхищаваха от дързостта на младия си господар и се смееха, като си припомняха грубите му шегички за тяхна сметка. Глупави и вечно надяващи се, каквито си бяха открай време, те вярваха, че ужасните грехове са им простени. Само Гуендолин познаваше дракона по-добре и усещаше, че това е само затишие пред буря.

Рос седеше на стълбите на селската кръчма и се оглеждаше мързеливо. Гуендолин го забеляза твърде късно и не успя да мине от другата страна на улицата. Той стана ѝ се поклони церемониално.

— Желая ви добър ден, мис Уайлдър. Изглеждате много красива в това свежо лятно утро.

Ако не я зяпаше така настойчиво, Гуендолин щеше да помисли, че се шегува. Откакто се беше завърнала в селото, тя носеше отново сиво-кафявите вълнени дрехи и вехтите престилки, които прикриваха фигурата ѝ. Косата ѝ беше стегната в дебела плитка, навита на тила и скрита под груба мрежа. Тя я опъваше с все сила и често получаваше главоболие, а понякога дори имаше чувството, че е станала кривогледа. Но така поне забравяше за малко как драконът милваше разпуснатите ѝ къдрици.

— Много ти благодаря, Рос. Колко мило от твоя страна, че ме забелязваш — отговори със сладък гласец тя, настъпи го и продължи пътя си.

Чу го как изохка, но не се обърна, защото от магазинчето за мехлеми излезе забързано братовчедка му Марсали и гордо ѝ показа бебето си.

— Искате ли да видите моето малко ангелче, мис Уайлдър? Тя ще ми стане истинска красавица.

Гуендолин извади кърпичката си и избърса мръсното лице на малката.

— Май прилича на мъжа ви.

Тя се отдръпна внимателно от ритащото бебе и продължи пътя си, но само след две крачки я пресрещна майката на Рос, която направи толкова дълбок реверанс, че коленете ѝ изпращяха.

— А как е скъпият ти баща, мила? — попита превзето тя. — Надявам се, че е добре.

Когато Гуендолин се отдалечи, жената се наведе към една от приятелките си и пошепна в ухото ѝ — достатъчно високо, за да я чуят и мъртвите:

— Колко жалко, че момичето е обещано. Винаги съм мислила, че ще вземе някой от синовете ми.

Гуендолин ускори крачка, без да знае да се смее ли или да плаче. Хората в селото упорито отказваха да повярват, че тя не е метреса на водача на клана им, фактът, че упорито отказваше да говори какво се беше случило между нея и Бърнард Маккълөг през двете седмици, когато беше затворница в замъка, предизвика всевъзможни слухове. Вече не можеше да излезе от дома си, без да я посрещнат с реверанси и поклони, както и с извинения за всичко, което ѝ бяха сторили. Макар да се забавляваше с ласкателствата им, тя се вбесяваше от твърдата убеденост на селяните, че се е любила с Бърнард. И че той е загрижен за съдбата ѝ.

Вратата на родния дом най-сетне се затвори зад гърба ѝ и тя въздъхна облекчено.

— Гуени?

— Да, татко, върнах се. — Тя остави кошниците и изтича в страничния двор, където баща ѝ почиваше в креслото си под сянката на ябълката. Коленичи пред него и уви коленете му в излинялото палто. Болеше я да го гледа такъв — през последните седмици той бе загубил много килограми. Ребрата му заплашваха да пробият сбръчканата пергаментова кожа, очите му всеки ден хлътваха по-дълбоко. Айзи без усилия го вдигаше на ръце и го изнасяше в градината. Той прекарваше топлите летни дни близо до гроба на майка им — очевидно това го успокояваше, защото по някакъв начин усещаше близостта на любимата си съпруга.

Уайлдър се вкопчи в ръката на Гуендолин и я погледна с воднистосините си очи, изпълнени със страх.

— Сънувах, детето ми. Сънувах, че той идва да ме вземе.

— О, татко — отвърна укорително тя, клатейки глава. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че Къмбърланд е на много мили оттук. Никога няма да ти стори зло.

— Аз не говоря за Къмбърланд, а за дракона! Той се е върнал, нали? За да унищожи всички ни.

Смес от тъга и страх стегна гърлото на Гуендолин.

— Драконът вече го няма татко. Отиде си завинаги. Повече няма да ни досажда.

— Но когато се върне, ти ще ме пазиш от него, нали? — Той стисна ръката ѝ с неочаквана за състоянието му сила и тя изохка.

— Разбира се, татко. Кълна ти се — увери го тя и целуна сухата буза.

Лицето му засия.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ти си моето добро момиче, нали?

Баща ѝ никога нямаше да узнае, че тя беше лошо момиче, изпълнено с грешна страст и позорни копнежи. Доброто момиче щеше да е благодарно, че не се е поддало на изкушенията на дракона, но Гуендолин всяка нощ се будеше обляна в сълзи, с парещо от желание тяло. В първия момент вярваше, че отново е в леговицето на дракона, и ставаше да търси сянката му в мрака. Едва когато чуеше равномерно дишане на Кити, се връщаше в реалността.

Тя изпита облекчение, когато Айзи излезе от кухнята с кош мокри дрехи. Ако работеше до изтощение, тази нощ може би нямаше да сънува дракона. Остави баща си да дреме в слънчевия двор и отиде да простре прането.

Айзи взе кошниците с продукти и ги отнесе в кухнята. В този момент в двора се появиха сестрите ѝ и Гуендолин стисна зъби. Глинис и Неса бяха още по-нахални от селяните. Всеки ден я подлагаха на разпит и с часове се цупеха, когато тя отказваше да им разкрие пикантни подробности от нощите с дракона.

Гуендолин извади една бисквита от джоба на престилката си и зачака приближаването им. Неса и Глинис си размениха многозначителни погледи. И двете бяха забелязали необикновения апетит на сестра си след връщането ѝ в селото. За съжаление месечното ѝ кървене се появи навреме и сложи край на спекулациите им.

— Трябваше да дойдеш с нас, Гуени — заговори весело Неса. — От Единбърг пристигна корабът на Маккълог, натоварен с какво ли не. Стояхме на брега и гледахме как силните млади матроси гребат към скалите. Такива хубави момчета...

Глинис вдигна ръка към гърдите си.

— Никога не бях виждала толкова красиви неща — позлатени первази за камина, полилеи от цветно стъкло, пейки, тапицирани с копринено моаре. Нашият господар има безупречен вкус.

— И изобщо не е скъперник — добави Гуендолин, опитвайки се да не мисли за смешното екстравагантно легло, което никога не беше споделила с него.

— Защо да е скъперник, като има цяла флотилия? Един от моряците ми разказа, че за проявена смелост в служба на короната бил провъзгласен за рицар. При Луисбург бил спасил някакъв си адмирал от ръцете на французите.

— Какво щастие за англичаните, че не са го убили, а са го принудили да служи в кралската флота — отбеляза сухо Гуендолин. — Но ми се струва странно, че никога не сме чували за геройствата му.

— Защото е живял под друго име — обясни Неса. — Бърнард Грейсън. Англичаните дори не подозирали, че е шотландец.

Гуендолин поклати глава и продължи да окачва дрехите на въжето.

— Никога няма да разбера как се е бил за страната, която уби баща му. — Това беше едно от многото неща, които никога нямаше да разбере у Бърнард Маккълог.

Неса хвърли бърз поглед към сестра си и смушка Глинис в ребрата.

— Майката на Мейзи си говорила с една от перачките и узнала, че живял много затворено. Макар че след напускането на флота бил канен в най-изисканите лондонски салони, предпочитал да посещава игрални зали и бордеи.

Колко смешни и тромави са му изглеждали плахите й целувки и несръчните й нежности! Ядосана на себе си, Гуендолин изстиска силно една от роклите на Неса.

— Но всичко това е минало. — Глинис сведе глава, за да не се забележи блясъкът в очите й. — Сега той има голямо богатство и си възвръща наследството. Крайно време е да си потърси жена.

— Ако изборът му е паднал върху теб, трябва да побърза, докато не си си намерила трети съпруг — изсмя се кратко Гуендолин, метна на въжето голяма хавлия и опръска сестрите си. — Ясно ми е, че има достатъчно сребро в джобовете си, за да отговори на вкуса ти, но е

доста млад. А ти не би се омъжила за човек, който ще те надживее, нали, скъпа сестричке?

— Позволявам ти да се омъжиш за него, Глинис — засмя се Неса. — Защото аз съм твърдо решена да му стана метреса.

Сестрите се разсмяха още по-весело и Гуендолин и извади от джоба на престилката си още една бисквита. В този момент градинската портичка изскърца.

Като видя застаналия в сянката мъж, сърцето ѝ направи огромен скок. Но това беше само Тапър, облечен в невзрачен черен сюртук и тесен панталон до коленете.

— Добър ден, дами. — Той се поклони учтиво пред двете сестри и се обърна със сериозно лице към Гуендолин. — Питам се дали мога да поговоря за миг с вас, мис Уайлдър. На четири очи.

— Но разбира се, мистър Тапингъм — отговори тя, опитвайки се да разгадае странното му изражение. През последните седмици Тапър често гостуваше в дома им, но всеки път, щом я видеше, си намираще някакво оправдание и изчезваше. Вероятно още се чувстваше виновен за ролята, която беше играл при отвличането ѝ. Глинис и Неса се отдалечиха неохотно, като няколко пъти се обърнаха да ги погледнат. Все още не можеха да проумеят как малката им сестра бе успяла да си хване такъв екзотичен обожател.

Тапър свали шапката си, премести я от едната ръка в другата, като избягваше да поглежда към Гуендолин.

— Надявам се, ще ми простите, че ви се натрапвам, мис Уайлдър, но не знаех към кого друго мога да се обърна. Ако бащата на Катриона не беше... — Той спря, очевидно не намирайки думи.

— Душевноболен? — помогна му Гуендолин.

Тапър кимна благодарно.

— Ако бащата на Катриона не беше душевноболен, разбира се, щях да се обърна към него. Ясно ми е, че вие не сте най-възрастната в семейството, но имате най-много...

— Разум? — помогна му отново тя, започвайки да губи търпение.

— Абсолютно точно! Поради това дръзнах да се поставя в това изключително неприятно положение и заставах днес пред вас, за да ви помоля за... за...

Гуендолин усети, че той ей сега ще започне да заеква, и тихо предложи:

— Крака?

Тапър я погледна обвинително.

— О, не, мис Уайлдър, разбира се, че не. Дойдох да ви помоля за ръката на Катриона. Възнамерявам да се свържа с нея в свещен брак. — Учуден от собствената си смелост и решителност, той сведе поглед и смачка периферията на шапката си. — Естествено не бих ви се разсърдил, ако ме сметнете недостоен за съпруг на Катриона.

— Не ставайте глупав. Винаги съм мечтала да омъжа малката си сестра за съучастник на похитител.

Тапър потръпна като от удар и Гуендолин веднага съжали за закачката си. Внимателно измъкна шапката от ръцете му, приглади периферията и погледна във верните му кафяви очи.

— Каквото и да е мнението ми за вашия... приятел, не мога да скрия, че ще сте добър съпруг за Кити. Кога възнамерявате да се венчаете?

Тапър се ухили облекчено.

— Тъй като ще се оженим на шотландска земя, не ни е нужно специално разрешение от английската корона. Ако нямате нищо против, ще станем мъж и жена още в края на следващата седмица.

— Значи не ни остава много време. — Гуендолин се намръщи, защото съзнаваше, че я чака много работа. — Трябва да ушием нова рокля на Кити, но можем и да преправим онази, с която Глинис се омъжи за втори път. Айзи ще опече сладкиш с джинджифил и ще направи сладки за гостите. Не можем да си позволим големи волности, но с малка жертва от всички страни ще можем...

Като видя Тапър да изважда от джоба на сюртука си сгънат пергамент, запечатан с пурпурночервен восък, Гуендолин загуби дар слово. Той й подаде писмото, по-нервен от всякога.

Финият пергамент й беше добре познат.

— Ако господарят се нуждае от пресен дивеч — проговори хладно тя, — да се обърне към селския месар.

— Това не е искане, а предложение — увери я смутено Тапър.

Гуендолин не можа да устои на умолителния му поглед и отвори писмото. Държеше го с крайчетата на пръстите си, сякаш беше отровно.

— О, разбирам. Маккълог е решил да организира сватбеното празненство. — Тя прочете писмото докрай и стисна устни. — Кани цялото село да участва в празника. — Отпусна пергамента и добави: — Извънредно великодушно предложение, но ние не се нуждаем от благодеянията му.

— Помоли да ви предам, че това е обезщетение за дълга, който има към вас.

Гуендолин беше готова да разкъса писмото на мънички парченца и да ги хвърли в лицето на наглия дракон, но си припомни колко мечтаеше Кити за голямо сватбено празненство и премълча. Представи си как масите щяха да се огъват под печеното, пастетите и бъчвичките с уиски, как селяните щяха да пеят и танцуват и да свирят на гайди до сутринта и потръпна. Празненството щеше да се състои в дома на завърналия се водач на клана Маккълог. Сестра ѝ щеше да запомни за цял живот сватбата си, а Бърнард... той щеше да бди и да наблюдава празнуващите. Може би тя трябваше да наблюдава него...

Гуендолин въздъхна примирено. Трябваше да се пожертва, за да има Кити истинска, хубава сватба. Тежка жертва, но трябваше да я принесе.

— Добре, уведомете Маккълог, че приемаме предложението му — отговори величествено тя. — Но той трябва да знае по-добре от всеки друг, че има дългове, които никога не могат да се изплатят.

Тази нощ гайдите не плачеха за изгубения принц на Балиблис. Уейкрейг Касъл сияеше в стария си блясък, призраците бяха намерили заслужения покой. Селяните не се притесниха от кралските едикти, които след унищожението на Бони принц Чарли при Кулодън им забраняваха да носят шотландската си носия, и се появиха в крепостта в яркоцветни тартани и украсени с пера шапки.

Минаха през поправените, обковани в желязо порти, влязоха в осветения от факли вътрешен двор и студената нощ зазвъня от смеховете им. Високо горе в една от кулите, зад стъклото на прозореца стоеше самотна фигура, която претърсваше засмяното човешко множество за единственото лице, което може би нямаше да види.

Най-добрите майстори на Англия и Шотландия бяха работили денонощно, за да издигнат нови стени, да закърпят всички дупки и да обновят стаите, но за Бърнард замъкът си оставаше руина. Липсваше му уединението. Липсваше му мракът.

Липсваше му тя.

Той се облегна на перваза на прозореца и за миг затвори очи. Липсваше му куражът на Гуендолин, склонността и да му противоречи, мекотата, която беше показала в обятията му. Всичкият толкова цимент на света нямаше да стигне, за да запълни дупките и цепнатините, оставени от нея. Толкова много неща останаха недоизказани, толкова много отговори ѝ дължеше.

От два месеца се стремеше да стои далеч от нея и си повтаряше, че в крайна сметка нищо не се беше променило от нощта, когато я намери в двора на замъка. Дори да се обличаше като джентълмен и да живееше като принц, в сърцето си той оставаше звяр, същество без съвест и без разкаяние.

Страхът, който бе прочел в очите ѝ през онази нощ на скалите, не можеше да се изличи от съзнанието му. Тя се страхуваше от Бърнард Маккълог много повече, отколкото от дракона. И той не можеше да я обвинява за това.

Продължи да наблюдава селяните, които влизаха на тълпи през гостоприемно отворените порти. Нещастниците не знаеха, че влизат в капан. Преди да свърши нощта, щяха да се сбият, за да му предадат предателя, унищожил семейството му. Може би беше по-добре, че Гуендолин не бе дошла. Не можеше да очаква, че тя ще одобри онова, което беше замислил.

Бърнард стисна зъби, за да се овладее, и нагласи с привични движения дантелените си маншети. Нямахше време да седи тук и да се самосъжалява. Долу чакаха преданите му сънародници. Всички искаха да вдигнат наздравица за здравето на своя господар и той трябваше да ги почете с присъствието си.

Гуендолин седеше до леглото на баща си, решена да остане там толкова дълго, колкото можеше. Много ѝ се искаше да прекара вечерта, забила нос в най-новия алманах на „Кралското общество за природонаучни познания чрез експерименти“, но сърцето не ѝ даваше да остави Кити сама в сватбения ѝ ден. Тя въздъхна. Още отсега усещаше липсата на сестра си. От тази нощ вече нямаше да се събужда от острите ѝ малки лакти.

Веселата свирня на гайдите проникваше през затворените капаци на прозорците. Дори старата гора не можеше да заглуши музиката и смеховете, които слизаха към селото по клисурите. Несъмнено с напредването на нощта празникът ставаше все по-необуздан, за което трябваше да благодарят на щедростта на господаря. Леещото се без мяра уиски щеше да развърже езиците и да разбие изгражданите с години задръжки.

Баща ѝ трепна насън. През целия ден беше раздражителен. Плашеше се от сенките, постоянно дърпаше Гуендолин за ръката и ѝ обясняваше колко страшен бил гневът на дракона. Накрая ѝ се дощя да си нахлупи една възглавница на главата и да заспи. Колко жалко — баща ѝ никога нямаше да узнае, че най-малката му дъщеря взема за съпруг бъдещ виконт.

Вратата изскърца, влезе забързаната Айзи и зяпна, като видя Гуендолин до леглото на баща си.

— Защо още се мотаеш тук, момиче? Сестрите ти са в замъка от часове.

Гуендолин стана и оправи завивката на баща си.

— Татко беше много неспокоен днес. Мисля, че е най-добре аз да остана с него, а ти иди да се забавляваш с другите.

— Стара жена като мен не се забавлява. Тази вечер е за млади хора, дето кръвта им кипи. — Айзи посочи с глава към вратата. — Хайде, момиче, върви. Ако не идеш, сестра ти никога няма да ти прости.

Избягвайки да погледне Айзи, Гуендолин намести възглавницата на спящия.

— Ако ѝ обясниш, че днес татко е много зле, сигурно ще ме разбере.

Айзи опря ръце на хълбоците си.

— Кити сигурно, но да бъда проклета, ако и аз проявя разбиране.

Гуендолин сведе глава. Нямаше смисъл да се противи.

— Не знам дали мога да се върна на онова място. Още не съм готова да се срещна с Бърнард Маккълог.

Айзи поклати глава.

— Познавам те от раждането ти, момиче, и никога досега не съм те виждала да бягаш от битки. Не знам какво ти е сторил младият Бърнард горе в замъка, но ме е срам, че позволяваш на този мъж — или звяр, все едно — да ти попречи да стоиш до сестра си в най-важния ден от живота ѝ.

Гуендолин вдигна бавно глава, замислена за онова, което бе казала Айзи. Старата прислужница беше права. Колко егоистично от нейна страна да разваля радостта на Кити. На ставане хвърли бърз поглед към леглото. Баща ѝ спеше дълбоко. Най-сетне се беше успокоил.

— Е, добре, Айзи, отивам. — Тя взе шала си от облегалката на стола и пулсът ѝ веднага се ускори.

— Но не с тези дрехи, в никакъв случай — възрази Айзи и огледа презрително кафявата вълнена рокля. — Няма да ти позволя да се явиш на сватбата на сестра си като слугиня в кухнята.

Тя излезе шумно и се върна много скоро, праметнала през ръката си небесносинята тафтена рокля. Гуендолин спря да диша.

Не беше виждала тази рокля от последния ден в замъка. В ранното утро, когато се прибра в дома си, тя я свали трескаво, хвърли я на пода и си пожела никога вече да не я вижда. Смяташе, че Айзи я е

хвърлила, а се оказа, че слугинята я е изпрала, изгладила и грижливо закърпила.

— Преди да се омъжи за баща ти, майка ти носеше само такива хубави дрехи — обясни необичайно тихо Айзи и помилва гладката материя с грубата си ръка. — Макар че всъщност не се нуждаеше от тях. Красотата на лейди Леа идваше отвътре и светеше дори през най-грозните парцали. — Тя подаде роклята на Гуендолин и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Такава е и твоята красота, момиче.

Гуендолин също беше готова да се разплаче. Пое роклята и внимателно я разпростря на леглото. Старата Айзи ѝ беше дала нещо много повече от рокля. За да ѝ се отблагодари, тя се наведе към нея и я целуна по бузата.

Айзи се изчерви и я бутна енергично към вратата.

— Хайде, тръгвай, момиче! Ти нямаш време за такива глупости, а аз нямам сили да ги понасям. Ако не побързаш, онзи нетърпелив млад англичанин ще вдигне полите на сестра ти, преди да си изкачила хълма.

Гуендолин бързаше по пътеката, която се виеше между скалите, неспособна да устои на зова на гайдите. Езическата им магия караше кръвта ѝ да кипи и тя скоро забрави съмненията, изпълнена с желанието да танцува под хладния диск на луната, изправена високо в северния край на небето. Нощта нашепваше името ѝ и ѝ внушаваше да се поддаде на изкушенията на мрака както някога в Уейкрейг Касъл.

Гладката тафта милваше глезените ѝ. Гуендолин често попипваше косата си. Беше заменила вълнената кърпа с няколко гребена от костенурка, от изкусно направения френски кок на темето ѝ висяха няколко руси къдрички.

Пред портата на замъка чакаше карета, богато украсена с цветя и панделки. Веднага след сватбата Тапър и Кити щяха да заминат за Единбург, за да прекарат там медения си месец. Какво приключение за момичето, което никога не си е представяло, че ще прекара живота си извън своето село, каза си меланхолично Гуендолин.

Макар че всички прозорци бяха ярко осветени, празникът беше в двора на замъка.

Огромни факли, поставени по стените, гонеха сенките на нощта. Афродита царуваше на трона си, показвайки гордо реставрираната си глава. Слуги си пробиваха път през навалищата, понесли огромни табли с храни и напитки. Яркочервените ливреи и напудрените перуки предизвикваха смеховете и подигравките на планинците.

Старият Тавис свиреше весела песничка на гайдата си и пъшкеше толкова силно, сякаш всеки тон му беше последният. Лаклан дърпаше струните на лютнята си, подпомаган от барабанче, планинска свирка и гусла. Отец Трокмортън, който изглеждаше като черна врана сред ятото от яркочервени тартани, очевидно беше решил да си затвори едното око и да не вижда завръщането на шотландската носия. Той се смееше весело и отмерваше с пляскане такта на музиката, но почти никога не го улучваше.

Гуендолин веднага забеляза сияещата си сестра. Тапър стискаше здраво ръката ѝ и двамата водеха две редици танцуващи в бърз ритъм. Кити носеше венец от диви рози и сушен пирен в тъмните си къдрици и повече от всякога приличаше на ангел.

Като забеляза Гуендолин, тя се засмя и избяга от редицата на танцуващите, повличайки след себе си задъхания Тапър.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш. — Тя се отдели от бъдещия си съпруг и се хвърли в прегръдката на сестра си.

Гуендолин отговори сърдечно на целувките ѝ.

— За нищо на света не исках да пропусна сватбата ти, котенце. Или може би вече трябва да те наричам котка. Само след час ти ще си вече възрастна, омъжена лейди.

Тапър погледна невестата си със сияещо лице. Беше целият зачервен от вълнение и напрежение.

— Скоро ще я наричат мисис Тапингъм.

— Май тя предпочита да ѝ казват „мисис Дракон“ — отговори със смях Гуендолин.

Кити я изгледа мрачно и я ощипа по ръката.

— Не бива да го дразниш, Гуендолин. И без това не съм му простила окончателно, че си поигра безсъвестно с мен.

— От днес нататък ти е позволено да ми отмъщаваш във всяка минута от съвместния ни живот — отговори Тапър и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Точно това възнамерявам — отговори весело тя и се надигна да го целуне, но танцуващите отново ги издърпаха в редиците си.

— Моля ти се, не си отивай! Пак ще дойда при теб — извика Кити и ѝ изпрати заплашителен поглед през навалищата.

Гуендолин въздъхна и ги проследи с тъжен поглед. Всички смятаха, че тя е най-кротката от сестрите. Защо тогава не се бе влюбила в някой обикновен, добродушен мъж като Тапър?

Тя огледа скритом просторния двор. Нито следа от Маккълог.

В един тъмен ъгъл се целуваха момиче и момче. Ако момичето не бе я погледнало право в очите, Гуендолин изобщо нямаше да забележи, че се е зазяпала в тях.

Тя се изчерви и се запъти към най-близкия бюфет. Музиката караше кръвта ѝ да кипи. Без съмнение жените наоколо се чувстваха по същия начин. След девет месеца в Балиблис щяха да се родят куп бебета, някои желани, но повечето от пияни или достатъчно наивни майки, позволили да ги замъкнат в храстите. Гуендолин си пожела да беше останала до леглото на баща си, където ѝ беше мястото. Огледа богато наредения бюфет и си взе няколко сладки. Тъкмо дъвчеше с наслада, когато чу добре познато хихикане и се извърна. Глинис и Неса бързаха към нея, и двете заплашително намръщени.

— Наистина, Гуени, трябва ли веднага да започнеш да се тъпчеш? — Неса вирна остро си носле.

— През последните два месеца ядеш толкова много, че започнахме да се питаме дали пък Маккълог не те е лишавал от храна през цялото време, докато беше негова гостенка.

Гуендолин смачка сладката в ръката си. Вече нямаше да мълчи.

— О, разбира се, че ми даваше достатъчно да ям. Хранеше ме с амброзия и нектар, докато почивах върху копринени възглавници.

Глинис и Неса слушаха жадно, опиянени от чуждия, скандален тон в гласа на сестра си. Гуендолин не забеляза, но и околните бяха спрели да я чуят.

— Слагаше в устата ми зрели, напукани гроздови зърна. Едно по едно. После изсмукваше с целувки всяка капчица гроздов сок по гърдите ми.

Неса шумно пое въздух, Глинис вдигна ръка към устата си. Гуендолин беше толкова заета да следи реакцията на сестрите си, та не

забеляза, че вниманието им вече не беше съсредоточено върху нея, а се насочи към онова, което се разиграваше зад дясното ѝ рамо.

— Когато изблизвах нектара от пръстите му — продължи измислената си история тя, разрешавайки си да се усмихва знаещо, — той ме хвърляше върху копринените възглавници, смъкваше роклята ми и ме любеше през цялата нощ, обезумял от страст.

— Не е нужно да ме ласкаете по този начин, мис Уайлдър — проговори мъжки глас точно зад нея. — Предполагам, че добросърдечните ви сестри не биха се разочаровали да чуят, че дори мъж с моята издръжливост понякога се нуждае от кратка почивка между тези изморителни... как да кажа... занимания.

Добре познатият дрезгав баритон удари Гуендолин като могъща вълна. Последва я порой от дива паника. Тя изчака малко, за да се увери, че бог не се е вслушал в молбата ѝ и не е разтворил земята, за да я погълне. След това се обърна с усилие и се вгледа в ухиленото лице на Бърнард Маккълөг.

— Още ли не ви е омръзнало да се промъквате тайно? — попита тя.

Ако вярваше, че в сърцето му е останало поне малко чувство за срам, може би спуснатите черни ресници щяха да я убедят.

— Съзнавам колко непростимо е примитивното ми поведение, но ако винаги обявявах пристигането си, нима щях да подслушам такъв деликатен разговор? — Той вдигна една от тъмните си вежди и ѝ припомни страстната сцена, която току-що беше описала на сестрите си. Пак беше избрал най-лошия момент да ѝ се покаже. Затова пък направи неотразимо впечатление на хората от Балиблис.

Противно на всички кралски заповеди той носеше къса дреха и богато надиплен тартан на червени и черни карета върху снежнобялата риза. Романтичните рюшове на маншетите и деколтето подчертаваха мъжествената сила на широкия гръден кош и мускулестите крака. Носеше къси чорапи, кожени обувки и беше с голи колене. Гъстите черни коси се вееха по раменете му.

Сигурно светлината на факлите я заблуди, но тази нощ той приличаше на момчето, което Гуендолин беше обичала през целия си живот. От него беше израснал мъжът, какъвто си го беше представяла. Тя се почувства отново деветгодишна, мечтаеща за нещо, което никога нямаше да има.

— Добър вечер, господарю — изгука Неса и двете с Глинис направиха няколко реверанса като кукли от механични часовници.

Сигурно някой насила беше изтръгнал гайдата от ръцете на Тавис, защото лютнята и планинската свирка подеха замайващо нежна мелодия, която всички познаваха. Баладата за нещастното младо момиче, имало глупостта да се отдаде на първото момче, което го погледнало дълбоко в очите.

Бърнард протегна ръка и погледът му потъмня.

— Ще танцуваме ли, мис Уайлдър?

Изведнъж множеството замлъкна. Остана само мелодията — сладка, изкусителна и опасна.

Гуендолин погледна ръката му. Някога беше готова да му даде не само ръката, но и сърцето си. Тогава беше една малка глупачка.

Вирна гордо глава и впи очи в неговите.

— Това покана ли е или заповед?

— Кое предпочитате?

— От вашата уста? Нито едното, нито другото. — Гуендолин се обърна рязко, решена да го остави на хихикащите си сестри.

— Тогава го приемете като заповед. Все едно дали ви харесва или не, аз съм ваш господар и повелител.

Гуендолин се обърна толкова бързо, че полите ѝ изплющяха.

— Лъжете се, Бърнард Маккълөг. Никой мъж няма да стане мой господар и повелител.

Селяните зяпаха смаяно. Никога не бяха виждали толкова открита съпротива срещу господаря на клана. Изведнъж Бърнард се засмя.

— На твое място, момиче, нямаше да съм толкова сигурен.

Той улови ръката на Гуендолин, но не я заведе на мястото за танци, а закрачи към замъка. Тя нямаше друг избор, освен да подтичва след него. Още веднъж пленница на дракона.

21

— Зад цялата ви самодоволна външност, зад целия този превзет авторитет... — изсъска вбесено Гуендолин, докато той я влачеше немилостиво. — Можете да се увиете в няколко тартана едновременно, да сте звяр или човек, но за мен сте само жалък клоун.

— А вие сте си все същата невъзпитана хлапачка — парира я умело той, без да забави ход.

— Какво ще правите сега с мен? Пак ли ще ме затворите в кулата?

— И какво, ако го направя? Никой от вашите няма да дойде да ви освободи. Според тях аз имам пълното право да си вода момичета за забавление — изфуча той.

Като видяха израза на лицето му, слугите и пътуващите артисти, струпани на входа, се разстъпиха с уплашени лица, сякаш за да потвърдят думите му.

За голямо облекчение на Гуендолин Бърнард не се запъти към кулата, а я завлече в голямата зала. Когато минаха под високата арка, тя затаи дъх.

Драконът беше изложил съкровищата си на показ.

Луната вече не можеше да хвърли поглед във вътрешността на помещението. Покривът беше ремонтиран, строшените греди — сменени, таванът измазан и боядисан. На средната греда висеше бронзов полилей, отрупан с восъчни свещи. Старата тапицерия на стените беше заменена с бургундскочервена дамаска. Върху полираната махагонова поставка до камината се виждаха два големи меча.

Прозорците към двора бяха закрити с наситенозелени завеси. Когато минаха покрай масата, Гуендолин се помъчи отчаяно да забрави онази нощ, когато в наивността си беше повярвала, че с целувката си ще укроти дракона.

Пред камината бяха поставени две огромни кожени кресла. Бърнард я бутна в едното и Гуендолин седна. Тя изобщо не се

изненада, като видя Тоби, излегнал се удобно на топлата каменна плоча. Котаракът примигна сънено и продължи да дреме. Очевидно смяташе, че тя е отсъствала най-много две минути, не два месеца.

Гуендолин се местеше неспокойно върху меката седалка, докато домакинът ѝ наля две чашки портвайн от бутилките върху малката масичка. Той ѝ подаде едната чаша и вдигна своята.

— Ще трябва да се задоволя с портвайн, защото котешката кръв свърши.

Очевидно обиден, Тоби стана и мързеливо се запъти към изхода.

— Благодаря, но не желая да пия — отклони поканата Гуендолин. — Затова пък умирам от глад. Ще ви се намери ли нещо за ядене?

— Боя се, че нямам нито нектар, нито амброзия — отговори нежно той. — Но ще ви нахраня с няколко зърна грозде.

За да успокои превъзбудените си нерви, Гуендолин все пак взе чашата от ръката му и я изпразни на един дъх. Веднага се стопли и езикът ѝ се развърза.

— Значи когато жената откаже да танцува с вас, я отвличате за косите. Така ли правят джентълмените в лондонските салони? — попита хапливо тя и завъртя празната чаша. — Впрочем, в селото разправят, че не обичате особено салоните, а предпочитате други места за забавление.

Бърнард елегантно отпи малко портвайн.

— Който сам си пробива път в живота, скоро установява, че е поумно да плаща предварително за забавленията. Така на следващата сутрин не изпитва угризения на съвестта.

Гуендолин стана и остави чашата си на перваза на камината. За да не гледа към него, се заигра с плетените златни шнулове, вързани за дръжката на единия меч.

— Ако искате — каза той, пресегна се и остави чашата си до нейната, — ще угася свещите, за да ви спестя неудобството да ме гледате.

— Не! — извика тя с много повече страст, отколкото възнамеряваше.

Той стоеше толкова близо до нея, че тя усещаше топлия му дъх в тила си. Знаеше, че не бива да затваря очи, но добре познатият аромат

на санталово дърво и подправки я опияни по-силно и от най-силното уиски.

— Погледнете ме, Гуендолин.

— Не мога — пошепна задавено тя.

— И защо не? Защото не съм горещо обичаният от вас дракон?
— Гласът му ставаше все по-нежен. — Лъжете се, Гуендолин. Аз съм същият мъж, когото целувахте. — Устните му се плъзнаха по ъгълчето на устата ѝ, но тя се отдръпна. — Същият мъж, когото прегръщахте. Същият мъж, когото...

Обичахте.

Той не беше толкова жесток, че да го каже на глас.

— Не, не сте! — отговори тя, без да смее да отвори очите си. — Вие сте Бърнард Маккълог, господар на Уейкрейг Касъл и водач на клана Маккълог.

— Този Бърнард е отдавна мъртъв — отговори сухо той. — Що се отнася до него, вие през цялото време бяхте права да го мислите за мъртъв. Той умря преди петнадесет години тук, в тази зала. Стана жертва на неоправданото си доверие в хората от своя клан. Той умря, а аз съм онова, което продължи да живее. — Той я улови под брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. — Погледнете ме, Гуендолин! Вижте кой съм аз.

Ако беше груб, тя щеше да му се противопостави. Ала докосването му беше толкова нежно и неустойимо като в спомените ѝ, че тя бавно повдигна ресници.

Той беше свалил маската си от сенки и ѝ показа своето открито, ранимо лице. Тя претърси чертите му с безпомощен поглед и намери същите вежди, които беше проследила с върховете на пръстите си, същите устни, които я бяха целували с такава нежност. И все пак — въпреки измамната интимност това беше лице на чужд човек.

— Прав сте — изрече тихо тя и се освободи от прегръдката му. — Вие не сте Бърнард Маккълог, защото момчето, което познавах, никога нямаше да се бие на страната на англичаните. Това момче никога нямаше да продаде меча или душата си на враговете на своя баща.

Бърнард я погледна с неизказана горчивина.

— С камата право между ребрата, както винаги, скъпа моя мис Уайлдър! — Той протегна ръка и нежно помилва бузата ѝ. —

Англичаните те пронизват право в сърцето, но тогава поне виждаш как ударът се насочва срещу теб.

Той взе чашата си от перваза и отиде да си налее още.

— Червените мундири убиха баща ми, но след като собственият му неверен клан го предаде в ръцете им.

Гуендолин усети как куражът ѝ угасна.

— Значи не сте им простили. Просто изчаквате подходящия момент, за да ги накарате да си платят за онова, което сториха на семейството ви.

— О, не — възрази Бърнард и остави празната си чаша. — Чакането свърши.

— Не знам какво възнамерявате — отговори страхливо тя и погледна към прозореца, — но ви умолявам да не развалите вечерта на сестра ми.

— Наистина ли мислите, че бих вгорчил сватбата на Тапър? — Той я погледна обвинително. — Не съм чак толкова чудовище. Естествено възнамерявам да изчакам заминаването им за Единбург, преди да произнеса малката си реч.

— Каква реч?

Бърнард си наля още порто и вдигна чаша като за наздравица.

— Ако до сутринта моят лоялен клан не ми донесе хилядата фунта, които са били платени за живота на баща ми, ще прогоня всички от земята си.

Гуендолин загуби ума и дума. Беше чувала за жестоки английски земевладелци, които прогонили шотландците от земите, обитавани и обработвани от тях от столетия. Но не можеше да си представи, че един от нейните сънародници е способен на такава чудовищна неправда.

— Вие не бихте... Не можете...

Бърнард остави чашата си на масичката.

— Проклятие! Какво значи това — не можете? Земята е моя и мога да правя с нея, каквото си искам. Щом съм решил, ще ги пратя по дяволите! — Гневният изблик направи гласа му по-дълбок и ѝ напомни болезнено за дебелоглавото момче, което се бе качило на дървото само защото тя му беше забранила.

Когато осъзна страшните размери на заплахата му, тя изпадна в паника.

— Но тези хора са прекарвали целия си живот в Балиблис. Тук са живели родителите им... прародителите им... Те не познават друг живот. Къде ще отидат? Какво ще правят?

— О, не виждам защо се притеснявате толкова. Те трябва просто да ми донесат златото и ще си останат в любимото село.

— Вие не искате това злато, нали? — попита спокойно Гуендолин, макар че вътрешно трепереше от жестоката решителност в очите му. — Никога не сте го искали. Искате човека, който го е скрил. Не искате справедливост. Искате отмъщение.

— Откакто видях как майка ми умря, давейки се в собствената си кръв, вече не вярвам в справедливостта. Вярвам в отмъщението, откакто войниците на Къмбърланд ме откъснаха от всичко, което познавах и обичах — най-вече от баща ми, който беше смъртно ранен и трябваше да види как единственият му син е окован във вериги и отведен като добитък.

Гуендолин сведе глава.

— Не виждам какво бих могла да кажа, за да променя решението ви. А сега ви моля да ме извините, господарю. Трябва да си отида.

Бърнард застана на пътя ѝ.

— Няма да си отидете.

Гуендолин се отдръпна и протегна ръце, за да го държи на разстояние.

— Да не мислите, че ще седя тук, пред огъня, и ще си приказваме за блестящия ви заговор да лишите тези нещастни хора, които изцяло зависят от вас, от покрива над главите им?

— Исках да кажа, че вие няма да напуснете Балиблис — отговори тихо той, подчертавайки думата „вие“. Направи крачка към нея и допълни: — Няма да напуснете и мен.

— Какво искате да кажете, сър?

— Моля ви да останете. Тук. В Уейкрейг Касъл. При мен.

Гуендолин шумно пое въздух.

— Селяните ме смятат за ваша метреса, но ние с вас знаем, че не е така, нали, господарю?

— Аз не ви моля да ми станете метреса. Искам да ми станете жена.

В първия момент Гуендолин си помисли, че това беше безсърдечна шега. Но в очите му нямаше и капчица веселост, той беше

толкова сериозен, че изглеждаше невероятно раним. Всъщност изглеждаше така, сякаш не беше направил предложение за женитба, а имаше намерение да изпие чаша с отрова.

Тя се отпусна в креслото и си спомни колко пъти си беше мечтала да чуе тези думи от устата му. Когато беше на седем години, сестрите ѝ я бяха заварили да приема предложение за женитба от овчарското им куче, което за целта беше нагласено с красива наметка от червени и черни парчета плат, откраднати от замъка. Глинис и Неса не престанаха да ѝ се подиграват в продължение на месеци и да я наричат „лейди Бау“.

Сега тя имаше пълното право да им се надсмее. Ако пожелаеше, щеше още утре да стане жена на Маккълог. Щеше да спи всяка нощ в леглото му и да се буди в прегръдките му. Щеше да му ражда тъмнокоси бебета със смарагдовозелени очи, едри и силни като баща си и в никакъв случай пухкави като майка си. Двамата щяха да управляват заедно долината — но тя нямаше да се оглася от човешки говор и смях, защото жените и мъжете от някогашния клан Маккълог вече нямаше да живеят по родните си места.

Гуендолин става бавно и го погледна в очите.

— Е, добре, господарю. Ще стана ваша съпруга, щом това е желанието ви. — Преди да е видяла триумфалната усмивка на лицето му, тя добави: — Но само ако се откажете от отвратителния си план да прогоните съселяните ми от Балиблис.

Бърнард я погледна със смесица от възхищение и разочарование.

— Правилно ли да разбирам: ако простя на хората от клана, вие ми предлагате тялото си в замяна?

Потискайки гневния си изблик, Гуендолин издържа на погледа му.

— Предлагам ви възможност да платите предварително за забавлението. Така на следващата сутрин няма да изпитвате угризения на съвестта.

— Събудихте любопитството ми, мис Уайлдър. Хайде да предположим, че искам да склуча тази сделка, без да се женя за вас. И тогава ли ще сте готова на тази благородна жертва?

Гуендолин се поколеба, но само за миг.

— Да, готова съм — отговори просто тя.

Той направи крачка към нея и тя почти повярва, че иска да получи възнаграждението си още сега. Но той не я взе в прегръдката си, а само сложи ръка на бузата ѝ.

— Ще излъжа, ако ви кажа, че не съм готов да направя всичко, за да ви имам, мис Уайлдър. Но колкото и да съм съблазнен от предложението ви, ще се наложи да откажа. Петнадесет години чаках този миг и няма да позволя никой да ми го отнеме. — Той зарови пръсти в меката ѝ коса и Гуендолин откри следа от съжаление в решителния му поглед. — Даже вие, мис Уайлдър.

Той оттегли ръката си и се запъти към вратата.

— А ако ви кажа кой е предал баща ви на англичаните?

Думите бяха произнесени едва чуто, но въздействието им беше завладяващо. Бърнард спря като закован.

— Кой? — Гласът му отекна като погребална камбана в напрегнатата тишина.

Гуендолин изправи глава и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз.

Бърнард се обърна и направи няколко крачки към нея. Но лицето му беше изписано неверие. Гуендолин падна тежко в креслото и втренчи празен поглед пред себе си.

След малко скръсти ръце в скута си и заговори безстрастно, макар че по лицето ѝ все така се стичаха сълзи.

— Помните ли как паднах от дъба и едва не ви убих?

— Естествено, че помня. Бяхте толкова сладко малко същество — упорито и гордо. Искаше ми се да ви наложя здравата подебеличкото дупе, а после да ви нацелувам. — Той се намръщи заплашително. — Все още не знам как е трябвало да постъпя.

— Избягах от вас и попаднах право в лагера на червените мундири. Бях толкова ядосана, че не гледах къде вървя. Помня как един войник ме сграбчи за плитките, а другарят му ме мушна с пръст в корема и каза: „Хванахме си едно тлъсто шотландско пиленце! Да го пуснем или да го набучим на шиш и да го опечем?“. — Гуендолин изхълца конвулсивно. — Трябва да призная, наистина повярвах, че искат да ме изядат. Рос ми бе казал, че Къмбърланд и войниците му много обичат крехко месо от шотландски деца — тя сведе глава. — Но най-лошото беше друго: в наивността си аз бях твърдо убедена, че Бърнард Маккълoug ще дойде и пак ще ме спаси.

Мъжът пред нея посегна слепешком зад себе си, придърпа креслото и падна тежко в него, сякаш краката отказваха да го държат.

— Един от войниците каза: „Малката ми прилича на шпионка“ — продължи Гуендолин, като несъзнателно наподоби мрачното изражение на англичанина. — „Не е ли по-добре да я попритиснем, за да разберем дали не крие някакви тайни?“ Днес си мисля, че сигурно щяха просто да ме погъделичкат, но тогава го възприех като страшна заплаха. А аз имах една-единствена тайна. — Тя погледна Бърнард с безжизнен поглед. — Вашата.

Когато той не реагира, тя стана и заходи напред-назад пред камината.

— Не мислете, че съм ви предала само защото ме беше страх. Яд ме беше на вас, че ме нарекохте дете и бърливо момиченце. Искан да ви накажа, че не сте ми се доверили. Че не сте ме...

Тя помълча малко, стискайки зъби, за да се овладее.

— И така, разказах на войниците, че синът на нашия господар ще придружи до замъка някакъв много важен гост. Истински герой...

— Принц между хората — завърши изречението Бърнард и прокара ръка по лицето си.

— Червените мундири се спогледаха многозначително. Не помня как, но успях да им се изплъзна и избягах вкъщи. Разбрах каква важна информация съм им издала едва когато беше много късно. Както виждате, няма сделка между Къмбърланд и някой от селяните, няма и хиляда фунта. Не е нужно да търсите предателя, който е унищожил семейството ви.

Изразходвала всичкия си барут, Гуендолин се сви в креслото. Чувството за вина, което беше носила в себе си през всичките тези години, беше толкова силно, че тя нямаше да се възпротиви, ако Бърнард грабнеше един от мечовете на поставката и ѝ отсечеше главата.

Той беше свел глава, ръката закриваше очите му. Когато злокобното мълчание продължи твърде дълго, Гуендолин рискува да го погледне по-внимателно.

Раменете му се тресяха, по бузите му се стичаха сълзи. Тя скочи, за да отиде при него, когато той свали ръка от очите си. Това не беше пристъп на плач. Раменете му се тресяха от смях.

Стресната, Гуендолин се запита дали пък той не беше загубил разума си след страшния шок. Никога преди това не го беше виждала да се смее така необуздано. Пристъпът на смях го промени напълно, напрежението и ожесточението изчезнаха от лицето му и той отново заприлича на някогашното момче, изпълнено с мечти и надежди за бъдещето.

Той ѝ се усмихна, сякаш имаше насреща си прекрасно същество от приказките, дошло да го развесели.

— За момиче, което е не само красиво, но и умно, понякога имате твърде глупави идеи, Гуендолин Уайлдър. Така и не можах да разбера защо продължавате да защитавате селяците, след като не само ви оставиха да ви изяде проклетият дракон, ами и искаха да ви изгорят

на клада като вещица. Най-сетне ми стана ясно: вие обвинявате себе си за нещастията им, нали? Даже сте готова да подарите скъпоценната си добродетел на дявол като мен, за да изкупите вината си. Вече не ми е чудно, че побесняхте от гняв, като разбрахте кой съм. Сигурно сте повярвали, че двамата нямаме никакъв шанс за общо бъдеще, защото вие сте „предателката“. — Той изтри сълзите от очите и бузите си и погледна с обезоръжаваща нежност в смаяното ѝ лице. — Боя се, че за теб всичко това съвсем не е весело. Прав ли съм, любов моя?

Без да престава да се смее, той отиде при нея, коленичи и взе ледените ѝ пръсти в топлите си ръце. Заговори ѝ бавно и отчетливо, сякаш имаше насреща си малкото момиче от някога.

— Нападението на Къмбърланд срещу Уейкрейг Касъл беше голяма военна операция. Къмбърланд не би могъл да я организира за един следобед.

— Но войниците... червените мундири...

— ... са били отдавна на наша земя, когато си попаднала в лагера им. Докарали са и оръдията, които разрушиха замъка. — Той разтърка нежно ръцете ѝ, за да ги стопли. — Попаднала си на група жестоки мъже, решили да си поиграят с едно уплашено дете. Не разбираш ли, Гуендолин? Ти не си им казала нищо ново. Всичко това вече им е било известно!

Гуендолин сбърчи чело, опитвайки се да проумее думите му.

— Искате да кажете, че войниците са знаели за намерението на Бони принц Чарли да се скрие във вашия замък?

— Точно така. — Бърнард обхвана лицето ѝ с двете си ръце и продължи със същата пламенна нежност: — През тези дни в Балиблис е имало предател, любов моя, но не си ти. — Той целуна пълните ѝ устни, за да я освободи от никога неизвършения грях.

— О, Бърнард! — Тя помилва бузата му с трепереща ръка. — А аз през всичките тези години се обвинявах, защото бях убедена, че аз съм те убила. — За да повярва окончателно в чудото, тя се притисна до гърдите му. — Никога, никога не бих ти сторила зло. Кълна ти се! Независимо че беше арогантно и непоносимо момче...

Той зарови лице в косата ѝ и отново се засмя.

— Искаше да кажеш, че сега съм още по-арогантен и непоносим, нали?

Вкопчила ръце в тартана му, тя се отдръпна назад. Бе ѝ хрумнало нещо друго.

— Ами татко... о, татко...

Бърнард приглади назад една непокорна къдрица и прокара пръсти по високото чело.

— Какво баща ти?

Гуендолин отново изпита познатата смесица от гордост и болка.

— През онази нощ татко се опита да влезе в замъка. Той беше единственият, който събра кураж да предупреди баща ти, че войниците на Къмбърланд са на път. Но някъде по пътя бил изненадан от червените мундири... Пребили го... — Тя поклати глава и прехапа долната си устна. — През цялото време вярвах, че аз съм виновна за съдбата му...

Гуендолин беше толкова заета да се освободи от дълго носеното чувство за вина, че не забеляза как усмивката на Бърнард угасна и ръцете му изстинаха.

— Помниш ли точно по кое време баща ти излезе от къщи?

— Малко след като падна мрак — отговори след кратък размисъл тя. — Скоро след това чухме първия оръдеен залп.

Бърнард помълча малко, после внимателно се освободи от прегръдката ѝ, без да обясни поведението си. Взе един от мечовете от поставката и провери острието. Всяко движение беше хладно и съвършено в простотата си. Гуендолин никога не го беше виждала такъв.

— Какво ти стана? — попита объркано тя.

Той се обърна към нея, стиснал с две ръце дебелия дръжка на меча.

— Баща ти наистина е преживял нещо страшно, любов моя. Станал е жертва на собствената си съвест.

Без да каже нито дума повече, той изскочи навън.

Гуендолин остана на мястото си, борейки се отчаяно със заключението, което беше едновременно невъзможно и необоримо.

— Татко... — прошепна задавено тя и думите ѝ бяха клетва и молитва едновременно. След секунди осъзна, че губи ценно време, събра бързо полите си и се втурна след Бърнард.

През двора на замъка мина не господарят на Уейкрейг Касъл, а опасното същество, което се беше спасило от горящите руини.

Драконът излезе през новата порта и забърза към пътеката в скалите. Лицето му беше по-красиво и по-страшно от лицето на всеки звяр. Селяните се втурнаха след него, неспособни да се противопоставят на непоколебимия му авторитет. Някои по-умни грабнаха факли от стойките и тълпата забърза като стадо овце след господаря си.

Не знаеха накъде е тръгнал, но отдавна копнееха за водача си и тази малка подробност им беше безразлична. Те отиваха там, където отиваше той, и толкова.

Гуендолин мина последна през двора и изтича през портата, разблъсквайки съселаните си.

— Бърнард! — извика тя, надявайки се той да чуе гласа ѝ сред шума. Подскочи няколко пъти, но не можа да го зърне сред вълнуващото се човешко море. Парче плат на червени и черни карета някъде напред удвои силите ѝ и тя продължи да напредва мъчително, като си служеше с ръце и крака. Накрая заседна сред множеството и немилостиво бе отведена в селото.

По някое време забеляза любопитно ухилената Неса, обърканата Кити и загрижения Тапър, но не можа да спре. А и нямаше време да им обяснява или да моли за помощ. Не и ако искаше да спаси живота на единия мъж и безсмъртната душа на другия.

Бърнард мина невъзмутимо по улиците на Балиблис и спря едва когато се озова пред къщата на Уайлдър.

Селяните спряха на почтено разстояние от господаря си и възбуденият шепот скоро заглъхна. Гуендолин се проби път през редиците. Накрая настъпи нечий крак, който се оказа на Рос, но изобщо не обърна внимание на болезнения му вик.

— Алистър Уайлдър! — извика Бърнард в мига, когато Гуендолин най-сетне стигна до него.

Тя сграбчи ръката, която стискаше меча, но той я изтръгна без усилия.

— Не ме пипай, момиче. Това е работа между мен и баща ти. Няма нищо общо с теб.

— Ти не разбираш. Баща ми вече не е човекът, когото помниш. Онова, което са му сторили войниците на Къмбърланд, го промени. Той вече не е същият.

— И аз не съм същият — изръмжа Бърнард с вкаменено лице. — Алистър Уайлдър! — изрева отново той, сякаш Гуендолин не беше казала нито дума.

Зад един от прозорците се раздвижи завеса. Божичко, дано е Айзи, помоли се Гуендолин, дано да е Айзи!

Тя отново сграбчи Бърнард за ръката и този път не му позволи да я отърси. Въпреки цялата потискана агресия, скрита в тялото му, той нямаше да я победи.

— Бърнард, той е луд! Душевноболен. Окончателно и безвъзвратно. В деня, когато англичаните са те отвели от замъка, той полудя. — Гуендолин разхлаби малко хватката си. Беше убедена, че ще проникне до сърцето му — той трябваше само да я погледне. — Каквото и да е направил или да не е направил в миналото, в момента той е просто един безпомощен старец.

Най-сетне Бърнард я погледна в лицето. Но тя нямаше време да се зарадва от този пробив, защото вратата на къщата се отвори и на прага застана Алистър Уайлдър, облечен във вехтата си нощница. В двете си ръце стискаше широк шотландски меч, сигурно по-стар дори от този в ръцете на Бърнард.

— Чаках те, Иън Маккълөг — изфуча той, силен и жизнен като преди петнадесет години. — Даже дяволът не може да задържи някой като теб завинаги в ада!

Алистър Уайлдър излезе на улицата, влачейки тежкия меч зад себе си.

— Знаех си, че ще дойдеш — продължи той, като примигваше в посока към Бърнард. — Петнайсет години ти трябваша, упорито старо копеле, но аз през цялото време бях нащрек.

— Татко? — прошепна слисано Гуендолин. Този гневен изблик и острият език нямаха нищо общо с мекосърдечния старец, когото беше оставила да дреме в леглото на баща ѝ.

— Татко? — повториха като ехо Глинис и Неса.

Сестрите си пробиха път напред, следвани от Кити, по-бледа от булчинската си рокля, която висеше на ръката на Тапър. На прага на къщата се появи Айзи. Лицето ѝ беше по-мрачно от всякога.

Може би Бърнард беше развълнуван, че най-послед стоеше лице в лице с отдавна търсения предател, който години наред не му беше давал мира, но неподвижното лице не го издаваше. Не трепна дори когато Уайлдър го нарече с името на баща му.

Той направи няколко крачки към стареца и Гуендолин пусна ръката му.

— Как си могъл? Ти беше управител на имота му. Приятел. Той ти се доверяваше повече, отколкото на всеки друг...

Алистър го заплаши с пръст.

— Ако ми имаше доверие, щеше да се вслушаш в думите ми, Иън. Не можеш да допусна да унищожиш всички ни с благородните си идеали. Романтичната ти идея да върнеш на трона законния крал на Шотландия! Опитах се да те предупредя! Умолявах те да не даваш убежище на предателя, но ти отказа да ме чуеш. Ако не бях дал на Албърт сто фунта, за да спре клана да ти дойде на помощ, червените мундири щяха да избият всички ни. Както изклаха онези нещастници при Кулодън.

Албърт побледня като платно, но Бърнард го удостои само с презрителен поглед.

— Тогава поне щяхте да умрете като истински мъже.

— Да, да, с право или без право всеки Маккълог върти меча. — Алистър се усмихна тъжно. — Само че никой не можа да развърти меча, когато Къмбърланд дойде с оръдията си, нали?

Бърнард стисна дръжката на огромния меч и за миг Гуендолин повярва, че баща ѝ ей сега ще се прости с живота. Вместо това той само каза:

— Дълбоко съм трогнат, че именно грижата за сънародниците ти те е подтикнала да предадеш господаря си, а не алчността.

Баща ѝ вдигна кокалестите си рамене.

— Къмбърланд знаеше всичко, което трябваше да знае. Беше решен да даде пример, все едно дали исках да взема парите или не.

— Значи все пак си ги взел — или не?

За първи път, откакто бе излязъл от къщата си, Алистър се обърка и това го направи отново познатия, обичания баща на Гуендолин.

— Нямаше да ги взема, но го направих заради моята Леа — отговори обвинително той. — Тя заслужаваше много по-хубави неща от онези, които аз бях в състояние да ѝ дам. Никога не се оплакваше, че нямаме достатъчно, но аз толкова много исках да ѝ дам повече... — Той сложи ръка на очите си, сякаш искаше да заличи непоносим спомен. — Тя беше великодушна жена. Умря, защото непременно искаше да ми роди син.

Айзи излезе под светлината на факлите и скръсти ръце под масивните си гърди.

— Ти, стари глупако! Не беше бебето, което я уби. Вярно е, загуби детето и това изцеди силите ѝ, но не то я прати в гроба. Моята господарка умря, защото не можеше да понесе позора, че съпругът ѝ е предал водача на своя клан. Когато ѝ каза какво си извършил, тя те изпрати в нощта да предупредиш Маккълог. Но беше вече много късно. Когато се върна при нея, ти беше само един жалък идиот.

Алистър отпусна меча и оръжието падна с глух звън в прахта. Той се отпусна бавно на колене, забравил смелостта си, и стана отново, каквото беше — пречупен стар мъж с разбито сърце и объркан ум.

Обляна в сълзи, Гуендолин мина покрай Бърнард и коленичи пред баща си.

— Няма нищо, татко, аз съм тук.

— Гуени? Ти ли си, Гуени? — Той потърси опипом ръката ѝ и се залови за нея като уплашено дете. — Знаеш ли, сънувах ужасен сън. Драконът дойде да ме вземе. Но ти няма да му позволиш, нали, момичето ми?

— Не, татко, няма да му позволя. — Тя се обърна към Бърнард, но като не можа да разгадае израза на лицето му, се приведе отново към баща си. — Искам да си спомниш нещо, татко. Помисли и ми кажи къде скри парите.

— Направих го за нея — пошепна той с добре познатия замъглен поглед. — Всичко за нея. Искан да ги дам на нея. За да си купи хубави неща...

Гуендолин потрепери. Вече нямаше съмнение.

— О, татко — промълви тя и го помилва по бузата. — Мама никога не е искала красиви и скъпи вещи. Тя искаше само твоята любов.

Баща ѝ залюля ритмично горната част на тялото си. Гуендолин изтри ядно сълзите от бузите си и се обърна към Бърнард.

— Смятам, че сега сте доволен, господарю. Ще намерите толкова търсеното от вас злато в страничния двор на къщата. В гроба на майка ми.

Нещо много подобно на разкажание блесна в очите на Бърнард, но той поклати глава.

— Ти знаеш много добре, че не става дума за златото, Гуендолин. Искан само него.

— Но няма да го получиш! — изкрещя тя. — Не виждаш ли, че вече е достатъчно наказан?

— Аз съм неговият господар — отговори спокойно Бърнард. — Аз решавам съдбата му.

— Наистина ли мислиш, че ще се успокоиш, като убиеш един луд старец? Това ще заличи ли стореното зло? Или ще върне времето и ще те направи отново момчето, което беше някога? Ще ти върне ли родителите?

Съзнавайки колко много го наранява, Гуендолин сведе глава. Но нямаше избор. Трябваше да продължи.

— Погледни хората от Балиблис, Бърнард. Те направиха грешка, също като баща ми — ужасна грешка. И си платиха за нея. Не защото баща ти ги прокле, а заради собственото им чувство за вина.

Селяните се размърдаха неспокойно, чудейки се дали да се махнат или да останат.

— Откакто ти се върна в Балиблис, те си възвърнаха част от гордостта на своя клан и се надяват на бъдещето. Само от теб зависи дали ще им дадеш нещо, което е много по-ценно от надеждата и гордостта. Твоята милост.

— По дяволите, жено! — изрева Бърнард. Неподвижното изражение бе отстъпило място на смесица от тъга и гняв. — Откъде да взема тази милост?

— Е, добре. Щом искаш кръв, ще я имаш. Моята.

Той я изгледа с грозно присвити очи.

— Какво по-точно ми предлагаш?

— Как какво? Отмъщение. Моя живот вместо неговия.

Без да изпуска меча от ръката си, той направи крачка към нея. Глинис изплака задавено, Кити зарови лице в палтото на Тапър. Айзи вдигна юмрук, но Гуендолин я спря със спокойно движение на главата. Слугинята изпухтя, обърна се рязко и си влезе вкъщи — вероятно за да не види какво щеше да последва.

Докато Бърнард бавно вървеше към нея, селяните мърмореха все по-силно, тук и там се чуваха ужасени викове. Само Гуендолин беше напълно спокойна. Тя знаеше нещо, което другите не знаеха.

Тя познаваше сърцето на дракона.

Въпреки това трябваше да се стегне, защото зъбите ѝ затракаха. Имаше чувството, че отново са я вързали на кола в двора на замъка и съдбата ѝ излиза от сянката.

В следващия миг Бърнард хвърли меча в ръцете на смаяния Лаклан и протегна ръка към нея. Гуен я стисна и усети как пръстите му се ключиха като клещи около китката ѝ.

— Какво ще направиш с мен? — попита с радостна надежда тя.

— Ще трябва да изпълниш дадената дума. — Той я привлече към себе си и заяви съвсем близо до устните ѝ: — Щом не мога да имам баща ти, Гуендолин Уайлдър, ще взема теб, в името на бога.

Бърнард вървеше право към скалите, като теглеше след себе си напълно обърканата Гуендолин. След малко дотича развълнуваната Неса.

— Простете, че се намесвам, господарю — заговори тя и запримигва често-често с копринените си ресници, — но ако искате да си отмъстите, аз съм подходящата за вас. Нашата скъпа, сладка Гуени пострада достатъчно заради вас.

— Много мило от ваша страна, че го забелязахте — отвърна спокойно Бърнард.

Скоро се появи и Глинис.

— Не ставай смешна, Неса. Аз съм най-възрастната и е редно аз да платя за греховете на баща ни. — Тя сложи ръка върху гърдите на Бърнард и доближи лице до неговото. — Уверявам ви, господарю, че съм отлично подготвена да задоволя глада ви за отмъщение.

Бърнард любезно отмахна ръката ѝ.

— Ценя високо вашата загриженост за благо на сестра ви, дами, бих казал дори, че съм трогнат, но трябва да разберете, че не се нуждаем от жертвата ви.

Той кимна кратко на разочарованите сестри и продължи по пътеката, стиснал здраво ръката на Гуендолин. Не успя да стигнат далеч, когато изникна още едно препятствие. Сивокосият мъж стигаше едва до гърдите на Бърнард, но беше въоръжен с огромна библия и с решителното изражение на уверен в правотата си човек.

— Трябва ли да си потърся секундант и да изпратя да ми донесат пистолетите, сър? — попита Бърнард. — До разсъмване има още няколко часа, но можем да убием времето с четене на псалми.

Отец Трокмортън намести очилата си с трепереща ръка, но гласът му беше пронизващ както винаги.

— Не ни трябва пистолети, момче, освен ако не продължиш с тази лудост. Тъй като по волята на короната аз съм духовният водач на общината, не мога да ти разреша да отвлечеш това бедно дете в замъка

си, за да го опозориш. Тя вече прекара две седмици при теб без благословията на църквата и без подкрепата на духовно лице. Доброто ѝ име е стъпкано в калта, но все още можем да спасим душата ѝ.

— Уверявам ви, че в това село няма да намерите друга душа, сравнима с тази на мис Уайлдър — отговори спокойно Бърнард и селяните наоколо отново зашушукаха.

Отец Трокмортън беше достатъчно почтен, за да се засрами.

— Точно затова не мога да ти разреша да вземеш Гуендолин, без съюзът ви да е благословен от бога.

Двамата мъже се измерваха с ледени погледи. По челото на свещеника изби пот, но в крайна сметка Бърнард беше този, който сигнализира отстъпление. Той бутна Гуендолин пред себе си и попита:

— Както изглежда, добрият отец желае да ни даде благословията си, все едно дали искаме или не. Какво ще кажеш, скъпа? Ще ти е приятно ли да се омъжиш за мен?

Думите му я върнаха в действителността. Гневът ѝ се изля върху нещастния свещеник.

— Как смееете да искате от мен такова нещо? Този мъж е студенокръвно, злобно чудовище, в сърцето му няма нито следа от милост или съчувствие!

— Чухте дамата. Смятам, че случаят е приключен. А сега ви моля да ни извините. — Бърнард отново стисна ръката на Гуендолин и продължи пътя си, оставяйки свещеника сам с библията му.

Двамата почти бяха излезли от селото, когато насреща им се изправи огромна сянка. Бърнард огледа колоса, застанал пред тях, от главата до петите, и се усмихна на себе си. Ако годините в кралската флота го бяха научили на нещо, това беше, че е много трудно да намери равностоеен противник.

Айзи размаха брадвата и сивите кичури на главата ѝ се размърдаха като гнездо змии.

— Ако искаш да запазиш главата на раменете си, момко, послушай отеча. Може да не съм я гледала, както заслужава, но да бъда проклета, ако позволя на похотлив негодник като теб да я отведе в леглото си.

Бърнард се обърна и видя отец Трокмортън да се усмихва като ангел. Обърна се отново към Айзи и направи галантен поклон.

— Не мога да откажа на дама с брадва на рамото. Хайде, Гуендолин. — Той мушна леденостудената ѝ ръка под лакътя си. — Нямаме друг изход. Трябва да се венчаем.

Само след час венчавката бе извършена в дома на булката. Селяните, които не искаха да пропуснат дори минута от спектакъла, се струпяха в задушната кухня и зяпаха с отворени уста господаря си и мрачната му булка. Никога преди това не се бяха проливали толкова много искрени сълзи на сватба.

— Всъщност това трябваше да е моята сватба — хлипаше Кити. Коприненият жакет на Тапър стана целият на петна.

— Всъщност Бърнард трябваше да се ожени за мен — хълцаше Глинис и бършеше очите си с дантелена кърпичка.

— Това е несправедливо! Защо Гуендолин бе постигната от толкова щастие? — питаше Неса и подсмърчаше, за да не развали хубавия цвят на носа си, като се бърше с кърпичка. — Е, господарят вече си има съпруга, значи ще му трябва метреса...

Отец Трокмортън, който беше искрено привързан към булката, също проля сълзи на бащинско вълнение. За съжаление по-голямата част от брачните клетви бяха заглушени от писъците на бебето на Марсали. Даже невъзмутимата Айзи, която през цялото време стоя точно зад Бърнард, за да попречи на евентуалното му бягство, по едно време остави брадвата, за да изтрие сълзите от бузите си.

Единствено булката остана със сухи очи — дори когато изрече думите, които я обвързваха с Бърнард Маккълог до края на живота ѝ. Някой се бе сетил да вземе венеца на Кити и да го сложи на главата на Гуендолин — леко изкривен вдясно, така че скриваше мрачно гледащото ѝ око.

Церемонията бе прекъсната само два пъти. Първия път Лаклан залови стария Тавис, който се измъкваше на пръсти, за да изкопае златото от гроба. А после, когато бащата на Гуендолин стана от леглото си за втори път тази нощ и се появи в кухнята, нахлупил на главата си украсена с пера шотландска барета и с обичайната си отнесена усмивка.

Някой се бе сетил да докара каретата, която всъщност трябваше да отведе Тапър и Кити в Единбърг. Натовариха в нея Гуендолин, след като Бърнард я целуна почти плахо по устата и обеща да се грижи за нея, докато смъртта ги раздели. Той се отпусна на кадифената възглавница срещу нея и почука по вратичката, за да даде знак на кочияша да тръгва.

Когато каретата потегли, селяните избухнаха в ликуващи викове. По радостните им лица личеше, че считаха дълга си към господаря на клана за напълно изплатен и се готвеха да заживеят отново собствения си живот.

Докато каретата бавно изкачваше стръмния път между скалите, гневът на Гуендолин постепенно отстъпваше място на чувството ѝ за реалност. Наблюдавайки скритом Бърнард, тя не можеше да повярва, че седи срещу законния си съпруг. Досега той трябваше да си открадва всичко, което искаше от нея, но сега му принадлежеше с тяло и душа.

Въпреки това този човек ѝ беше непознат — също като безликото същество, което някога я наблюдаваше от сенките. Опитвайки се да се пребори с плахостта си, тя се обърна към прозореца. Ала лунната светлина, която проникваше през нощните сенки, само ѝ показва още колко много часове им предстояха, докато дойдеше денят.

Бърнард очевадно бе забелязал треперенето ѝ, защото свали тартана си и загърна раменете ѝ. Когато се заклеха във вечна вяръност, той държеше здраво ръката ѝ, но когато останаха сами, очевидно не изпитваше желание да я докосва.

Когато той отново се облегна назад, Гуендолин изрече с нескрито презрение:

— Честито, милорд дракон. Накрая все пак си получихте девицата в жертва.

Той продължи да се взира през прозореца и тя неволно се възхити на съвършения му профил.

— Никога не предлагай на мъж нещо, което всъщност не искаш да му дадеш. Особено на мъж...

— Като теб? — завърши нежно тя.

Преди да е кимнал, от мрака изникна Уейкррейг Касъл. Каретата спря пред портата и един лакей дотича да отвори вратичката. Докато вървяха през двора, Гуендолин мислеше за бурната нощ, когато

Бърнард я бе отнесъл на ръце в замъка. Тази нощ тя се върна тук като негова съпруга, не като пленница.

На вратата ги поздрави достолепен мъж, облечен в черно.

— Добър вечер, сър. Желаете ли готвачът да приготви късна вечеря за вас и вашата... — Той сведе дългия си патрициански нос в посока към Гуендолин. Колебанието му беше многозначително. — ... дама?

— Не е необходимо, Дженкинс. Искам вие и другите слуги да напуснете замъка. Вземете лодките и идете на кораба.

— Но, сър — възпротиви се икономът, очевидно възмутен, че го освобождават от задълженията му, — ами ако през нощта ви трябва нещо?

Бърнард сложи ръка на кръста на Гуендолин и я привлече към себе си.

— Уверявам ви, че от каквото и да има нужда дамата, аз съм в състояние да ѝ го дам.

Гуендолин усети как по гърба ѝ пробяга тръпка. Поне Тапър да беше наблизко. Но не, тази нощ тя беше изцяло във властта на този мъж, който твърдеше, че в сърцето му не е останала и капчица милост. Когато Дженкинс отиде да изпълни заповедта на господаря си, Бърнард меко, но решително я поведе към стълбата.

Главното стълбище вече не беше тъмно и прашно, а излъскано до блясък и ярко осветено от безброй свещи. Парапетът на галерията беше заменен с твърд, красиво изрязан махагон. Гуендолин видя и други интересни украси, ала когато стигнаха до витата стълба към кулата, насреща им повя леден вятър и тартанът на Бернар едва не се смъкна от раменете ѝ. Ако се съдеше по сипещите се от тавана ситни камъчета, никой не се беше постарал да ремонтира това злоещо място.

Стигнаха до първата площадка и Гуендолин застана точно срещу огромната дупка в северната стена. Докато в останалата част на замъка се беше завърнала цивилизацията, тук все още властваше нощта с цялата ѝ дива, необузdana красота.

Звездите се бяха разпръснали по небето като блещукащи късчета лед, а долу морето вреше като котел на вещица.

Бърнард стисна здраво ръката ѝ и за един дълъг, объркан миг Гуендолин наистина повярва, че ще я хвърли в пропастта, за да

отмъсти за предателството на баща ѝ. Ала ръката му обхвана талията ѝ и я преведе през тясната пътека. Тя затвори очи и се облегна на него.

— Внимавай къде стъпваш — пошепна той и продължи напред.

Панелната врата в стената се отвори с жално скърцане. Лунната светлина падаше през решетката на кръглото прозорче и потапяше стаята и разхвърляното легло в призрачен сумрак.

От раклата в ъгъла се подаваха дантели и коприна. „Триумфът на рационалното мислене“ от Мандерлей лежеше разтворена на пода. Всичко си беше така, както го бе оставила Гуендолин.

— За мен ли го остави така или се надяваше селяните да ти изпратят друга девица?

Бърнард се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Този път бих предпочел уличница. Девиците са много трудни.

— Щом като заговорихме за уличници — рече тя, отиде до раклата и измъкна една дантела, — мислех, че ще върнеш роклите, все едно на коя от любовниците ти са били.

— Боя се, че това е невъзможно. — Устните му се опънаха. — Тези неща бяха на майка ми. Тя беше практична жена, лишена от суета. Но баща ми обичаше да я изненадва с разни красиви дреболии, донесени от Лондон и Париж. — Бърнард вдигна книгата от пода и прелисти няколко общити със злато страници. — Книгите бяха негови. Най-голямото му желание беше да се заинтересувам от тях. За съжаление аз се занимавах единствено с лов и обучение на соколи. Искях да стана воин, не учен.

— Баща ти много се гордееше с теб. Не можеш да го отречеш.

Бърнард хвърли книгата на масата.

— В нощта, когато Къмбърланд завладя замъка, не можах да се представя като истински воин.

— Но оцеля.

— Само защото един от офицерите на Къмбърланд се оказа коварен тип, мразец всичко шотландско, но с предпочитания към красиви млади момчета.

Устата на Гуендолин пресъхна.

— Нима той те е...

— Не, но щеше да го направи. Започна с груби шеги, после ме заплаши, няколко пъти ме докосна уж случайно. До деня, когато ме постави натясно в гората близо до Единбърг. — Бърнард сведе глава и

лицето му потъмня от срам. — Смъкна ме на земята и ме опипа с отворителните си тлъсти ръце.

— А ти какво направи?

Той вдигна глава и погледна в ужасеното й лице.

— Убих го. Разпорих корема му със собствения му нож. Когато свърших, бях целият в кръв, но не усещах нищо. Нито срам, нито страх, нито разкаяние.

Ако намерението му беше да я уплаши, то не постигна успех. Гуендолин изпита злобна радост, че английският офицер беше мъртъв.

— Щяха да ме екзекутират, но после решиха да ме дадат на служба в кралската флота. Бяха уверени, че там ще пречупят духа ми. В Единбург ме качиха на един кораб и капитанът заповяда да ме затворят в трюма, в едно от помещенията, където по-рано са затваряли робите. Приличаше на гроб. Даваха ми хляб и вода, колкото да не умра, но аз всеки ден се молах да си отида от този свят.

Гуендолин затвори очи. Не искаше да види гордото момче със сияещи очи, което толкова обичаше планините и тресавищата на родината си, затворено в непрогледен мрак, давещо се във вонята на собствената си мръсотия.

— И как успя да запазиш разума си?

Бърнард вдигна рамене.

— Може би не успях съвсем. Когато стигнахме в Англия, бях като животно. Сам не се познавах. Когато корабът пусна котва, ме извадиха от затвора и ме хвърлиха в краката на един адмирал. Естествено аз бях убеден, че и той е като другите. Ако не бяха толкова слаб, щях да се хвърля върху него, за да му прегриза гърлото. Помолих го да ме обеси. Вместо това той наказва всички от кораба с по двадесет удара с камшик, задето са се отнесли така жестоко към едно дете. — Той поклати глава. — Знаеш ли какво си мислех аз през това време? „Как смее този мръсен англичанин да ме нарича дете?“

Гуендолин усети как я заля вълна на дива нежност.

— Адмирал Грейсън беше почтен човек. Много строг, но не безсърдечен. Жена му починала при раждането на сина им и вероятно видя у мен детето, което е искал да има. Когато пораснах, ми купи офицерски патент, а когато напуснах флотата, убеди заможните си приятели да вложат пари в корабната ми компания. През цялото време

искаха да се върна в Балиблис, но трябваше да почакам, докато адмиралът умря.

Най-сетне Гуендолин разбра какво беше накарало Бърнард да прояви лоялност към онези, които би трябвало да са смъртните му врагове. Разбра защо говореше езика им, защо се обличаше като тях, защо се беше бил в армията им.

Тя пристъпи към него и пусна тартана на пода. Той я погледна подозрително, но не направи опит да я спре. Не помръдна дори когато връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха по бузата му. Преди време тя бе опипала лицето му в търсене на някакви белези, но се оказа, че те бяха в душата му.

— Бедният ми дракон — пошепна тя и плъзна пръсти по силната му брадичка. — Отнесли са се с теб като със звяр. Не си имал друг избор, освен да станеш такъв.

Той стисна ръцете ѝ в желязната си хватка и изсъска вбесено:

— По дяволите, Гуендолин, не искам да ме съжаляваш!

— Какво тогава искаш? — попита нежно тя и приближи лицето си към неговото.

— Това — отговори едва чуто той, устремил жаден поглед към полуотворените ѝ устни. — Това искам.

Бърнард впи устни в нейните. Коравият, настойчив език възпламени у Гуендолин неочаквана страст. Тя зарови пръсти в косата му и отговори на целувката. Искаше той да изживее черната си магия и беше готова да плати най-високата цена, дори да се превърне в пепел. Всъщност би трябвало да се страхува. Но това място, тази нощ и този мъж я бяха белязали с магия, която заличи всичките ѝ страхове и задръжки.

Когато той се отдели от нея, тя простена разочаровано, но в следващия миг въздъхна щастливо, защото върхът на езика му се плъзна към трапчинките ѝ.

— Господи, как обичам трапчинките ти — прошепна той. — И ще ги вкуся, преди да е свършила нощта.

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ. Намериха лудо биещия пулс и едно нежно, ранимо място на шията. Пролазиха по ушната мида, ухапах я, а после езикът му си проби път навътре.

Гуендолин шумно пое въздух. Нищо в живота ѝ не я бе подготвило за страстния копнеж, който пламна в долната част на тялото ѝ. Бърнард чу безпомощния ѝ хленч и го задуши с устата си. Гуендолин мислеше, че той ще иска да утоли собствения си глад с нея, а се оказа, че той задоволяваше нейното желание с безкрайни целувки и нежни докосвания. Тя се загуби дотолкова в целувката му, че изобщо не забеляза как той развърза корсажа и разголи гърдите ѝ. Едва когато хладният нощен въздух помилва голата ѝ кожа, тя осъзна, че е разсъблечена до хълбоците.

Той сложи ръце върху пълните ѝ гърди, преди тя да е успяла да ги скрие, притисна ги внимателно и започна да разтрива зърната с палец и показалец, докато тя захълца от удоволствие.

— Просто не мога да повярвам, че не знаеш колко си красива — пошепна до ухото ѝ той. — Толкова мека и сладка, толкова пищна. На всички места, които мъжът обича да докосва.

За да докаже правотата на думите си, той плъзна ръце към дупето ѝ и я притисна към коравите си хълбоци. Обсипа устата ѝ с пърхащи целувки и я задържа в ръцете си, докато мъжката му твърдост, скрита под шотландската поличка, се стремеше към меката ѝ женственост и разпали в тялото ѝ нов пламък. Толкова горещ и необуздан, че тя се уплаши да не изгори. Тя мушна ръце под ризата му, помилва гърдите му, после продължи надолу и изтръгна дълбок стон от гърлото му.

— Ако пръстите ти продължат тази опасна игра и се спуснат малко по-надолу — изсъска той през здраво стиснати зъби, — нашата сватбена нощ ще свърши още преди да е започнала.

Гуендолин послушно се върна на гърдите му и помилва меките косъмчета, които покриваха могъщите мускули.

— Не смей — отвърна с усмивка тя. — Цял живот чакам тази нощ и искам утрото никога да не идва.

— Ако е така, любов моя, обещавам ти да сторя всичко, за да го отдалеча.

Бърнард вдигна широката тафтена пола и я измъкна през главата ѝ. Гуендолин затвори очи. Изведнъж изпита радост, че не носеше обръчи и корсет, които щяха да затруднят разсъбличането ѝ. Той свали копнинените ѝ долни гащи и тя се озова гола пред него като новородено бебе.

Бърнард я огледа с такава жадност, че тя изпита страх. Сигурно ей сега щеше да хвърли дрехата си, да я притисне до вратата и да я вземе.

Вместо това той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Тъй като до днес винаги беше стъпвала здраво по земята, Гуендолин се уплаши, че точно сега можеше да загуби връзката си с реалността.

Бърнард легна върху нея и в първия момент тя изпита чувството, че ще я задуши с тежестта си. Ала веднага усети, че тялото ѝ беше копняло за тази завладяваща тежест също както за горещата му, корава мъжественост, която се притисна между бедрата ѝ.

Когато той стана, за да свали ризата и поличката си, тя изпита диво нетърпение и затрепери от радостно очакване. Лунната светлина проектиреше решетката на прозореца върху леглото ѝ и отново я превърна в негова пленница. Тя лежеше сред ивици светлина, докато той пак бе изчезнал в тъмната сянка.

Опита се да си представи как изглеждаше в очите му: просната гола върху копринените чаршафи като една от похотливите богини, които ѝ се усмихваха от тавана. Не можеше да види Бърнард, но усещаше горещия му поглед и тръпнеше все по-силно.

Когато той заговори, от гласа му беше изчезнала всяка следа от годините в Англия и тя се наслади на добре познатите родни звуци.

— Знаеш ли, когато бях момче, това беше моята стая. Колко часове съм лежал по гръб и съм се взирал в тази дяволска картина на тавана... Мечтаех си една от богините да слезе от небето и да падне право в обятията ми. — Той преглътна. — Ето че се случи точно това.

В слабините ѝ се надигна желание, усети теглене в гърдите, сякаш те се молеха за малко внимание. Нищо не можеше да се сравни с това сладко мъчение, докато го чакаше на леглото и копнееше за милувките му.

Най-после той се върна при нея и сведе глава към гърдите ѝ. Върхът на езика му закръжи около чувствителните, жадни за ласки зърна. Тя се надигна насреща му и впи нокти в сатенения чаршаф, докато той я милваше с устни и зъби. Усети как между бедрата ѝ потече топла влага и изохка нетърпеливо.

Преди да е успяла да си поеме дъх, той вдигна краката ѝ и започна да целува чувствителните коленни ямки. Наболата брада погъделичка нежната кожа, топлите и влажни устни оставиха парещи следи. Устата му се плъзна нагоре по вътрешната страна на бедрата и я принуди да разтвори крака. Гуендолин се разтрепери като лист.

Той погали успокояващо девствената белота на тялото ѝ.

— Не бива да се страхуваш от мен, любов моя. Тази нощ не съм чудовище, а просто мъж, който иска да се люби със съпругата си.

Със съпругата си.

Гуендолин беше забравила, че грешно удоволствие като това можеше да бъде под божията благословия. Не беше подготвена, когато Бърнард бързо плъзна ръце под дупето ѝ, вдигна го, разтвори още бедрата ѝ и жадно зацелува центъра на женствеността ѝ.

Врълхлетя я невероятно удоволствие и тя се вкопчи в косите му. Замъгленият ѝ поглед отново се устреми към тавана. Дали богините също бяха вкусили от тази наслада? Персефона я погледна съзаклятнически. Зачервените бузи и отворените устни на Психея бяха като нейно огледално отражение.

Езикът на Бърнард сякаш достигна до самото ядро на женствеността ѝ и я изтръгна от глупавите размишления. Все още трепереше от блаженство, когато той отново завладя устата ѝ, за да я нахрани с амброзията на собственото ѝ удоволствие.

— Ако знаех колко прекрасно е да те изяде драконът, въобще нямаше да протестирам, когато ме вързаха на онзи кол — прошепна задъхано тя.

— О, скъпа, почакай да те изям наистина. Усецам как апетитът ми нараства — изръмжа той и нежно загриза гладката кожа на шията ѝ.

Пръстите му не оставиха съмнение от какво имаше нужда, за да задоволи глада си. Те се мушнаха между бедрата ѝ, за да я подготвят внимателно за онова, което предстоеше. Когато той легна върху нея и закри лунната светлина, Гуендолин отново се разтрепери.

Бърнард взе лицето ѝ в двете си ръце.

— След като имаше достатъчно смелост да се опълчиш срещу дракона в собственото му леговище, не мога да повярвам, че сега се страхуваш.

— Това не е страх — отговори тя и нежно помилва гъстите му къдрици. — Изпаднала съм в паника.

Бърнард я погледна дълбоко в очите.

— И аз, Гуендолин. И аз.

Това смайващо признание я подтикна да му отвори широко бедрата си. Той се заби дълбоко в нея и от гърлото му се изтръгна дрезгав стон. Прониза я остра болка и тя щеше да изпищи, но нахлупата в тялото ѝ наслада бързо прогони болката. Мъчението да го приеме толкова дълбоко в себе си почти моментално отстъпи място на инстинктивното удоволствие да се чувства изпълнена докрай от могъщата му мъжественост. Вече нямаше спасение. Бърнард нахлупаше все по-дълбоко в нея, тласъците му се усиливаха, ускоряваха ритъма си и Гуендолин разбра, че всъщност тя не искаше да избяга.

Вкопчи се в него, сякаш ставаше въпрос за оцеляването ѝ. Нямаше да му позволи да се отдръпне, да изчезне отново от живота ѝ — нито на момчето, в което се беше влюбила, нито на мъжа, когото обичаше.

Тя се надигна насреща му и го обгърна с ръце и крака. Искаше всичко, което е бил в миналото, всичко, което щеше да бъде някога — ангел и демон, момче и мъж, звяр и принц, съпруг и непознат.

Престана да се съпротивлява срещу завладяващата му доминантност, дори изпита радост, че е пленница на дивата му страст.

Той бе опрял ръце вляво и вдясно от лицето ѝ, нахлуваше в нея и се отдръпваше, като я гледаше право в очите. Погледът му беше див и неумолим като ритъмът на слабините му между бедрата ѝ, който непрестанно се ускоряваше.

— Ти ми каза, че някога си ме обичала — изпъшка той. — Но аз съм алчен и не мога да се задоволя с малко. Искам да имам всичко.

Той повдигна хълбоците ѝ, вдигна я цялата към себе си, решен да ѝ подари всички радости на плътското сливане.

И чу, каквото искаше да чуе от нея. Чу вика, който можеше да бъде произведен само от последната вълна на удоволствието. Вцепени се за миг, а после тялото му се сгърчи в същите спазми, които разтърсваха и нея. Долу в селото няколко души се стреснаха насън, прекръстиха се и промърмориха, че отново са чули рева на дракона.

Гуендолин и Бърнард стояха прегърнати на масата под кръглото прозорче и наблюдаваха луната, която се спускаше към хоризонта. Корабът, довел Бърнард в родината, все още беше на котва и мачтите му се очертаваха ясно пред залязващата луна. Въпреки положените от него героични усилия и двамата знаеха, че нощта няма да продължи вечно.

Когато и последната следа на луната се скри зад сребърните вълни, той я прегърна по-здраво, тя облегна глава на рамото му и тъжно въздъхна.

Вече не се срамуваше от голотата си, а безлунният мрак ѝ вдъхна допълнителна смелост. Обърна се към Бърнард и коленичи пред него.

Когато нежните ѝ устни започнаха да милват долната част на тялото му, той зарови пръсти в косите ѝ.

— Какво правиш, момиче? Окончателно да ме подлудиш ли си решила?

Тя нямаше думи за онова, което ставаше в сърцето ѝ, и му даде единствения отговор, на който беше способна. Той притисна с две ръце слепоочията си и изкрещя дрезгаво, преизпълнен с наслада. Гуендолин трябваше да плати за греховете на баща си, но и тя попадна под властта на онази странна смес между сила и ранимост, която

направляваше и неговите действия. Тя вече не беше пленница, а доброволна молителка пред олтара на удоволствието. Прошката беше по-сладка от всичко, на което се беше осмелявала да се надява, но и наполовина не толкова прекрасна като мига, когато Бърнард падна на колене и притисна бузата ѝ до лудо биещото си сърце.

Макар че спалнята беше обляна от първите утринни лъчи, Бърнард седеше в сянката до леглото и наблюдаваше спящата Гуендолин. Бледата кожа и златните коси бяха доказателство, че тя е същество от светлината, и самото ѝ съществуване гонеше мрака.

Бърнард се уви в наметката си и се облегна назад. В друго време щеше да копнее за чаша порто и пура, но сега искаше да запази вкуса ѝ на устните си.

Тя спеше сгушена върху завивката, бузата ѝ върху сплетените ръце, устните зачервени от целувките му. Слабините му затрепериха. Малко преди разсъмване Гуендолин му бе показала какво удоволствие умее да дарява с устните си.

Той приглади назад една златна къдрица, за да открие челото ѝ. За първи път от петнадесет години искаше да защитава друго човешко същество, не да разрушава. В същото време съзнаваше, че най-голямата опасност, от която трябваше да я опази, е той самият.

Червените петна по чаршафите и кървавите следи по бледите бедра на Гуендолин все повече се набиваха в очите му.

„Жаждата за отмъщение ще е жива, докато му дадете неопетнена кръв.“

Припомнил си старото проклятие, Бърнард опря глава на ръцете си. Беше взел кръвта на една невинна само за да установи, че нищо не се беше променило. Безброй пъти беше повторил на Гуендолин, че момчето, което тя е обичала, отдавна е умряло, че той самият никога не е тъгувал истински за него.

Момчето никога не би помислило да я накаже за престъплението на баща ѝ. Никога не би я подложило на тази карикатурна сватбена церемония. То щеше да ѝ даде празника, който тя заслужаваше. И първата брачна нощ.

Тя заслужаваше чисти чаршафи, свежи цветя и огън в камината. Камериерката щеше да ѝ помогне да замени красивата сватбена рокля

с девствено бяла нощница, да изчетка косите ѝ пред огледалото и да отговори търпеливо на въпросите ѝ, за да ѝ отнеме страха от предстоящата нощ.

Той не отиде при нея в тъмното, а на светлината на свещите. Не ѝ даде чаша червено вино, за да успокои обтегнатите ѝ нерви, преди да ѝ открадне първата бегла целувка. Трябваше да я отнесе в леглото и да я положи нежно върху меките възглавници, а после да я люби с почитта и уважението, които заслужаваше. Не биваше да я люби безброй пъти, да я тласка от един оргазъм към друг, без да даде малко отдих на крехкото ѝ тяло.

Отчаяният му поглед се плъзна по елегантната извивка на гърба ѝ. Момчето можеше да ѝ даде толкова много — дом, деца, сърцето си.

Много му се искаше да вярва, че и мъжът е способен да ѝ го даде. Ала знаеше, че всеки път, щом я погледне, ще си спомня за сделката на баща ѝ с дявола. И за онова, което му беше струвало предателството.

Изведнъж се появи спомени, които си беше забранявал в продължение на петнадесет години. Топлата, солена миризма на понито му, когато валеше дъжд; дълбокият смях на баща му, от който трепереха стъклата; нежната ръка на майка му, когато пригладдаше немирните му къдрици. Предателството на Алистър Уайлдър го лиши от минало, а както по всичко личеше, и от бъдеще.

Врагът най-сетне имаше лице. Лицето на мъж, на когото някога се беше възхищавал и когото беше уважавал. Мъж, на когото баща му поверяваше себе си и семейството си. Алистър Уайлдър беше злоупотребил с доверието на своя господар и приятел и Бърнард щеше да го мрази до края на живота си.

Беше само въпрос на време, докато тази омраза отровеше всичко, до което се докосваше — и Гуендолин.

Стана точно както се беше опасявал. Целувката ѝ, дадена с такава готовност, го бе обрекла да прекара остатък от живота си в мрак. Сега беше прокълнат да знае какъв е истинският мрак — не отсъствието на слънцето, а нейното.

В съня на Гуендолин се появи драконът. Тя спеше в легло от санталово дърво и подправки, когато сянката му падна върху нея.

Тя не искаше да се събуди и очите ѝ останаха затворени, когато отвори ръце и произнесе името му. Първо си помисли, че той пак ще нахлуе между бедрата ѝ, за да ѝ отнеме болката от празнотата, но той не го направи. Само я взе в прегръдката си, целуна челото ѝ, трапчинките, угълчетата на устата.

— Сутрин ли е вече? — пошепна тя и се сгуши в него.

— Не и за мен — отговори той и я притисна до гърдите си.

Тя помилва сънено бузата му.

— Значи не е нужно да се будя.

— Не, скъпа, спи, колкото искаш. — Той целуна топлите ѝ устни, положи я върху възглавниците и я зави с тартана си.

Сянката му изчезна. Гуендолин зарови глава във възглавницата, уверена, че драконът бди над съня ѝ.

Когато се събуди, на гърдите ѝ се беше разположило джудже. Порано сигурно щеше да изпищи при такова откритие, но сега само си помисли как ли успяваше да диша с тази тежест върху гърдите. Тоби отговори на сънливото ѝ примигване.

— Защо си толкова дебел? — попита с усмивка тя. — Знам, че не ловиш мишки. — Той размърда мустаци с такова очевидно презрение, че тя се засмя. — Би могъл да ме попиташ същото, нали? — Тоби измърка сънливо и се зарови в тартана. Гуендолин стана, за да му попречи да се вкопчи и в нея.

Веднага разбра как беше влязъл котаракът. Вратата беше полуотворена, Бърнард не се виждаше никъде.

— Надявам се да ни донесе нещо за закуска — каза тя на котарака и разтегна скованите си мускули. — Или за обяд — добави тя, като погледна къде беше слънцето.

На устните ѝ се появи дръзка усмивка. Даже мрачният английски слуга на Бърнард не беше тук, за да я укори, че е прекарала половината ден в леглото. Нали господарят му беше виновен, че не е спала през нощта.

По една точка селяните се оказаха прави. Гладът на дракона беше ненаситен.

Гуендолин се отпусна отново в леглото и се разкиска като ученичка. Завивките вече не миришеха само на санталово дърво и подправки, а на земния мускус, който излъчваше любовта им. Тя пое дълбоко тази миризма и с нея дойдоха спомените.

Втренчила поглед във фреската на тавана, тя се усмихна на богините и сравни историята на Психея със своята. Също като дракона, Купидон беше отишъл при Психея през нощта, изтръгвайки ѝ обещанието никога да не поиска да види лицето му. Гуендолин се опита да си припомни как продължаваше историята, разказвана някога от майка ѝ. Насъскана от ревнивите си сестри, Психея нарушила обещанието си и погледнала Купидон, докато спял. Капка масло от лампата ѝ капнала върху лицето му и го събудила. Вбесен от нарушената дума, той избягал и се заклел никога вече да не я вижда.

Усмивката на Гуендолин угасна. Тя седна в леглото и изведнъж осъзна колко тихо беше в замъка. Тъй като Тоби все още се цупеше, че го бе прогонила от гърдите си, мълчанието не се нарушаваше дори от мъркането му.

Тя стана и бързо облече смачканата си рокля. Уви раменете си с тартана и за миг затвори очи, обзета от детинската надежда, че щом ги отвори, той ще се появи — както някога в руините на параклиса, докато търсеше дракона.

Този път не усещаше със сърцето си, че Бърнард е наблизо. Усещаше само безгранична празнота, още по-страшна поради обезпокояващата тишина, която цареше навсякъде.

Гуендолин отвори очи и се покатери на масата.

Корабът на Бърнард беше вдигнал всички платна и излизаше от залива, понесен от южния вятър.

Когато стигна до върха на кулата, Гуендолин едва дишаше. Вятърът постоянно вееше косите в лицето ѝ и когато се хвана за парапета, тя не можеше да вижда.

Облегна се на старото дърво и се вкопчи в дебелиите дъски. Корабът приближаваше хоризонта. Преди сълзите да замъглят погледа ѝ, тя откри самотна фигура на кърмата, загърнала раменете си с вееща се черна наметка.

Дали той я виждаше? Вероятно беше забелязал златната ѝ коса да блести под слънцето, но със сигурност не можеше да види как хълцания разтърсиха тялото ѝ и по бузите ѝ потекоха сълзи. Тя остана гордо изправена. Нямаше да рухне, докато съществуваше и най-малкият шанс той да я види. Едва когато корабът се сля с мъгливия хоризонт, Гуендолин падна на колене върху студения камък. Не можеше да каже колко време бе останала така. Само за миг или за цяла

вечност? Когато чу стъпки зад гърба си, се обърна рязко, обзета от внезапна надежда.

Тапър излезе на бойницата. Меките кафяви очи бяха изпълнени със съчувствие.

— Преди малко ми дадоха това в селото. Мисля, че той не е искал да бъдете сама, когато го прочетете.

Гуендолин приглади блестящия пергамент и отвори с нокти добре познатия яркочервен печат.

Еlegantният почерк на Бърнард беше лишен от обичайната изразителност. Силните линии и грациозните извивки бяха развалени от мастилени петна и задрасквания.

„Милейди,

Проклятието е унищожено. Вие и Балиблис сте свободни. Предупреждавах ви, че вече не съм момчето, което сте обичали. След всичко, което стана между нас миналата нощ, сигурно най-сетне сте се убедили в това.“

Тапър се изчерви, но Гуендолин изобщо не се засрами.

„От днес нататък няма да има мъж, който да стане ваш господар и повелител, защото вече сте от рода Маккълог, предводителка на клана Маккълог, господарка на Уейкрейг Касъл. Оставих на ваше разположение хилядата фунта, които баща ви е взел от Къмбърланд. Направете с тях най-доброто за клана и за замъка. До смъртта ми ще получавате всяка година по хиляда фунта.“

Гуендолин преглътна мъчително и продължи:

„Веднъж ме попитахте каква е истината, но аз отказах да ви отговоря. Миналата нощ ме помолихте за

милост. Онова, което мога още да ви дам — макар че то никога не е било мое, — е свободата ви.“

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

„Оставям ви името и сърцето си.“

Винаги ваш: Бърнард Маккълөг.

Тя сведе глава и смачка хартията в ръцете си. Изглеждаше почти толкова жалка, колкото се чувстваше. Тапър намери в джоба на жакета си кърпичка и започна да ѝ вее, ала тя се дръпна и стана с усилие.

— По дяволите, Тапър! Този човек е невъзможен! Дано надменната му душа се пържи в ада! — Тя се загърна в тартана и се обърна към морето с надеждата вятърът да изсуши сълзите ѝ. — Наистина ли вярва, че може да изличи всичко случило се, сякаш никога не е идвал при нас? Също като някогашното момче. Самодоволен. Нагъл. Упорит. Само той има право да решава съдбите на другите, без да ги пита. Изобщо не се е променил!

— Когато си вгълпи нещо, става невероятно упорит. С времето може би...

— Веднъж вече го чаках петнадесет години. Колко трябва да го чакам този път? Може би двацет години? Или цял живот? — Тя поклати решително глава. — О, не! Нямам никакво намерение да чакам, докато Бърнард Маккълөг се вразуми.

Тапър прибра кърпата в джоба си и попита предпазливо:

— Какво възнамерявате?

Гуендолин се изправи в целия си ръст, изтри последните сълзи от лицето си, намести тартана, сякаш беше загърната в мантия на достопочтена келтска кралица.

— Нали чухте, Тапър. Сега съм предводителка на клана Маккълөг. И както казва старият девиз: с право или без право всеки Маккълөг върти меч.

— Той е истинско чудовище, нали?

— Зависи дали имате предвид разума или темперамента му. Разказаха ми, че с едно отваряне на устата и раздвижване на езика сразявал и най-добрите оратори.

— Нямам нищо против да усетя раздвижването на езика му. Разбира се, ако през това време моят Реджиналд е в провинциалното ни имение на един от безкрайните си ловни излети.

Компанията се забавляваше с остроумната забележка, докато обектът на интереса ѝ вдигна чашата шампанско към устните си, правейки се, че не чува разговора, който се водеше точно зад гърба му. Домакинята явно имаше силни предпочитания към излезлия наскоро на мода гръцки стил във вътрешното обзавеждане, защото салонът беше целият в колони, зад които човек можеше удобно да се скрие.

— Съпругът ми твърди, че даже не бил англичанин — обади се друг женски глас. — През всичките тези години само се представял за един от нас. За да скрие какъв е в действителност.

По шокираното мълчание, което последва това разкритие, можеше да се заключи, че дамите го смятаха за избягал от лудницата ирландец.

— Това обяснява темперамента му. Шотландците са дива пасмина. Обичат да опозоряват девизи и винаги казват открито, каквото мислят. — Дамата очевидно смяташе и двете неща за еднакво осъдителни.

— Чухте ли какво казал на лейди Джейн, след като тя в продължение на четиридесет минути му разяснявала колко изгодна партия е племенницата ѝ?

Възбуденото шумолене на ветрилата показва жив интерес.

— О, не! Моля ви, разкажете!

Дамата понижи гласа си с три октави и се опита да имитира баритона на Бърнард, но това не ѝ се удаде.

— Ако си търсех съпруга, милейди, със сигурност нямаше да избира някое глупаво младо същество, което има бюст, но не и разум.

Докато дамите хихикаха зад ветрилата си, Бърнард вдигна чашата си и пи за жената, която беше благословена и с двете качества.

— Може би не се нуждае от собствена съпруга, за да задоволи глада си — предположи дрезгавият женски глас, който бе заговорил пръв, — а от друга жена.

Компанията се разпръсна в търсене на нова жертва. Бърнард вдигна отново чашата си и установи, че за пореден път я е изпразнил. Ако продължаваше да се налива с шампанско, скоро щеше да се клатушка застрашително между гръцките колони.

Беше в Лондон само от месец и прекарваше времето си в пиене и неспокоен сън. Лошото му поведение го бе направило скандално известен. Открай време не понасяше надутите сноби и празните бърборковци, но сега беше достатъчен само един кос поглед от страни, за да предизвика зловна забележка. Ако лорд Дръмънд не беше толкова лоялен инвеститор и един от най-добрите приятели на покойния адмирал Грейсън, Бърнард със сигурност щеше да отклони поканата му и щеше да си остане в оскъдно мебелираната градска къща, за да прегледа занемарените си сметки и да изпие бутилка портвайн.

Той повика слугата и замени празната си чаша с пълна. Отпи голяма глътка и забеляза, че си имаше компания. Една от дамите, които до преди малко обсъждаха качествата му — по-скоро липсата на такива, — излезе иззад едно зелено растение точно пред него.

— Милостива госпожо — кимна величествено той.

— О, простете, сър. — Тъпата усмивка никак не се връзваше с дрезгавия гърлен глас. — Разбирате ли, сбърках ви със съпруга си...

— А това е добричкият Реджиналд, нали? Кажете ми, знае ли скъпият ви съпруг, че благонравната му съпруга ходи на лов, докато самият той се забавлява в провинцията?

Дамата изохка уплашено, но в следващия миг изписа на лицето си котешка усмивка.

— Велики боже, вие имате слух и зъби на звяр. Но ако сте решили да ме уплашите, предупреждавам ви. Ако има нещо, което ценя високо у мъжете, това е откритостта им. — Тя го измери с жаден поглед от върховете на излъсканите ботуши до блестящата коса. — Между другото, естествено.

Бърнард много искаше да отговори на комплиментите ѝ. Без съмнение тя беше красавица. Тъмните коси бяха вдигнати в сложна фризура, посипана с блестяща пудра, която хармонираше перфектно с алабастровата кожа. Пълните червени устни и високите скули допълваха картината. Крехката шия беше украсена с черна кадифена панделка, на мястото, където липсваше трапчинка, беше залепена изкуствена бенка. Под блестящия сатенен корсаж талията ѝ беше стегната в корсет от китова кост. Пълните гърди бяха толкова вдигнати, че заплашваха да разкъсат деколтето.

Огромната пола създаваше впечатление за меки, закръглени бедра, но нищо не беше в състояние да скрие студенината на очите ѝ. Беше толкова мършава, че щеше да се залюлее от едно-единствено докосване. Липсваше ѝ топлина, липсваше ѝ нежност. Нямахме нищо, за което мъжът може да се хване... нищо, в което да се потопи.

Бърнард се отдели от колоната и за момент се уплаши, че наистина ще се заклатушка.

— Радвам се да чуя, че цените откровеността у мъжете. Това ми позволява да бъда съвсем откровен с вас и да заявя, че възнамерявам да се сбогувам.

— О, не бива! Дори не са сервирали вечерята.

Бърнард направи кратък поклон.

— Боя се, че не съм в състояние да ѝ отдам дължимото внимание, мадам. Апетитът ми изчезна.

Мъглата заглуши шума от стъпките му. Веещата се наметка изобщо не го топлеше. За разлика от свежата хладина на шотландските планини мократа лондонска мъгла проникваше до костите му и той постоянно трепереше.

Натежалият от дим въздух, който се носеше над сивите покриви, закриваше светлината на звездите. Само някъде далече в небето святкаха разпръснати искри. Безжизнената тишина го накара да усети болезнено липсата на Тапър с непрекъснатото му бърбене.

Но той сам беше избрал този град с мъглите и саждите му. Вече не беше драконът на Гуендолин, нито водачът на клана Маккълөг. Беше само един от многото безлики чужденци.

Запали си пура и продължи пътя си. Някога безпокойната му душа го тласкаше да обикаля по цели нощи из града. Ала добре познатите заведения и жените, които срещаше там, бяха загубили очарованието си, бяха станали жертва на малкото часове в обятията на Гуендолин.

Чу стъпки зад себе си и се обърна, но улицата беше празна и мрачна, фенерите бяха само няколко светли петна в мъглата. Вслуша се напрегнато, но тихото съскане идваше от запалената пура в собствената му ръка.

Той пхна пурата в устата си и продължи напред. Беше отскоро в Лондон и още нямаше врагове. Най-много да беше оскърбил невярната съпруга с острата си забележка.

Обаче гневният съпруг щеше не да го проследи по пътя към дома, а да се изправи пред него и да го извика на дуел. Естествено Бърнард нямаше да му откаже това удовлетворение. По-добре да го улучи пистолетен куршум — това беше по-бързо и по-почтено, отколкото да се напие до смърт.

Кой би помислил, че една хубава къща на популярния Баркли Скуеър в сърцето на Лондон може да изглежда по-самотна и плашеща от руината на брега на морето в шотландските планини? Ярко осветените прозорци на съседните къщи посрещаха обитателите си с добре дошли, отнякъде се чуваше детски смях и весело дрънкане на пиано, през отворена врата падаше лъч светлина. Къщата на Бърнард в края на улицата очакваше стопанина си мрачна и мълчалива.

Тъкмо когато се качваше по стълбището, той забеляза трепкаща светлина на горния етаж. Спря и се хвана за чукчето на вратата. Беше готов да се закълне, че бе освободил Дженкинс за вечерта. Взря се напрегнато в тъмните прозорци, но призрачната светлина бе изчезнала. Поклати глава, отключи входната врата и се закле никога вече да не пие шампанско, а само портвайн.

Вечеря със студен ростбиф и хляб и се задълбочи в сметките си. Седя над книгите, докато числата затанцуваха пред очите му. Беше толкова изтощен, че изкачи с мъка стълбите до спалнята, въпреки това заспа едва след полунощ.

Събуди се рано сутринта от адски рев. Седна в леглото и установи, че тъжната мелодия беше произведена от гайда. Само след

миг свирнята спря толкова внезапно, та Бърнард помисли, че е сънувал.

Необясними шумове от стъпки. Трепкащи светлини в самотна къща. И обвиняваща мелодия на гайда наред Лондон.

Или сънуваше, или беше на път да полудее. Опипа по шкафчето си за свещ и прахан. Тъкмо когато установи, че и двете липсваха, разбра още нещо.

Не беше сам в стаята.

Някой беше проникнал в спалнята му. Някой дишаше тихо — като контрапункт на лудо биещото му сърце. Той измъкна безшумно изпод възглавницата си зареден пистолет и насочи дулото към едва доловимата сянка.

— Кой сте вие, по дяволите, и какво търсите в моята къща?

— Някои твърдят, че съм предводителката на клана Маккълог, други ме наричат господарката на Уейкрейг Касъл, но вие, сър, можете да ме наричате милейди Дракон.

Да види как Гуендолин излиза от сянката — това беше все едно слънцето да излезе иззад пелената от облаци. Неочакваната светлина му причини болка в очите. Тя беше като сън в лавандуловосиньо. Меките линии на копринената рокля подчертаваха чувствените извивки на тялото ѝ. Косата падаше на златни вълни около лицето, сините очи блестяха топли и живи.

— Добре. Значи сънувам — промърмори на себе си той и присви очи. Ала когато отново ги отвори, Гуендолин все още беше там и го наблюдаваше със снизходителна усмивка.

— Махни това нещо, преди да е гръмнало.

Трябваше му малко време, преди да проумее, че все още стискаше пистолета. Изпълни молбата ѝ с трепереща ръка.

— Не беше много умно от твоя страна да ми откраднеш свещта и да оставиш пистолета. Не разбираш ли, че можех да те застрелям?

— Разбира се, че нямаше да ме застреляш. — Тя показа трапчинките си. — Пистолетът не е зареден.

Бърнард хвърли ненужното оръжие на шкафчето, ужасно ядосан на себе си.

— А къде скри Тапър с гайдата му? На тавана ли е?

— В мазето. Но не се притеснявай за него. Кити му прави компания. Нали знаеш, меденият им месец още не е свършил. Убедих я, че е много по-вълнуващо да дойдат с мен в Лондон, вместо да ходят в Единбург.

— Нова копринена рокля. Пътуване до Лондон. Радвам се да видя, че си намерила приложение на хилядата фунта, които ти оставих.

— Точно така. И защо не? — Тя вдигна вежди. — В крайна сметка си ги спечелих.

За миг Бърнард загуби ума и дума.

— Наистина ли мислиш, че съм ти ги оставил като възнаграждение за... за...

Тя вдигна рамене.

— Какво друго трябваше да си помисля? Когато се събудих, ти беше изчезнал и бе оставил златото.

Бърнард беше готов да скочи от леглото и да я раздрусва, когато се сети, че не понасяше нощниците и предпочиташе да спи гол. Панталонът му беше хвърлен на стола до вратата. А може би Гуендолин беше скрила и дрехите му?

Той скръсти ръце на гърдите и я изгледа заплашително.

— Има неща, за които не може да се плати, скъпа госпожо.

Под трепкащата светлина на свещите не можа да различи дали Гуендолин поне малко се беше изчервила.

— Или да кажем, че те струват само това, което човек е готов да плати.

В очите му светна бдителност.

— Защо дойде в Лондон, милейди дракон? Да не си търсиш невинна жертва?

— Ако беше така, нямаше да дойда в Лондон. — Гуендолин приседна на ръба на леглото, на достатъчно разстояние от ръцете му. — Не търся неопетнена кръв, а достоен за доверие адвокат.

— И за какво ти е адвокат? Или си решила да нахлуваш в чуждите къщи и да будиш обитателите им с гайда?

Тя го потупа успокоително по стъпалото.

— Не ставай глупав. Искам да обсъдя възможностите за анулиране на брака си. Или при нужда за развод.

Бърнард падна тежко във възглавниците. Не беше подготвен за ледените тръпки по гърба си.

— Искаш да се разведеш с мен?

— И защо не? Ти заяви, че ми връщаш свободата, нали? Сигурно не можеш да очакваш, че цял живот ще гния в онази купчина камъни. Ти може би нямаш намерение да се ожениш отново, но аз не искам да прекарам сама остатъка от дните... и нощите си. — Тя му хвърли предизвикателен поглед.

— Няма ме едва от няколко седмици и ти вече мислиш за друг мъж?

— Вече имах възможност да се убедя, че в Балиблис не липсват кандидати. Например Рос...

Бърнард щеше да скочи от леглото — по дяволите панталонът!

— Рос? Ти да не си полудяла? Той те остави да те изяде драконът! Той искаше да те изгори на клада!

Гуендолин подреждаше диплите на роклята си, сякаш изобщо не забелязваше вълнението му.

— Може би си прав, но откакто съм водачка на клана, Рос се показва само от най-добрата си страна. Отрупва ме с внимание и любезности. — Тя се усмихна кокетно. — Всеки ден ми носи букетче от диви рози или друг малък знак на внимание. А пък ако с Рос не си допаднем, ще се насоча към Лаклан. Той е много нещастен, откакто Неса го заряза заради племенника на подкована.

— За бога, жено! Как така ще се омъжиш за Лаклан! Та той има снопчета косми в ушите!

Гуендолин го погледна с прелестна невинност.

— Всички казват, че това е знак за мъжественост...

Бърнард беше сигурен, че вече не е звяр, но от гърлото му се изтръгна дълбоко ръмжене.

— Само при горилите, Гуендолин!

Тя се изправи и се заразхожда около леглото му, придавайки си вид на дълбоко замислена.

— Може би си прав. Благодаря ти, че ме предпази от такава ужасна грешка. Трябва много добре да обмисля за кого да се омъжа.

— Слава на небето! — пошепна безсилно той.

След като обиколи няколко пъти стаята, тя оповести решението си.

— Най-добре е да си потърся обожател в Лондон! По-рано ми липсваше самочувствие, но ти ме убеди, че имам какво да предложа на мъжете. И не си единственият, който е на това мнение. — Тя скръсти ръце и се изправи пред него, сякаш се готвеше да му чете от библията. — Днешната мода предписва на жената да бъде крехка като силфида, но предвидливият мъж в крайна сметка избира добра кокошка за разплод.

Бърнард се наведе към нея, питайки се кой ли беше негодникът, внушил тези глупости на жена му.

— От кого чу това?

— Естествено от леля Тафи. Тази любезна дама прие всички ни в дома си, след като бащата на Тапър го изхвърли, задето се е оженил за шотландско момиче без нито едно пени зестра. Тя се разгневи ужасно

на виконта и го лиши от наследство. След смъртта ѝ Тапър ще наследи цялото имущество.

— Ако я надживее — възрази мрачно Бърнард, който беше готов да убие стария си приятел заради ролята, която беше изиграл в този цирк.

Тъй като вече не издържаше да стои далече от Гуендолин, той уви бедрата си в чаршафа и стана.

— И как смяташ да се сдобиеш с многообещаващ кандидат за женитба? Искаш ли да ти представя няколко? — Той се изправи пред нея и се поклони подигравателно. — Здравсти, Дейвид, стари момко. Това е жена ми Гуендолин. Ще бъдеш ли така добър да се ожениш за нея?

Гуендолин се засмя звънко.

— С това грозно и мрачно лице ще прогониш всички ухажори.

— За съжаление не успях да прогоня теб...

— Точно обратното, скъпи — ти избяга от мен. И защо? — Тя се нацупи и се престори, че размисля. — О, да, спомних си. Ти не си момчето, което съм обичала някога. Не знам защо забрави най-важното: аз също не съм малкото момиче от някога. — Тя сложи ръце на гърдите му и усети напрегането на силните мускули. — Аз не искам момчето, което обичах. Искам мъжа.

Куражът ѝ беше неустоим. Бърнард улови китката ѝ и отведе ръката ѝ до мястото, където между бедрата му пулсираше огън.

— Ако е така, дошла си на правилното място.

Тя го помилва нежно, примигна и дъхът ѝ се учести. Бърнард я привлече към себе си и завладя устните ѝ. Сладката ѝ уста го посрещна с вкус на зрели ягоди със сметана. Езикът му потърси неговия и желанието му избухна с дива сила.

Стенейки, той падна на леглото и постави Гуендолин отгоре си. Доброто му намерение да я вземе бавно и внимателно бе забравено под напора на страстта.

Нямаше търпение отново да проникне в топлата ѝ утроба.

След гореща, мокра целувка той пхна ръце под полите ѝ. Нямаше време да свали копринените гащички, а просто ги разкъса. Още една целувка, и пръстите му проникнаха в нея с ритъма, който жадуваше да имитира друга част на тялото му. Тя се нагоди към

движенията му и зачака с нетърпение радостите, които беше готов да ѝ даде.

Бърнард бързо махна чаршафа и когато Гуендолин отново се отпусна върху него, членът му проникна дълбоко в утробата ѝ.

Тя се разтрепери. Силното младо тяло се притисна до бедрата му и той я изпълни цялата. Тя искаше мъж и той ѝ даваше всеки сантиметър от този мъж.

Бърнард вдигна ръце и помилва зачервените ѝ бузи.

— Хайде малко да забавим ритъма, ангеле мой. Искам ти да се насладиш на тази езда също като мен.

Решен да ѝ достави цялото удоволствие на света, той я хвана за хълбоците и я задвижи в ритъм, достатъчно бърз, за да увеличава насладата, и достатъчно бавен, за да им позволи да запазят разума си. Скоро се окъпа в пот, защото забавянето му струваше неимоверни усилия. Но като погледна блаженото лице на Гуендолин, бе обезщетен за всички мъчения.

Изчака, докато тя отметна глава, отвори устни и тихо захленчи, и мушна ръка под полата ѝ. Трябваше само да я докосне с върховете на пръстите си, и тихите ѝ въздишки преминаха във викове на удоволствие.

Самообладанието му се пропука. Хвана я отново за хълбоците, но вече не беше способен да нагоди тласъците си към ритъма на нейното удоволствие. Жаждата да се движи в нея отстъпи място на много по-силния примитивен инстинкт. Все пак на върха на екстаза, докато тялото му се разтърсваше от силни тръпки, успя да потисне зверския си рев.

Гуендолин падна тежко върху него. Той я прегърна, притисна я до гърдите си и се закле, че никога вече няма да я пусне да си отиде.

Бърнард нахлу като вихър в трапезарията на вила Тапингъм в Майфеър и изрева:

— Къде е тя?

Тапър, който тъкмо поднасяше към устата си филийка с масло и мармалад, застина наред движението. Кити избърса устничките си с лепената салфетка и сведе глава. В утринната си роба от тънък поплин

и обшитото с дантели боне тя изглеждаше учудващо елегантна и зряла за осемнадесетгодишна хлапачка от планините на Шотландия.

Младоженците не седяха — както беше обичайно — един срещу друг на голямата маса, а един до друг — достатъчно близо, за да може крачето на Кити нежно да се плъзга по прасците на съпруга ѝ.

След Бърнард влезе развълнуваният иконом.

— Прощавайте, сър. Опитах се да обясня, че леля ви никога не става преди обяд и не приема абсолютно никого преди два, но джентълменът не пожела да ме чуе.

— Няма нищо, Добинс. Той не е джентълмен.

Слугата побърза да се оттегли. Бърнард удари с юмруци полирания плот на масата и се огледа. С разбърканите коси и развързаната вратовръзка повече от всякога приличаше на звяр.

— Къде е тя? Какво сте направили с жена ми?

Тапър отпи малко горещ шоколад от порцелановата си чашка.

— Защо? Липсва ли ти?

— Когато тази сутрин се събудих, не беше до мен в леглото.

Тапър се намръщи подозрително.

— Много странно. Никога досега не си имал проблеми да задържиш дамите в леглото.

— За никоя от тях не съм бил женен — изграчи разярено Бърнард.

Тапър мъдро поклати глава.

— Не мога да допусна да объркаш чувствителната ми съпруга с крясъците и зъбенето си. Щом непременно държиш да узнаеш, ще ти разкрия, че малко преди разсъмване Гуендолин отпътува за Балиблис.

— Какво? — Бърнард се сгърчи като от удар. — Заминала е за Балиблис? И ти ѝ позволи да тръгне? Защо си такъв глупак!

— Аз също не мога да проумея, че ти имаше глупостта да я изоставиш — отговори все така спокойно Тапър.

Бърнард се отпусна тежко в едно кресло и разтри пулсиращите си слепоочия.

— Честно казано, нищо не разбирам. Но аз поне имах почтеността, да ѝ оставя писмо.

Кити и Тапър се спогледаха многозначително, Кити стана и извади от джоба на робата си сгънат лист.

— Преди да замине, тя ме помоли да ви предам това.

Бърнард позна собствената си хартия за писма и грабна писмото от ръката ѝ. Вероятно Гуендолин го е взела от кабинета му, докато е била сама в къщата. Почеркът беше красив и прецизен като самата Гуендолин.

„Ако някога пожелаеш да прекараш още една нощ с мен — пишеше тя, — това ще ти струва повече от хиляда фунта в злато.“

Бърнард размаха пергаментата под носа на приятеля си.

— И какво да правя сега?

— Каквото желаш — отговори Тапър, набоде на вилицата си парче сьомга и го лапна.

Бърнард се взря като замаян в писмото, но Кити го подръпна за ръкава.

— Простете любопитството ми, господарю, но защо напуснахте сестра ми?

Бърнард погледна в големите, искрени очи на момичето и гневът му угасна. Още по-трудно му беше да не забрави, че и тя беше дъщеря на човека, който бе разрушил живота му. Не можеше просто да им признае, че се страхуваше. Страхуваше се, че цял живот ще кара Гуендолин да плаща за греховете на баща си.

Тъкмо щеше да измисли някаква лъжа, когато от устните му излезе истина, за която сам не беше подозирал.

— Защото се страхувам, че не съм достоен за нея.

Тапър се изсмя тихо и помилва бузата на жена си, която се притисна до него.

— Значи си още по-глупав, отколкото предполагам. Кога е имало мъж, който да се покаже достоен за любовта на обожаваната жена? По милостта на бога жените ни обичат, макар да сме такива, каквито сме.

Бърнард сгъна грижливо прощалното писмо и го сложи в джоба на жакета си.

— Ами ако вече е много късно, Тапър? Ами ако бог не желае да удостои с милостта си човек като мен?

— Има само един начин да разбереш това, скъпи приятелю.

След кратко мълчание Бърнард стана и закрачи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Тапър и се надигна.
Бърнард се обърна на вратата.
— Вкъщи, Тапър. Връщам се вкъщи.

Мелодията на гайдите го теглеше към дома.

Чуваше я дълбоко в сърцето си, докато препускаше като бесен през пустите клисури на високото плато. Тя заглушаваше ритмичния тропот на конските копита, макар че отдавна не свиреше траурен марш, за да оплаче загубата му, а напяваше весели песни.

Най-сетне бе разбрал какво го измъчваше през последните петнадесет години — носталгия. Копнееше за соления вятър, който идваше от морето, за плискането на потоците в скалистите им легла, за мелодичните гласове на планинците. Копнееше дори за ветровитата крепост, символ на разрушените му мечти.

Кулите на Уейкрейг Касъл се очертаха в далечината на фона на нощното небе. Бърнард спря коня си и си представи родителите си, които често се качваха на някоя кула, за да потърсят сина си. Майка му меко го укоряваше, че е обикалял твърде дълго в мъгливите нощи. Баща му разрошваше косата му и го предизвикваше на партия шах или — което беше по-лошо — да прочетат заедно някой галски епос. Не му беше съдено да се сбoguва с тях, но когато вдигна поглед към огрените от луната кули, сякаш ги видя да му махат и спокойно да се отдалечават.

Години наред беше планирал завръщането си в Балиблис, но никога не беше помислял, че се връща вкъщи. Там нямаше никой, който да го очаква.

Оказа се, че се е лъгал.

Едно малко момиче го беше чакало. Момиче, което се беше превърнало в сърдечна, смела, красива жена. Тя го посрещна не със съжаление, а със съчувствие. Разтрепери се в ръцете му, но му се отдаде доброволно. Внуши му милостта, която той не беше проявил към нито едно човешко същество, укроти гнева му с мекотата си.

Впил поглед в далечните кули, той изпрати пламенна молитва към небето да не я променя, да я запази същата, докато се върне при нея.

Балиблис спеше мирно под сянката на крепостта. Бърнард преведе коня си през пустите улички и видя самотна светлинка в голямата къща на бившия управител.

Светлият четириъгълник го привлече неустоймо, макар че може би трябваше да го възприеме като подигравка.

Преди да осъзнае какво прави, той скочи от коня пред входната врата, готов да почука.

Айзи отвори вратата още преди пръстите му да докоснат дървото. Първият му импулс беше да се прикрие, но доколкото можа да прецени, едрата слугиня беше невъоръжена.

— Какво търсиш тук, момче? Почакай няколко седмици и вече няма да е нужно да довършиш онова, което започна. Добрият бог ще го направи вместо теб.

— Искам само да го видя — проговори тихо Бърнард.

Айзи го огледа подозрително, но накрая явно се убеди в искреността му, защото му направи място да мине. Вдигна от пода кошничката си за шев и се отпусна тежко в люлеещия се стол. Ставите ѝ изскърцаха тревожно. Очевидно се задоволяваше със светлината на огъня, за да кърпи чорапи. Запалената лампа беше в съседната стая, до леглото на господаря ѝ.

Алистър Уайлдър се бе обърнал настрана, сгущен като безпомощно дете. Завивките бяха отменати и разкриваха слабото старческо тяло — само кожа и кости.

Когато сянката на Бърнард падна върху леглото, старецът се разтрепери. Отвори очи, но му трябваше доста време, докато разбере кой стои пред него. Ала щом го позна, в зачервените очи светна див гняв.

— Сигурно си сключил пакт с дявола, Иън Маккълъг, щом е запазил младостта и силата ти, докато аз остарях и се сбръчках.

Бърнард реши да не обяснява кой е. Нямахше нищо лошо, ако старият го смята за бившия си господар.

— Ти сключи пакт с дявола, Алистър, не аз. Продаде душите ни на Къмбърланд за хиляда златни фунта.

— И плащам за това всеки ден и всяка минута — изсъска Уайлдър.

— Също като мен — отвърна тихо Бърнард.

Алистър примигна недоверчиво.

— Защо тогава си дошъл? За да си отмъстиш на един луд старец?

Бърнард нямаше време да помисли върху този въпрос, защото лудият склучи пръсти около китката му с учудваща сила и потегли ръката му към мършавата си шия.

— Искат ли ти се да ми извиеш врата, Иън Маккълөг? Няма ли да ти е приятно да чуеш последния ми дъх и да изстискаш от мен последните капчици живот?

Тези думи накараха Бърнард да се втренчи като хипнотизиран в собствената си ръка, която му изглеждаше чужда. Изобщо не беше нужно да си послужи с ръката си.

Трябваше само да нахлупи възглавницата върху лицето на стария негодник и да я натисне, докато... Уайлдър очевидно прочете мислите му.

— Хайде, момко, какво чакаш! — пошепна той. — Айзи няма да ти се разсърди. И тя ще се радва да се отърве от мен. Ще каже на дъщерите ми, че съм починал в съня си.

На дъщерите ми.

Гуендолин.

В очите на Алистър нямаше дори една искра страх. Старецът очевидно се надяваше на смъртта.

Бърнард поклати глава и издърпа ръката си.

— Не искам да помагам на дявола да си свърши работата. Трябва да почакаш, докато ти дойде времето. Един ден дяволът ще се появи и ще те вземе, но не днес.

Когато Бърнард се обърна да си върви, Алистър ядно заудря дюшека си.

— Знам, че искаш смъртта ми! Виждам го в очите ти. Усещам омразата, която ври като киселина във вените ти.

Вече на вратата, Бърнард се обърна.

— Ти не заслужаваш омразата ми, Алистър Уайлдър. Прощавам ти стореното зло.

Той излезе навън и не можа да чуе горчивия шепот на безумния.

— Значи си все същият идиот, какъвто беше през целия си живот, Иън Маккълөг.

Бърнард не идваше.

Гуендолин стоеше между два зъбера на най-високата точка на северната кула, увита в дебелия черно-червен тартан. Цяла седмица изкачваше с мъка стръмните стъпала, за да се изправи на върха на кулата и да гледа по цели часове към морето. Но и днес, на седмия ден, на хоризонта не се появи нито един кораб.

Вдигна се леден вятър и тя потрепери.

Бърнард сигурно нямаше да дойде, но зимата идеше. И тя се боеше, че ѝ предстои най-дългата и най-студената зима в живота ѝ. През последните дни почти не се надяваше да я прекара сгушена в огромното легло на спалнята си в кулата, стоплена от пламъка в очите на съпруга си. Уви се по-плътно в тартана и вдигна поглед към обсипаното със звезди небе. Нощните светила изглеждаха невероятно близо, макар да бяха недостижими.

Точно тук, на този зъбер, беше застанала, когато обясни на Тапър как смята да си върне съпруга. С право или без право, една Маккълөг върти меча.

Следвайки девиза, тя развъртя меча си и загуби. Поражението беше много по-горчиво, отколкото очакваше. Чувстваше се почти както преди много години, когато Бърнард минаваше с понито си под дъба и никога не хвърляше поглед към малкото момиченце, сгушено между клоните. Момичето, което беше готово да му дари сърцето си само за една усмивка или любезна дума.

Гуендолин се изправи, раздвижи схванатите си крайници и хвърли последен поглед към морето. Нито следа от корабен фенер не се пречупваше в мастиленочерните вълни. Тя сведе глава и забърза към витата стълба.

— Кой страхливец се крие в сянката, за да наблюдава една жена?
— извика внезапно тя и захапа треперещата си долна устна.

Дъхът ѝ спря. На няколко крачки от нея в сянката стоеше мъж. Ако вятърът не бе развял наметката му, нямаше да го забележи. Нямаше ни най-малка представа откога стоеше тук и я наблюдаваше.

— Само мъж от най-лошия сорт прави такива неща — призна той и излезе под лунната светлина. — Мъж, който през половината си живот е бягал от призраци. От призраците на миналото. От призраците на собствените си родители. Даже от спомена за момчето, което той самият е бил някога.

— Сигурен ли си, че не избяга от мен?

Гуендолин усети как очите ѝ овлажняха. Беше готова да се хвърли в ръцете му, когато на площадката на стълбата изникна призрачна бяла сянка.

Бърнард поклати безпомощно глава и черните му коси се развяха на вятъра.

— Никога не съм се надявал да ти избягам, защото те нося в сърцето си.

— Татко! — изпищя стреснато Гуендолин. — Как стигна чак дотук? Къде е Айзи?

Само по нощница, баща ѝ се вкопчи в дървения парапет.

— Макар да не мога да ходя както по-рано — изпъшка той, — но все още имам достатъчно ум да се промъкна покрай една заспала слугиня и да си открадна кон.

— Защо дойде тук? — попита Гуендолин. Затвореното му лице събуди подозренията ѝ. — Мисля, че е малко късно да помолим татко да благослови брака ни — промълви тя.

— Сигурно ме е последвал — промърмори Бърнард. — На идване спрях за малко в къщата ви.

Гуендолин се готвеше да попита още нещо, но забрави всички въпроси, когато в ръката на баща ѝ блесна широк шотландски меч.

Този път треперещата ръка на баща ѝ не му изневери и той вдигна меча сигурно и спокойно. Застана пред Бърнард и насочи смъртоносното оръжие към сърцето му.

Бърнард отстъпи назад в посока към Гуендолин.

— Пусни меча, старче. Твоята битка отдавна свърши.

— Ти трябваше да я завършиш, когато дойде до леглото ми и ме погледна с дяволските си очи. Беше длъжен да ме довършиш. Вместо това се изплю в лицето ми.

Гуендолин се вкопчи в гърба на Бърнард.

— Не разбирам, татко. Какво ти е направил?

— Предложи ми прошката си, ето какво направи. Като че ли има право! — Уайлдър се изсмя подигравателно и удостои Бърнард с презрителен поглед. — Не ми трябва проклетата ти прошка, Иън. Ти може да си водачът на клана Маккълъг, но не си добрият господ!

Той направи скок напред и почти достигна Бърнард.

Драконът се опита да прикрие Гуендолин, но тя се мушна под ръката му и зае място до съпруга си, както изискваше сърцето ѝ.

— Това не е Иън, татко. Това е Бърнард, синът на Иън. Ти нямаш право да му причиниш болка. Аз няма да ти позволя.

Алистър зяпна смаяно и гневът бавно отстъпи място на объркването.

— Бърнард? Не може да бъде. Момчето е мъртво.

— Не, татко. Войниците на Къмбърланд не са го убили. Той оцеля и стана прекрасен мъж — мил, добър, силен. — Гуендолин хвърли бърз поглед към Бърнард и видя сълзите в смарагдовозелените очи. — Той стана точно такъв, какъвто го виждах в детските си мечти.

Лицето на Алистър побледня и хлътна. Мечът се изплъзна от безсилната му ръка и падна със звън на каменните стъпала.

— Щом казваш, момиче, трябва да ти повярвам. — Той ѝ се усмихна тъжно и в погледа му блесна един от редките мигове на яснота. — Ти си добро момиче, Гуендолин. Винаги си била. — Обърна се към Бърнард и продължи с все така ясен поглед и глас: — Аз може да съм един обезумял старец, но в едно имам право: само господ може да ми прости.

Той се обърна, но вместо да слезе по стълбите, както бяха очаквали, направи скок към парапета. Гуендолин застина на мястото си и сякаш пусна корени в каменния под. В първата секунда Бърнард не се помръдна. Но един кратък поглед в ужасеното лице на Гуендолин беше достатъчен. Той изръмжа някакво проклятие и се хвърли след баща ѝ.

Успя да го хване за глезените, когато Уайлдър вече беше увиснал между два зъбера. Смяташе, че лесно ще го издърпа, но старият така отчаяно искаше да сложи край на живота си, че се сдоби със свръхчовешки сили. Скоро двамата мъже увиснаха над парапета, вплетени в смъртоносна хватка, докато вятърът безпощадно развяваше черната наметка на Бърнард.

Двамата балансираха върху люлеещия се ръб между миналото и настоящето.

Гуендолин се събуди от вцепенението си и се втурна към тях, обзета от панически страх, че ей сега ще се стоварят през парапета. Улови наметката на Бърнард и я дръпна с все сила. Ала вятърът си я искаше обратно и се опита да изтръгне тежкия плат от ръцете ѝ.

Баща ѝ се наведе още повече над парапета и Гуендолин видя как мускулите на Бърнард се напрягнаха до пръсване. Той трябваше да събере всичките си сили, за да не позволи на стареца да се хвърли в бушуващото море. Това го изтощи много бързо и го направи неспособен да се противопоставя по-дълго на вятъра и рева на морето. Гуендолин се опита да го хване за гърба, но не посмя да изпусне наметката.

Обзе я дива паника. Бърнард трябваше просто да пусне баща ѝ. Ако не го направеше, тя щеше да загуби и двамата.

Силите ѝ бяха на изчерпване, когато изотзад я обхвана огромна ръка, цял живот стъргала железните тенджери и носила тежките корита с пране. Могъщите мускули се стегнаха и жената успя да улови рамото на Бърнард. Преди Гуендолин да е успяла да си поеме въздух, Айзи спаси и тримата от смъртната опасност.

Бърнард и Гуендолин се отпуснаха на каменния под, пъшкайки тежко. Ала баща ѝ не престана да рита и да се противи. Накрая Айзи трябваше да го укроти с един добре прицелен удар под брадичката. Мършавото тяло се отпусна в ръцете ѝ.

— Трябваше да оставиш поне последния удар на мен — протестира мрачно Бърнард, докато разтриваше рамото си. — Макар че нямаше да си доставя особено удоволствие.

— Да не мислиш, че на мен ми беше приятно? Но този луд стар негодник си въобрази, че ще ми избяга безнаказано.

Тя метна Алистър като чувал с картофи на рамото си, поклати глава и закричи величествено към стълбата.

Когато най-сетне разбра какво бе станало, Гуендолин избухна в плач.

Бърнард беше рискувал живота си, за да спаси баща ѝ. Той бе взел решение да забрави миналото и да живее за бъдещето.

Бе взел решение да остане с нея.

Тя се засмя през сълзи, сграбчи го за раменете и го раздруса здраво.

— Проклет да си, Бърнард Маккълөг! Не искам никога вече да се жертваш за мен, чуваш ли? Ако го направиш още веднъж, ще те убия!

Той се засмя и заприлича досущ на момчето, в което се беше влюбила преди много години.

— Но аз не се уплаших нито за миг. Ти не знаеш ли, че драконите могат да летят?

— Пак ли ще си играеш на негово благородие драконът? — попита тя и го помилва по бузата.

Бърнард я погледна в очите и стана отново сериозен.

— За първи път в живота си знам кой съм наистина. Аз съм мъжът, който те обича. Мъжът, който ще прекара остатъка от живота си да те прави щастлива.

Очакваше Гуендолин да се разтопи в ръцете му, но тя го измери с подозрителен поглед.

— Защо, за бога, ме гледаш така отровно?

— Питам се дали щеше да се ожениш за мен, ако Айзи не беше вдигнала брадвата да те посече.

— Има един начин да го откриеш. — Той улови ръката ѝ и попита нежно: — Гуендолин Уайлдър, искаш ли да се ожениш за мен?

Тя сведе глава и го изгледа през полуспуснатите си ресници.

— Но първо трябва да ти призная нещо. Боя се, че един проклет негодник ми отне невинността. Вече не съм девица.

— О, това е прекрасно — засмя се той и я вдигна на ръце. — Така поне няма да се чувствам звяр, когато те завлека в леговището си и се нахвърля върху теб.

— Моят звяр... — прошепна нежно тя и взе лицето му между ръцете си.

Устните им се сляха в замайваща целувка и Гуендолин беше готова да се закълне, че вятърът разнася около замъка весела мелодия на гайда. Долу в селото спящите наскачаха от леглата си, когато чуха веселата песничка.

Още дълги години потомците на селяните, които бяха чули неземните звуци, си разказваха за вълнуващите времена, когато ужасният дракон подари сърцето на красивата, смела девица и на старото проклетие бе сложен край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.